

Obsah

I Legislativní akty

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/880 ze dne 17. dubna 2019 o vstupu a dovozu kulturních statků 1
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/881 ze dne 17. dubna 2019 o agentuře ENISA („Agentuře Evropské unie pro kybernetickou bezpečnost“), o certifikaci kybernetické bezpečnosti informačních a komunikačních technologií a o zrušení nařízení (EU) č. 526/2013 („akt o kybernetické bezpečnosti“) ⁽¹⁾ 15

SMĚRNICE

- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 ze dne 17. dubna 2019 o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb ⁽¹⁾ 70
- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/883 ze dne 17. dubna 2019 o přístavních zařízeních pro příjem odpadu z lodí, kterou se mění směrnice 2010/65/EU a zrušuje směrnice 2000/59/ES ⁽¹⁾ 116
- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/884 ze dne 17. dubna 2019, kterou se mění rámcové rozhodnutí Rady 2009/315/SVV, pokud jde o výměnu informací o státních příslušnících třetích zemí a o Evropský informační systém rejstříků trestů (ECRIS), a nahrazuje rozhodnutí Rady 2009/316/SVV 143

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP.

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/880

ze dne 17. dubna 2019

o vstupu a dovozu kulturních statků

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Na základě závěrů Rady ze dne 12. února 2016 o boji proti financování terorismu, sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. února 2016 o akčním plánu pro zesílení boje proti financování terorismu a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ⁽²⁾ je nutno přijmout společná pravidla týkající se obchodu se třetími zeměmi, aby byla zajištěna účinná ochrana kulturních statků před nedovoleným obchodováním s kulturními statky a před jejich ztrátou nebo zničením, zachování kulturního dědictví lidstva a zabránění financování terorismu a praní peněz prostřednictvím prodeje kulturních statků získaných drancováním kupujícím v Unii.
- (2) Vykořisťování národů a území může vést k nedovolenému obchodování s kulturními statky, zejména v případě, kdy k takovému nedovolenému obchodování dochází v důsledku ozbrojeného konfliktu. Toto nařízení by v tomto ohledu mělo zohlednit spíše regionální a místní charakteristiky národů a území než tržní hodnotu kulturních statků.
- (3) Kulturní statky jsou součástí kulturního dědictví a jsou často velmi významné z hlediska kulturního, uměleckého, historického a vědeckého. Kulturní dědictví představuje jednu ze základních součástí civilizace, má mimo jiné symbolickou hodnotu a patří ke kulturní paměti lidstva. Obohacuje kulturní život všech národů a sjednocuje národy prostřednictvím sdílené paměti, vědomostí a sdíleného rozvoje civilizace. Mělo by být proto chráněno před neoprávněným přisvojováním a drancováním. K drancování archeologických nalezišť docházelo vždy, ale nyní se z něj stal průmysl a spolu s obchodováním s kulturními statky z neoprávněně prováděných vykopávek se považuje za závažný trestný čin, který způsobuje značné utrpení těm, kterých se přímo či nepřímo dotýká. Nedovolené obchodování s kulturními statky v mnoha případech přispívá k nucené kulturní homogenizaci nebo nucené ztrátě kulturní identity, přičemž drancování kulturních statků vede mimo jiné k rozpadu kultur. Dokud je možné věnovat se lukrativnímu obchodu s kulturními statky z neoprávněně prováděných vykopávek a vydělávat na nich bez významných rizik, budou tyto vykopávky a drancování pokračovat i nadále. Ekonomická a umělecká hodnota kulturních statků vytváří silnou poptávku po nich na mezinárodním trhu. Neexistence dostatečně důrazných mezinárodních právních opatření nebo neúčinné vymáhání těchto opatření, která jsou k dispozici, vedou k přenesení těchto statků do šedé ekonomiky. Unie by proto měla zakázat vstup kulturních statků, které byly neoprávněně vyvezeny ze třetích zemí na celní území Unie, se zvláštním důrazem na kulturní statky ze třetích zemí postižených ozbrojenými konflikty, zejména v případech, kdy s těmito kulturními statky nedovoleně

⁽¹⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 12. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6).

obchodují teroristické nebo jiné zločinecké organizace. Přestože by tento obecný zákaz neměl zahrnovat systematické kontroly, členské státy by měly mít možnost zasáhnout, jakmile obdrží zprávu o podezřelých zásilkách, a přijmout veškerá vhodná opatření s cílem zadržet nedovoleně vyvezené kulturní statky.

- (4) Vzhledem k rozdílným pravidlům, která se v členských státech uplatňují s ohledem na dovoz kulturních statků na celní území Unie, je nutno přijmout opatření zejména k zajištění toho, aby určitý dovoz kulturních statků podléhal při vstupu na celní území Unie jednotným kontrolám, a to na základě stávajících režimů, postupů a správních nástrojů, jejichž cílem je jednotné provádění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013⁽³⁾.
- (5) Na ochranu kulturních statků považovaných za národní kulturní poklady členských států se již vztahuje nařízení Rady (ES) č. 116/2009⁽⁴⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/60/EU⁽⁵⁾. Toto nařízení by se proto nemělo vztahovat na kulturní statky, které byly vytvořeny nebo objeveny na celním území Unie. Společná pravidla zavedená tímto nařízením by se měla vztahovat na celní zacházení s kulturními statky, které nejsou kulturními statky Unie, vstupujícími na celní území Unie. Pro účely tohoto nařízení by mělo být rozhodným celním územím celní území Unie v okamžiku dovozu.
- (6) Kontrolní opatření, která budou zavedena v souvislosti se svobodnými pásmy a tzv. „svobodnými přístavy“ by měla mít co nejširší oblast působnosti, pokud jde o dotčené celní režimy, aby se zamezilo obcházení tohoto nařízení využíváním těchto svobodných pásem, které představují potenciální zdrojové oblasti pro pokračující šíření nedovoleného obchodování. Tato kontrolní opatření by se proto měla týkat nejen kulturních statků propuštěných do volného oběhu, nýbrž také kulturních statků propuštěných do zvláštního celního režimu. Tato oblast působnosti by však neměla jít nad rámec cíle spočívajícího v zabránění vstupu nedovoleně vyvezených kulturních statků na celní území Unie. Systematická kontrolní opatření by sice měla zahrnovat propuštění do volného oběhu a některé zvláštní celní režimy, do nichž lze propustit kulturní statky vstupující na celní území Unie, tranzit by však měl být ze systematických kontrolních opatření vyloučen.
- (7) Velká část třetích zemí a většina členských států je obeznámena s definicemi obsaženými v Úmluvě UNESCO o opatřeních k zákazu a zamezení nedovoleného dovozu, vývozu a převodu vlastnictví kulturních statků podepsané v Paříži dne 14. listopadu 1970 (dále jen „úmluva UNESCO z roku 1970“), jejíž smluvní stranou je značný počet členských států, a v Úmluvě UNIDROIT o kradených nebo protiprávně vyvezených kulturních statcích podepsané v Římě dne 24. června 1995. Z tohoto důvodu jsou v tomto nařízení použity definice vycházející z definic obsažených v uvedených úmluvách.
- (8) Zákonnost vývozu kulturních statků je nutno v první řadě posoudit na základě právních předpisů země, ve které byly tyto kulturní statky vytvořeny nebo objeveny. Aby však nedocházelo k nepřiměřenému bránění oprávněnému obchodování, měla by mít osoba, která hodlá kulturní statky dovézt na celní území Unie, v určitých případech možnost doložit místo toho dovolený vývoz z jiné třetí země, ve které se dané kulturní statky nacházely před jejich odesláním do Unie. Tato výjimka by se měla týkat případů, kdy nelze spolehlivě zemi, ve které byly dané kulturní statky vytvořeny nebo objeveny, určit nebo kdy k vývozu daných kulturních statků došlo před vstupem v platnost úmluvy UNESCO z roku 1970, totiž před 24. dubnem 1972. Aby se zamezilo obcházení tohoto nařízení prostým odesláním nedovoleně vyvezených kulturních statků do jiné třetí země před jejich dovozem do Unie, měly by být tyto výjimky použitelné pouze tehdy, pokud se dané kulturní statky nacházely v dané třetí zemi po dobu delší než pět let a pro jiné účely než dočasné použití, tranzit, zpětný vývoz nebo překládka. V případě, že tyto podmínky splňuje více než jedna země, relevantní by měla být poslední z těchto zemí před vstupem daných kulturních statků na celní území Unie.
- (9) Článek 5 úmluvy UNESCO z roku 1970 vyzývá státy, které jsou smluvními stranami uvedené úmluvy, k vytvoření jednoho nebo více vnitrostátních orgánů na ochranu kulturních statků před nedovoleným dovozem, vývozem a převodem vlastnictví. Tyto vnitrostátní orgány by měly mít rovněž k dispozici dostatečně početný kvalifikovaný personál schopný zajistit tuto ochranu v souladu s uvedenou úmluvou a měly by umožňovat nezbytnou aktivní spolupráci mezi příslušnými orgány členských států, které jsou smluvními stranami uvedené úmluvy v oblasti bezpečnosti a boje proti neoprávněnému dovozu kulturních statků, zejména z oblastí postižených ozbrojeným konfliktem.

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 269, 10.10.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Rady (ES) č. 116/2009 ze dne 18. prosince 2008 o vývozu kulturních statků (Úř. věst. L 39, 10.2.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/60/EU ze dne 15. května 2014 o navrácení kulturních statků neoprávněně vyvezených z území členského státu a o změně nařízení (EU) č. 1024/2012 (Úř. věst. L 159, 28.5.2014, s. 1).

- (10) Aby nebylo nepřiměřeně bráněno obchodování s kulturními statky přes vnější hranice Unie, mělo by se toto nařízení vztahovat pouze na kulturní statky, které splňují určitý požadavek na minimální stáří podle tohoto nařízení. Dále se zdá být vhodné stanovit také minimální finanční hodnotu s cílem vyloučit kulturní statky nižší finanční hodnoty z uplatňování podmínek a postupů pro dovoz na celní území Unie. Tyto minimální finanční hodnoty zajistí, aby se opatření stanovená tímto nařízením soustředila na kulturní statky, na něž se s největší pravděpodobností zaměřují pleníelé v oblastech, v nichž probíhá konflikt, aniž by byly vyloučeny ostatní kulturní statky, u nichž je nezbytná kontrola k zajištění ochrany kulturního dědictví.
- (11) Nedovolené obchodování s kulturními statky získanými drancováním bylo v rámci nadnárodního posouzení rizik praní peněz a financování terorismu, která mají dopad na vnitřní trh, určeno jako možný zdroj financování terorismu a praní peněz.
- (12) Jelikož určité kategorie kulturních statků, konkrétně archeologické předměty a části památek, jsou obzvláště vystaveny riziku drancování a ničení, zdá se být nezbytné zavést přísnější systém kontrol před tím, než je těmto kulturním statkům povolen vstup na celní území Unie. Takový systém by měl vyžadovat předložení dovozní licence vydané příslušným orgánem některého členského státu před propuštěním těchto kulturních statků do volného oběhu v Unii či do jiného zvláštního celního režimu, než je tranzit. Osoby usilující o získání této licence by měly být schopny prokázat dovolený vývoz ze země, ve které byly kulturní statky vytvořeny nebo objeveny, příslušnými podpůrnými doklady a důkazy, jako jsou vývozní osvědčení, vlastnické tituly, faktury, kupní smlouvy, doklady o pojištění, přepravní doklady a znalecké posudky. Na základě úplných a přesných žádostí by měly příslušné orgány členských států rozhodnout o vydání licence bez zbytečného odkladu. Veškeré dovozní licence by měly být uchovávány v elektronickém systému.
- (13) Ikona je jakékoli vyobrazení náboženských postav nebo náboženských událostí. Může být zhotovena z různých materiálů a v různých velikostech a může být nástěnná, nebo přenosná. Pokud ikona v minulosti patřila například do interiéru kostela, kláštera či kaple, a to buď jako samostatně stojící ikona nebo jako součást mobiliáře, například ikonostas nebo stojan na ikony, je nepostradatelnou a nedílnou součástí bohoslužby a liturgického života a měla by být chápána tak, že se jedná o nedílnou součást církevní památky, od níž byla oddělena. Na ikonu by se tak i v případech, kdy není známo, ke které konkrétní památce patřila, ale lze prokázat, že byla v minulosti nedílnou součástí nějaké památky, zejména pokud se u ní zachovaly známky či části svědčící o tom, že byla v minulosti součástí ikonostasu nebo stojanu na ikony, měla vztahovat kategorie „Části uměleckých a historických památek nebo archeologických nalezišť, které byly odděleny“ uvedená v příloze.
- (14) Vzhledem ke zvláštní povaze kulturních statků hrají velmi důležitou úlohu celní orgány, a proto by měly být v případě potřeby oprávněny vyžadovat od deklaranta další informace a provést analýzu kulturních statků na základě fyzické kontroly.
- (15) U těch kategorií kulturních statků, k jejichž dovozu není vyžadována dovozní licence, by osoby, které chtějí dovézt tyto kulturní statky na celní území Unie, měly prostřednictvím prohlášení osvědčit jejich oprávněný vývoz ze třetí země a převzít za něj odpovědnost a měly by předložit dostatečné informace, aby mohly celní orgány tyto kulturní statky identifikovat. K usnadnění postupu a z důvodů právní jistoty by měly být informace o kulturním statku poskytnuty prostřednictvím standardizovaného dokladu. K popisu kulturních statků by se mohl používat standard identifikace předmětů „Object ID“, který doporučuje UNESCO. Držitel kulturních statků by měl tyto údaje zaregistrovat v elektronickém systému s cílem usnadnit identifikaci celními orgány, umožnit provedení analýzy rizik a cílených kontrol a zajistit dohledatelnost kulturních statků po jejich vstupu na vnitřní trh.
- (16) V kontextu prostředí jednotného portálu EU pro oblast celnictví by Komise měla být odpovědná za zřízení centralizovaného elektronického systému pro podávání žádostí o dovozní licence a registraci prohlášení dovozce a uchovávání informací a jejich výměnu mezi orgány členských států, zejména pokud jde o prohlášení dovozce a dovozní licence.
- (17) Při zpracovávání údajů podle tohoto nařízení by mělo být rovněž možné zahrnout osobní údaje. Jejich zpracování by mělo být prováděno v souladu s právem Unie. Členské státy a Komise by měly zpracovávat osobní údaje pouze pro účely tohoto nařízení nebo za řádně odůvodněných okolností za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení. Na veškeré shromažďování, zpřístupnění, přenos, sdělování a jiné zpracovávání osobních údajů v oblasti působnosti tohoto nařízení by se měly vztahovat požadavky nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) 2016/679 ⁽⁶⁾ a (EU) 2018/1725 ⁽⁷⁾. Při zpracování osobních údajů pro účely tohoto nařízení by mělo být rovněž dodržováno právo na respektování rodinného a soukromého života zaručené článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Rady Evropy, jakož i právo na respektování soukromého a rodinného života zaručené články 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie a právo na ochranu osobních údajů zaručené článkem 8 uvedené listiny.

- (18) Kulturní statky, které nebyly vytvořeny nebo objeveny na celním území Unie, ale byly vyvezeny jako unijní kulturní statky, by neměly podléhat povinnosti předložit dovozní licenci nebo prohlášení dovozce, pokud se na celní území Unie vracejí jakožto vrácené zboží ve smyslu nařízení (EU) č. 952/2013.
- (19) Dočasné použití kulturních statků pro vzdělávací nebo vědecké účely, pro účely konzervování, restaurování nebo digitalizace, pro výstavní účely, pro účely scénického umění, výzkumu prováděného akademickými institucemi nebo pro účely spolupráce mezi muzei či podobnými institucemi by rovněž nemělo podléhat povinnosti předložit dovozní licenci nebo prohlášení dovozce.
- (20) Uskladnění kulturních statků pocházejících ze zemí postižených ozbrojeným konfliktem nebo přírodní pohromou za výlučným účelem zajištění bezpečného uložení a jejich ochrana ze strany některého orgánu veřejné moci nebo pod jeho dohledem by nemělo podléhat povinnosti předložit dovozní licenci či prohlášení dovozce.
- (21) K usnadnění prezentace kulturních statků na obchodních uměleckých veletrzích by neměla být požadována dovozní licence, pokud se kulturní statky nacházejí v režimu dočasného použití ve smyslu článku 250 nařízení (EU) č. 952/2013 a namísto dovozní licence bylo předloženo prohlášení dovozce. Předložení dovozní licence by však mělo být požadováno, pokud dané kulturní statky mají zůstat po skončení uměleckého veletrhu v Unii.
- (22) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o stanovení podrobných podmínek pro: kulturní statky, které jsou vráceným zbožím, nebo dočasné použití kulturních statků na celním území Unie a jejich bezpečného uložení, šablony žádostí o dovozní licenci a formulářů dovozních licencí, šablony prohlášení dovozce a průvodní doklady k němu a další procesní pravidla týkající se jejich předkládání a zpracování. Komisi by měly být rovněž svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o stanovení podmínek pro zřízení elektronického systému pro předkládání žádostí o dovozní licence a prohlášení dovozce a pro uchovávání informací a jejich výměnu mezi členskými státy. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽⁸⁾.
- (23) Za účelem zajištění účinné koordinace, a aby se předešlo zdvojení úsilí při organizaci činností v oblasti odborné přípravy a budování kapacit a informačních kampaní, jakož i případně při zadávání relevantního výzkumu a vývoje norem, by měly Komise a členské státy spolupracovat s mezinárodními organizacemi a jinými subjekty, jako jsou UNESCO, INTERPOL, EUROPOL, Světová celní organizace, Mezinárodní centrum pro studium ochrany a restaurování kulturního dědictví a Mezinárodní rada muzeí.
- (24) Na podporu účinného provádění tohoto nařízení a jako základ pro jeho budoucí hodnocení by měly být členskými státy a Komisí elektronicky shromažďovány a sdíleny příslušné informace o obchodních tocích kulturních statků. V zájmu transparentnosti a veřejné kontroly by mělo být co nejvíce informací zveřejňováno. Obchodní toky kulturních statků nelze účinně sledovat pouze na základě jejich hodnoty nebo hmotnosti. Je nezbytné elektronicky shromažďovat informace o počtu položek uvedených v celním prohlášení. Jelikož v kombinované nomenklatuře není pro kulturní statky stanovena doplňková jednotka měření, je nezbytné vyžadovat, aby byl v celním prohlášení uveden počet položek.

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (25) Strategie a akční plán EU pro řízení rizik v oblasti cel mají mimo jiné za cíl posílit kapacity celních orgánů a zvýšit schopnost reagovat na rizika v oblasti kulturních statků. Měl by se používat společný rámec pro řízení rizik stanovený v nařízení (EU) č. 952/2013 a celní orgány by si měly vyměňovat příslušné informace o rizicích.
- (26) Aby se využilo odborných znalostí mezinárodních organizací a jiných subjektů, které působí v oblasti kultury, a jejich zkušeností s nedovoleným obchodováním s kulturními statky, je třeba ve společném rámci pro řízení rizik při určování rizik souvisejících s kulturními statky zohledňovat doporučení těchto organizací a subjektů a jejich pokyny. Zejména „červené seznamy“ zveřejňované Mezinárodní radou muzeí by měly sloužit jako vodítko umožňující určit třetí země, jejichž kulturní dědictví je nejvíce ohroženo, a předměty z nich vyvážené, které by mohly být častěji předmětem nedovoleného obchodování.
- (27) Je nezbytné vytvořit informační kampaně o rizicích spojených s nedovoleným obchodováním s kulturními statky, které se zaměří na osoby kupující kulturní statky, a pomáhat účastníkům trhu při tom, aby tomuto nařízení porozuměli a uplatňovali jej. Členské státy by měly do šíření těchto informací zapojit příslušná vnitrostátní kontaktní místa a další poskytovatele informací.
- (28) Za účelem účinného provádění tohoto nařízení by Komise měla zajistit, aby mikropodnikům a malým a středním podnikům byla poskytnuta náležitá technická pomoc, a usnadnit jim poskytování informací. Malé a střední podniky usazené v Unii, které se zabývají dovozem kulturních statků, by proto měly mít možnost využívat stávajících a budoucích programů Unie na podporu konkurenceschopnosti malých a středních podniků.
- (29) Na podporu dodržování právních předpisů a s cílem odrazovat od jejich obcházení by členské státy měly zavést účinné, přiměřené a odrazující sankce pro případy nedodržení ustanovení tohoto nařízení a tyto sankce oznámit Komisi. Sankce za porušování tohoto nařízení zavedené členskými státy by měly mít v celé Unii rovnocenný odrazující účinek.
- (30) Členské státy by měly zajistit, aby se celní a příslušné orgány dohodly na opatřeních podle článku 198 nařízení (EU) č. 952/2013. Podrobnosti těchto opatření by měly podléhat vnitrostátnímu právu.
- (31) Komise by měla neprodleně přijmout prováděcí pravidla k tomuto nařízení, zejména pravidla týkající se vhodných elektronických standardizovaných formulářů, které se mají používat k podání žádosti o dovozní licenci nebo vypracování prohlášení dovozce, a poté v co nejkratší možné lhůtě příslušný elektronický systém zavést. Použitelnost ustanovení týkajících se dovozních licencí a prohlášení dovozce by měla být odpovídajícím způsobem odložena.
- (32) V souladu se zásadou proporcionality je pro dosažení základního cíle tohoto nařízení nezbytné a vhodné stanovit pravidla pro vstup kulturních statků a podmínky a postupy pro jejich dovoz na celní území Unie. Toto nařízení nepřekračuje rámec toho, co je pro dosažení sledovaných cílů nezbytné, v souladu s čl. 5 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Toto nařízení stanoví podmínky pro vstup kulturních statků, jakož i podmínky a postupy pro jejich dovoz, a to pro účely zachování kulturního dědictví lidstva a předcházení nedovolenému obchodování s kulturními statky, zejména tam, kde toto nedovolené obchodování může přispět k financování terorismu.
2. Toto nařízení se nevztahuje na kulturní statky, které byly vytvořeny nebo objeveny na celním území Unie.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „kulturními statky“ předměty, které jsou významné pro archeologii, prehistorii, historii, literaturu, umění nebo vědu, jejichž seznam je uveden v příloze;

- 2) „vstupem kulturních statků“ každý vstup kulturních statků, které v souladu s nařízením (EU) č. 952/2013 podléhají na celním území Unie celnímu dohledu nebo celní kontrole, na celní území Unie;
- 3) „dovozem kulturních statků“:
  - a) propuštění kulturních statků do volného oběhu podle článku 201 nařízení (EU) č. 952/2013; nebo
  - b) propuštění kulturních statků do jedné z následujících kategorií zvláštních režimů uvedených v článku 210 nařízení (EU) č. 952/2013:
    - i) uskladnění zahrnující uskladnění v celním skladu a svobodná pásma,
    - ii) zvláštní účel zahrnující dočasné použití a konečné užití,
    - iii) aktivní zušlechťovací styk;
- 4) „držitelem kulturního statku“ držitel zboží ve smyslu čl. 5 bodu 34 nařízení (EU) č. 952/2013;
- 5) „příslušnými orgány“ orgány veřejné moci určené členskými státy k vydávání dovozních licencí.

Článek 3

Vstup a dovoz kulturních statků

1. Vstup kulturních statků uvedených v části A přílohy, které opustily území země, v níž byly vytvořeny nebo objeveny, v rozporu s právními předpisy dané země, je zakázán.

Celní orgány a příslušné orgány přijmou veškerá vhodná opatření v případě, že dojde k pokusu o vstup kulturních statků podle prvního pododstavce.

2. Dovoz kulturních statků, jejichž seznam je uveden v částech B a C přílohy, je přípustný pouze po předložení:

- a) dovozní licence vydané podle článku 4, nebo
- b) prohlášení dovozce předloženého podle článku 5.

3. Dovozní licence nebo prohlášení dovozce uvedené v odstavci 2 tohoto článku se poskytnou celním orgánům v souladu s článkem 163 nařízení (EU) č. 952/2013. V případě propuštění kulturních statků do režimu svobodného pásma poskytne dovozní licenci nebo prohlášení dovozce držitel kulturního statku po předložení zboží v souladu s čl. 245 odst. 1 písm. a) a b) nařízení (EU) č. 952/2013.

4. Odstavec 2 tohoto článku se nevztahuje na:

- a) kulturní statky, které jsou vráceným zbožím ve smyslu článku 203 nařízení (EU) č. 952/2013;
- b) dovoz kulturních statků za výlučným účelem zajištění jejich bezpečného uložení orgánem veřejné moci nebo pod dohledem orgánu veřejné moci a s cílem vrátit tyto kulturní statky, jakmile to situace dovolí;
- c) dočasné použití kulturních statků ve smyslu článku 250 nařízení (EU) č. 952/2013 na celním území Unie pro vzdělávací nebo vědecké účely, pro účely konzervování, restaurování nebo digitalizace, pro výstavní účely, pro účely scénického umění, výzkumu prováděného akademickými institucemi nebo pro účely spolupráce mezi muzei či podobnými institucemi.

5. Dovožní licence se nevyžaduje u kulturních statků v režimu dočasného použití ve smyslu článku 250 nařízení (EU) č. 952/2013, pokud mají být tyto kulturní statky prezentovány na obchodních uměleckých veletrzích. V takovém případě musí být v souladu s postupem podle článku 5 tohoto nařízení předloženo prohlášení dovozce.

Pokud jsou však kulturní statky, u kterých by byla vyžadována dovožní licence, následně propuštěny do jiného celního režimu uvedeného v čl. 2 bodu 3 tohoto nařízení, je vyžadována dovožní licence vydaná podle článku 4.

6. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů podrobné podmínky pro kulturní statky, které jsou vráceným zbožím, nebo dovoz kulturních statků za účelem jejich bezpečného uložení nebo za účelem jejich dočasného použití, jak je uvedeno v odstavcích 4 a 5 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 13 odst. 2.

7. Odstavcem 2 tohoto článku nejsou dotčena ostatní opatření přijatá Unií podle článku 215 Smlouvy o fungování Evropské unie.

8. Při předkládání celního prohlášení za účelem dovozu kulturních statků uvedených v částech B a C přílohy, se počet položek uvede pomocí doplňkové jednotky, jak je uvedeno ve zmíněné příloze. V případě propuštění kulturních statků do režimu svobodného pásma uvede držitel kulturního statku počet položek po předložení zboží v souladu s čl. 245 odst. 1 písm. a) a b) nařízení (EU) č. 952/2013.

Článek 4

Dovožní licence

1. Dovoz kulturních statků uvedených v části B přílohy, a to jiných, než jsou kulturní statky uvedené v čl. 3 odst. 4 a 5, vyžaduje dovožní licenci. Tuto dovožní licenci vydává příslušný orgán členského státu, v němž je kulturní statek propuštěn do jednoho z celních režimů uvedených v čl. 2 bodu 3 poprvé.

2. Dovožní licence vydané příslušnými orgány členského státu v souladu s tímto článkem jsou platné v celé Unii.

3. Dovožní licence vydaná v souladu s tímto článkem se nepovažuje za důkaz legálního původu nebo vlastnictví daných kulturních statků.

4. Držitel kulturního statku požádá o dovožní licenci příslušný orgán členského státu podle odstavce 1 tohoto článku prostřednictvím elektronického systému uvedeného v článku 8. K žádosti se přiloží podpůrné doklady a informace poskytující důkazy o tom, že dané kulturní statky byly vyvezeny ze země, ve které byly vytvořeny nebo objeveny, v souladu s právními předpisy této země, nebo o tom, že v době, kdy byly dané kulturní statky z území dané země vyvezeny, takové právní předpisy neexistovaly.

Odchylně od prvního pododstavce mohou být k žádosti namísto toho přiloženy jakékoli podpůrné doklady a informace poskytující důkazy o tom, že dané kulturní statky byly vyvezeny v souladu s právními předpisy poslední země, ve které se tyto kulturní statky nacházely po dobu delší než pět let a pro jiné účely než dočasné použití, tranzit, zpětný vývoz nebo překládka, a to v těchto případech:

a) zemi, ve které byly dané kulturní statky vytvořeny nebo objeveny, nelze spolehlivě určit, nebo

b) kulturní statky opustily zemi, ve které byly vytvořeny nebo objeveny, před 24. dubnem 1972.

5. Důkazy o tom, že dané kulturní statky byly vyvezeny v souladu s odstavcem 4, se poskytnou formou vývozního osvědčení nebo vývozní licence, pokud dotyčná země takové doklady pro vývoz kulturních statků vydala v době jejich vývozu.

6. Příslušný orgán ověří, zda je žádost úplná. Do 21 dnů od obdržení žádosti si od žadatele vyžádá případné chybějící či doplňující informace nebo doklady.

7. Do 90 dnů od obdržení úplné žádosti ji příslušný orgán přezkoumá a rozhodne, zda dovožní licenci vydá, nebo žádost zamítne.

Příslušný orgán žádost zamítne v případě, že

- a) má informace nebo oprávněné důvody se domnívat, že kulturní statky opustily území země, v níž byly vytvořeny nebo objeveny, v rozporu s právními předpisy této země;
- b) důkazy požadované v odstavci 4 nebyly poskytnuty;
- c) má informace nebo oprávněné důvody se domnívat, že držitel kulturního statku nezískal dané kulturní statky oprávněně, nebo
- d) byl informován o tom, že orgány země, v níž byly kulturní statky vytvořeny nebo objeveny, uplatňují nárok na jejich vrácení.

8. V případě zamítnutí žádosti musí být správní rozhodnutí podle odstavce 7 spolu s odůvodněním a informacemi o opravných prostředcích, oznámeno neprodleně dotčenému žadateli.

9. Pokud je podána žádost o vydání dovozní licence týkající se kulturních statků, u nichž již byla taková žádost dříve zamítnuta, žadatel o předchozím zamítnutí informuje příslušný orgán, u něhož žádost podává.

10. Pokud členský stát žádost zamítne, sdělí tuto skutečnost spolu s důvody zamítnutí ostatním členským státům a Komisi prostřednictvím elektronického systému uvedeného v článku 8.

11. Členské státy neprodleně určí příslušné orgány, které vydávají dovozní licence v souladu s tímto článkem. Členské státy sdělí Komisi údaje o těchto příslušných orgánech a jejich případné změny.

Komise zveřejní údaje o těchto příslušných orgánech a jejich případné změny v řadě „C“ *Úředního věstníku Evropské unie*.

12. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů šablonu a formát žádosti o dovozní licenci a případné příslušné podpůrné doklady prokazující legální původ daných kulturních statků, jakož i procesní pravidla týkající se podávání a vyřizování těchto žádostí. Při stanovování těchto prvků usiluje Komise o dosažení jednotného uplatňování postupů týkajících se dovozní licence příslušnými orgány. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 13 odst. 2.

Článek 5

Prohlášení dovozce

1. Dovoz kulturních statků uvedených v části C přílohy vyžaduje prohlášení dovozce, které musí držitel kulturního statku předložit prostřednictvím elektronického systému uvedeného v článku 8.

2. Prohlášení dovozce musí obsahovat:

- a) prohlášení o tom, že kulturní statky byly vyvezeny ze země, ve které byly vytvořeny nebo objeveny, v souladu s právními předpisy této země v době, kdy byly dané kulturní statky z jejího území vyvezeny, podepsané držitelem kulturního statku; a
- b) standardizovaný doklad, který dotyčné kulturní statky popisuje dostatečně podrobně, aby je mohly orgány identifikovat a provést analýzu rizik a cílenou kontrolu.

Odchylně od prvního pododstavce písm. a) může být v prohlášení namísto toho uvedeno, že dané kulturní statky byly vyvezeny v souladu s právními předpisy poslední země, ve které se tyto kulturní statky nacházely po dobu delší než pět let a pro jiné účely než dočasné použití, tranzit, zpětný vývoz nebo překládka, a to v těchto případech:

- a) zemi, ve které byly dané statky vytvořeny nebo objeveny, nelze spolehlivě určit, nebo
- b) kulturní statky opustily zemi, ve které byly vytvořeny nebo objeveny, před 24. dubnem 1972.

3. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů standardizovanou šablonu a formát prohlášení dovozce, jakož i procesní pravidla týkající se předkládání tohoto prohlášení, a uvede orientační seznam příslušných podpůrných dokladů prokazujících legální původ daných kulturních statků, které by měl mít držitel kulturního statku k dispozici, a pravidla týkající se zpracování prohlášení dovozce. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 13 odst. 2.

Článek 6

Příslušné celní úřady

Členské státy mohou omezit počet celních úřadů, které jsou příslušné k projednání dovozu kulturních statků, na které se vztahuje toto nařízení. Pokud členské státy takové omezení uplatní, oznámí údaje o těchto celních úřadech a případné změny v tomto ohledu Komisi.

Komise zveřejní údaje o příslušných celních úřadech a jejich případné změny v řadě „C“ *Úředního věstníku Evropské unie*.

Článek 7

Správní spolupráce

Pro účely provádění tohoto nařízení zajistí členské státy spolupráci mezi svými celními orgány a s příslušnými orgány podle článku 4.

Článek 8

Využití elektronického systému

1. Uchovávání informací a jejich výměna mezi orgány členských států, zejména pokud jde o dovozní licence a prohlášení dovozce, se provádí prostřednictvím centralizovaného elektronického systému.

V případě dočasného selhání elektronického systému mohou být dočasně využívány jiné prostředky pro uchovávání a výměnu informací.

2. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví:

- a) podmínky zavedení, provozu a údržby elektronického systému uvedeného v odstavci 1;
- b) podrobná pravidla pro předkládání, zpracovávání, uchovávání a výměnu informací mezi orgány členských států prostřednictvím elektronického systému nebo dalších prostředků uvedených v odstavci 1.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 13 odst. 2 do 28. června 2021.

Článek 9

Zřízení elektronického systému

Komise zřídí elektronický systém uvedený v článku 8. Tento elektronický systém bude zprovozněn nejpozději čtyři roky od vstupu prvního z prováděcích aktů uvedených v čl. 8 odst. 2 v platnost.

Článek 10

Ochrana osobních údajů a doby uchovávání údajů

1. Celní orgány a příslušné orgány členských států jednají jako správci osobních údajů, které získaly podle článků 4, 5 a 8.
2. Zpracování osobních údajů na základě tohoto nařízení smí být prováděno pouze pro účel vymezený v čl. 1 odst. 1.
3. K osobním údajům získaným v souladu s články 4, 5 a 8 mají přístup pouze řádně pověřeni zaměstnanci uvedených orgánů a tyto údaje jsou náležitě chráněny před neoprávněným přístupem nebo sdělením. Tyto údaje nesmějí být zpřístupněny ani sděleny bez výslovného písemného povolení orgánu, který je původně získal. Toto povolení však není nutné, jsou-li orgány povinny tyto informace zpřístupnit nebo sdělit podle právních předpisů platných v daném členském státě, zejména v souvislosti se soudním řízením.

4. Uvedené orgány uchovávají osobní údaje získané na základě článků 4, 5 a 8 po dobu 20 let ode dne, kdy byly tyto údaje získány. Po uplynutí této lhůty jsou tyto osobní údaje vymazány.

Článek 11

Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

Do 28. prosince 2020 oznámí členské státy Komisi sankce za vstup kulturních statků v rozporu s čl. 3 odst. 1 a související opatření.

Do 28. června 2025 oznámí členské státy Komisi sankce za jiná porušení tohoto nařízení, zejména za předložení nepravdivého prohlášení a poskytnutí nepravdivých informací, a související opatření.

Členské státy neprodleně informují Komisi o jakýchkoli následných změnách týkajících se těchto sankcí.

Článek 12

Spolupráce se třetími zeměmi

Komise může v záležitostech spadajících do oblasti její činnosti a v míře potřebné pro plnění úkolů stanovených v tomto nařízení organizovat ve spolupráci s členskými státy činnosti v oblasti odborné přípravy a budování kapacit pro třetí země.

Článek 13

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor zřízený článkem 8 nařízení Rady (ES) č. 116/2009. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 14

Podávání zpráv a hodnocení

1. Členské státy poskytují Komisi informace o provádění tohoto nařízení.

Za tímto účelem zašle Komise členským státům příslušné dotazníky. Členské státy sdělí Komisi požadované informace do šesti měsíců od obdržení dotazníku

2. Do tří let ode dne plné použitelnosti všech ustanovení tohoto nařízení a poté každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění tohoto nařízení. Tato zpráva se zveřejní a musí obsahovat relevantní statistické údaje získané jak na unijní, tak na vnitrostátní úrovni, jako je počet vydaných dovozních licencí, zamítnutých žádostí a předložených prohlášení dovozce. Obsahuje rovněž posouzení praktického provádění, včetně dopadu na hospodářské subjekty Unie, zejména na malé a střední podniky.

3. Do 28. června 2020 a poté každých dvanáct měsíců až do doby, kdy bude zřízen elektronický systém podle článku 9, předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o pokroku při přijímání prováděcích aktů podle čl. 8 odst. 2 a při zřizování elektronického systému podle článku 9.

Článek 15

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 16

Použitelnost

1. Toto nařízení se použije ode dne svého vstupu v platnost.
2. Bez ohledu na odstavec 1:
  - a) se čl. 3 odst. 1 použije ode dne 28. prosince 2020;
  - b) se čl. 3 odst. 2 až 5, 7 a 8, čl. 4 odst. 1 až 10, čl. 5 odst. 1 a 2 a čl. 8 odst. 1 použijí ode dne zprovoznění elektronického systému podle článku 8 nebo nejpozději od 28. června 2025. Komise zveřejní v řadě C Úředního věstníku Evropské unie datum, kdy jsou podmínky tohoto odstavce splněny.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

PŘÍLOHA

Část A. Kulturní statky, na něž se vztahuje čl. 3 odst. 1

-
- a) Vzácné sbírky nebo vzorky zoologické, botanické, mineralogické a anatomické a předměty paleontologické povahy
-
- b) Statky související s historií, včetně historie vědy a techniky, historie vojenství a společnosti, s životem významných představitelů národa, myslitelů, vědců a umělců a s události národního významu
-
- c) Archeologické vykopávky (prováděné oprávněně a tajně) a archeologické objevy na pevnině či pod vodou
-
- d) Části uměleckých a historických památek nebo archeologických nalezišť, které byly odděleny ⁽¹⁾
-
- e) Starožitnosti starší 100 let, jako například razidla, mince a ryté pečeti
-
- f) Etnologický materiál
-
- g) Předměty umělecké hodnoty, jako jsou:
- i) obrazy, malby a kresby zhotovené zcela ručně na jakémkoliv podkladu a v jakémkoli materiálu (s výjimkou průmyslových návrhů a ručně zdobených výrobků)
  - ii) původní díla sochařského umění a plastiky v jakémkoli materiálu
  - iii) původní rytiny, tisky a litografie
  - iv) původní umělecké asambláže a koláže v jakémkoli materiálu
-
- h) Vzácné rukopisy a prvotisky
-
- i) Staré knihy, dokumenty a publikace, které jsou předmětem zvláštního zájmu (historického, uměleckého, vědeckého, literárního atd.), a to jednotlivě nebo ve sbírkách
-
- j) Poštovní, kolkové a podobné známky, jednotlivě i ve sbírkách
-
- k) Archivy, včetně archivů zvukových, fotografických a kinematografických
-
- l) Kusy nábytku starší 100 let a staré hudební nástroje
-

⁽¹⁾ Liturgické ikony a sochy, i volně stojící, by měly být pokládány za kulturní statky patřící do této kategorie.

Část B. Kulturní statky, na něž se vztahuje článek 4

Kategorie kulturních statků podle části A	Kapitola, číslo nebo podpoložka kombinované nomenklatury (KN)	Minimální stáří	Minimální finanční hodnota (celní hodnota)	Doplňkové jednotky
c) Archeologické vykopávky (prováděné oprávněně i tajně) a archeologické objevy na pevnině či pod vodou	ex 9705 ex 9706	Více než 250 let	Bez ohledu na hodnotu	počet položek (p/st)
d) Části uměleckých a historických památek nebo archeologických nalezišť, které byly odděleny ⁽¹⁾	ex 9705 ex 9706	Více než 250 let	Bez ohledu na hodnotu	počet položek (p/st)

⁽¹⁾ Liturgické ikony a sochy, i volně stojící, by měly být pokládány za kulturní statky patřící do této kategorie.

Část C. Kulturní statky, na něž se vztahuje článek 5

Kategorie kulturních statků podle části A	Kapitola, číslo nebo podpoložka kombinované nomenklatury (KN)	Minimální stáří	Minimální finanční hodnota (celní hodnota)	Doplňkové jednotky
a) Vzácné sbírky nebo vzorky zoologické, botanické, mineralogické a anatomické a předměty paleontologického zájmu	ex 9705	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
b) Statky související s historií, včetně historie vědy a techniky, historie vojenství a společnosti, s životem významných představitelů národa, myslitelů, vědců a umělců a s událostmi národního významu	ex 9705	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
e) Starožitnosti, jako například razidla, mince a ryté pečeti	ex 9706	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
f) Etnologický materiál	ex 9705	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
g) Předměty umělecké hodnoty, jako jsou:				
i) obrazy, malby a kresby zhotovené ručně na jakémkoliv podkladu a v jakémkoli materiálu (s výjimkou průmyslových návrhů a ručně zdobených výrobků)	ex 9701	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)

Kategorie kulturních statků podle části A	Kapitola, číslo nebo podpoložka kombinované nomenklatury (KN)	Minimální stáří	Minimální finanční hodnota (celní hodnota)	Doplňkové jednotky
ii) původní díla sochařského umění a plastiky v jakémkoli materiálu	ex 9703	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
iii) původní rytiny, tisky a litografie	ex 9702	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
iv) původní umělecké asambláže a koláže v jakémkoli materiálu	ex 9701	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
h) Vzácné rukopisy a prvotisky	ex 9702 ex 9706	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)
i) Staré knihy, dokumenty a publikace, které jsou předmětem zvláštního zájmu (historické, umělecké, vědecké, literární atd.), a to jednotlivě nebo ve sbírkách	ex 9705 ex 9706	Více než 200 let	18 000 EUR nebo více za položku	počet položek (p/st)

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/881

ze dne 17. dubna 2019

o agentuře ENISA („Agentuře Evropské unie pro kybernetickou bezpečnost“), o certifikaci kybernetické bezpečnosti informačních a komunikačních technologií a o zrušení nařízení (EU) č. 526/2013 („akt o kybernetické bezpečnosti“)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Síť a informační systémy a sítě a služby elektronických komunikací mají zásadní význam pro společnost a staly se páteří hospodářského růstu. Informační a komunikační technologie (IKT) jsou základem komplexních systémů, které podporují běžné společenské činnosti, udržují v chodu naši ekonomiku v klíčových odvětvích, jako je například zdravotnictví, energetika, finančníctví a doprava, a zejména podporují fungování vnitřního trhu.
- (2) Využívání sítí a informačních systémů občany, organizacemi a podniky v celé Unii je v současné době všudypřítomné. Digitalizace a konektivita se stávají hlavními prvky stále rostoucího počtu produktů a služeb a očekává se, že s nástupem internetu věcí budou v celé Unii během příštího desetiletí připojeny extrémně vysoké počty digitálních zařízení. I když je k internetu připojen rostoucí počet zařízení, nejsou navrženy s dostatečnými zabudovanými bezpečnostními prvky a odolností, což vede k nedostatečné kybernetické bezpečnosti. Omezené využívání certifikace v této souvislosti vede k tomu, že fyzické osoby, organizace ani podniky nemají dostatečné informace o prvcích kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT, které používají, což narušuje důvěru v digitální řešení. Síť a informační systémy mohou napomáhat ve všech aspektech našich životů a jsou hnacím motorem hospodářského růstu Unie. Jsou úhelným kamenem pro dosažení jednotného digitálního trhu.
- (3) Nárůst digitalizace a propojenosti zvyšuje kybernetická bezpečnostní rizika, což způsobuje, že společnost jako celek se stává zranitelnější vůči kybernetickým hrozbám a zhoršuje se nebezpečí pro jednotlivé uživatele, včetně zranitelných osob, jako jsou děti. Za účelem zmírnění těchto rizik je třeba přijmout veškerá opatření potřebná ke zlepšení kybernetické bezpečnosti v Unii, aby byly sítě a informační systémy, komunikační sítě, digitální produkty, služby a zařízení používané občany, organizacemi a podniky – od malých a středních podniků ve smyslu doporučení Komise 2003/361/ES ⁽⁴⁾ až po provozovatele kritických infrastruktur – lépe chráněny před kybernetickými hrozbami.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 227, 28.6.2018, s. 86.

⁽²⁾ Úř. věst. C 176, 23.5.2018, s. 29.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 12. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

⁽⁴⁾ Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

- (4) Agentura Evropské unie pro bezpečnost sítí a informací (ENISA), zřízená nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 526/2013⁽⁵⁾, přispívá zpřístupňováním příslušných informací veřejnosti k rozvoji odvětví kybernetické bezpečnosti v Unii, zejména malých a středních podniků a začínajících podniků. Agentura ENISA by měla usilovat o těsnější spolupráci s univerzitami a výzkumnými subjekty s cílem přispět ke snížení závislosti na produktech v oblasti kybernetické bezpečnosti a služeb z oblasti mimo Unie a posílit dodavatelské řetězce v rámci Unie.
- (5) Počet kybernetických útoků roste a propojená ekonomika a společnost, která je zranitelnější vůči kybernetickým hrozbám a útokům, vyžaduje silnější ochranu. I když kybernetické útoky jsou často přeshraniční povahy, kompetence a opatření politik orgánů zabývajících se kybernetickou bezpečností a donucovacích orgánů jsou převážně vnitrostátní. Rozsáhlé incidenty by mohly narušit poskytování základních služeb v celé Unii. To vyžaduje účinnou a koordinovanou reakci a řešení krizí na úrovni Unie, které budou vycházet ze speciálních politik a širších nástrojů pro evropskou solidaritu a vzájemnou pomoc. Proto je pro tvůrce politik, průmyslové odvětví a uživatele rovněž důležité provádět pravidelné posuzování stavu kybernetické bezpečnosti a odolnosti v Unii, na základě spolehlivých unijních údajů, a také systematické předpovědi budoucího vývoje, výzev a hrozeb, a to jak na úrovni Unie, tak na úrovni celosvětové.
- (6) S ohledem na nárůst kybernetických bezpečnostních hrozeb, kterým Unie čelí, existuje potřeba komplexního souboru opatření, která by vycházela z předchozích opatření Unie a podporovala vzájemně se posilující cíle. Tyto cíle obnášejí nutnost dále zvýšit schopnosti a připravenost členských států a podniků a rovněž zlepšit spolupráci, sdílení informací a koordinaci mezi členskými státy a orgány, institucemi a subjekty Unie. Kromě toho vzhledem k bezhraniční povaze kybernetických hrozeb existuje potřeba zvýšit schopnosti na úrovni Unie, které by mohly doplňovat opatření členských států, zejména v případě rozsáhlých přeshraničních kybernetických incidentů a krizí; zároveň je však nutné vzít v úvahu to, že je důležité zachovat schopnost členských států reagovat na kybernetické hrozby nejrůznějšího rozsahu a tyto schopnosti rozšiřovat.
- (7) Je rovněž třeba další úsilí ke zvýšení informovanosti občanů, organizací a podniků o otázkách týkajících se kybernetické bezpečnosti. Vzhledem k tomu, že incidenty narušují důvěru v poskytovatele digitálních služeb a samotný jednotný digitální trh, zejména mezi spotřebiteli, je nutné navíc tuto důvěru dále posílit tím, že budou transparentním způsobem poskytovány informace o úrovni bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT, přičemž je třeba zdůraznit, že ani vysoká úroveň certifikace kybernetické bezpečnosti nemůže zaručit, že produkt, služba nebo proces IKT jsou zcela bezpečné. Posílení důvěry lze usnadnit certifikací v rámci Unie, která bude poskytovat společné požadavky na kybernetickou bezpečnost a kritéria jejího hodnocení napříč vnitrostátními trhy a odvětvími.
- (8) Kybernetická bezpečnost není jen otázkou technologie, důležité je rovněž i lidské chování. Proto by měla být výrazně prosazována „kybernetická hygiena“ ve smyslu jednoduchých rutinních opatření, která – jsou-li zavedena a pravidelně prováděna občany, organizacemi a podniky – minimalizují jejich vystavení rizikům kybernetických hrozeb.
- (9) Pro účely posilování struktur kybernetické bezpečnosti v Unii je důležité zachovávat a rozvíjet schopnosti členských států v zájmu komplexní reakce na kybernetické hrozby včetně přeshraničních incidentů.
- (10) Podniky i jednotliví spotřebitelé by měli mít přesné informace ohledně toho, na jakou úroveň záruky bezpečnosti jsou jejich produkty, služby a procesy a IKT certifikovány. Zároveň však žádný produkt ani služba IKT nejsou zcela kyberneticky bezpečné a je třeba podporovat a upřednostňovat základní zásady kybernetické hygieny. Vzhledem k rostoucí dostupnosti zařízení internetu věcí je k dispozici řada dobrovolných opatření, která může soukromý sektor přijmout, aby posílil důvěru v bezpečnost produktů, služeb a procesů IKT.
- (11) Moderní produkty a systémy IKT často zahrnují jednu nebo více technologií a prvků třetí strany, jako jsou softwarové moduly, knihovny nebo rozhraní pro programování aplikací (API), a spoléhají na ně. Toto spoléhání, k němuž se často odkazuje jako k „závislosti“, by mohlo představovat další kybernetická bezpečnostní rizika, poněvadž zranitelnosti zjištěné v prvcích třetí strany by mohly mít též vliv na bezpečnost produktů, služeb a procesů IKT. V mnoha případech umožňuje nalezení a zdokumentování takových závislostí koncovým uživatelům produktů, služeb a procesů IKT zlepšit jejich činnosti řízení kybernetických bezpečnostních rizik zlepšením například řízení kybernetické bezpečnostní zranitelnosti uživatele a postupů nápravy.

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 526/2013 ze dne 21. května 2013 o Agentuře Evropské unie pro bezpečnost sítí a informací (ENISA) a o zrušení nařízení (ES) č. 460/2004 (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 41).

- (12) Organizace, výrobci nebo poskytovatelé zapojení do navrhování a vývoje produktů, služeb či procesů IKT by měli být podporováni v provádění opatření, a to již v nejranějších fázích návrhu a vývoje, aby chránili bezpečnost těchto produktů, služeb a procesů v nejvyšší možné míře, a to tak, aby byl předpokládán výskyt kybernetických útoků a aby byl předpokládán a minimalizován jejich dopad („bezpečnost již od fáze návrhu“). Bezpečnost by měla být zajištěna v průběhu celého životního cyklu produktu, služby či procesu IKT prostřednictvím neustálého rozvíjení postupů navrhování a vývoje, s cílem omezit riziko zneužití.
- (13) Podniky, organizace a veřejný sektor by měly konfigurovat produkty, služby nebo procesy IKT jimi navržené způsobem, který zajistí vyšší úroveň bezpečnosti, což by mělo prvnímu uživateli umožnit obdržet standardní konfiguraci s co nejbezpečnějším nastavením (dále jen „standardní bezpečnost“), čímž se sníží zátěž pro uživatele spojená s nutností odpovídající konfigurace produktu, služby či procesu IKT. Standardní bezpečnost by neměla vyžadovat provedení rozsáhlé konfigurace ani specifické technické znalosti či jiné než intuitivní chování uživatele, a je-li použita, měla by fungovat snadno a spolehlivě. Pokud v individuálních případech vedou analýzy rizika a využitelnosti k závěru, že takové nastavení není proveditelné, měli by být uživatelé nabádáni ke zvolení nejbezpečnějšího nastavení.
- (14) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 460/2004 ⁽⁶⁾ zřídilo agenturu ENISA za účelem přispět k cílům zajištění vysoké a účinné úrovně bezpečnosti sítí a informací v Unii a vytvořit kulturu bezpečnosti sítí a informací v zájmu občanů, spotřebitelů, podniků a veřejné správy. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2008 ⁽⁷⁾ prodloužilo mandát agentury ENISA do března 2012. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 580/2011 ⁽⁸⁾ dále prodloužilo mandát agentury ENISA do 13. září 2013. Nařízení (EU) č. 526/2013 prodloužilo mandát agentury ENISA do 19. června 2020.
- (15) Unie již podnikla důležité kroky k zajištění kybernetické bezpečnosti a zvýšení důvěry v digitální technologie. V roce 2013 byla přijata strategie kybernetické bezpečnosti Evropské unie jako základ pro politickou reakci Unie na kybernetické hrozby a rizika. Ve snaze lépe chránit občany v on-line prostředí Unie v roce 2016 přijala první legislativní akt v oblasti kybernetické bezpečnosti, směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ⁽⁹⁾. Směrnice (EU) 2016/1148 stanovila požadavky týkající se vnitrostátních kapacit v oblasti kybernetické bezpečnosti, zřídila první mechanismy pro posílení strategické a operativní spolupráce mezi členskými státy a zavedla povinnosti týkající se bezpečnostních opatření a hlášení o incidentech napříč odvětvími, která jsou zásadní pro hospodářství a pro společnost, jako například energetika, doprava, dodávky a rozvody pitné vody, bankovníctví, infrastruktura finančních trhů, zdravotnictví a digitální infrastruktura včetně poskytovatelů klíčových digitálních služeb (internetových vyhledávačů, služeb cloud computingu a on-line tržišť).

Klíčová role při podpoře provádění uvedené směrnice byla přisouzena agentuře ENISA. Kromě toho je účinný boj proti kyberkriminalitě důležitou prioritou Evropského programu pro bezpečnost, a přispívá tak k celkovému cíli dosažení vysoké úrovně kybernetické bezpečnosti. Jiné právní akty, jako je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ⁽¹⁰⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ⁽¹¹⁾ a směrnice (EU) 2018/1972 ⁽¹²⁾, rovněž přispívají k vysoké míře kybernetické bezpečnosti na jednotném digitálním trhu.

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 460/2004 ze dne 10. března 2004 o zřízení Evropské agentury pro bezpečnost sítí a informací (Úř. věst. L 77, 13.3.2004, s. 1).

⁽⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2008 ze dne 24. září 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 460/2004 o zřízení Evropské agentury pro bezpečnost sítí a informací, pokud jde o období její činnosti (Úř. věst. L 293, 31.10.2008, s. 1).

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 580/2011 ze dne 8. června 2011, kterým se mění nařízení (ES) č. 460/2004 o zřízení Evropské agentury pro bezpečnost sítí a informací, pokud jde o období její činnosti (Úř. věst. L 165, 24.6.2011, s. 3).

⁽⁹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. července 2016 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (Úř. věst. L 194, 19.7.2016, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37).

⁽¹²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (Úř. věst. L 321, 17.12.2018, s. 36).

- (16) Od přijetí strategie kybernetické bezpečnosti Evropské unie v roce 2013 a od poslední revize mandátu agentury ENISA se celkový politický kontext významně změnil s ohledem na více nejisté a méně bezpečné globální prostředí. Za těchto okolností a v souvislosti s pozitivním vývojem role agentury ENISA jakožto referenčního bodu pro poradenství a odborné znalosti a zprostředkovatele spolupráce a budování kapacit a v rámci nové politiky Unie v oblasti kybernetické bezpečnosti je nezbytné přezkoumat mandát agentury ENISA, vymezit její roli v měnícím se ekosystému kybernetické bezpečnosti a zajistit, aby účinně přispívala k reakci Unie na kybernetické bezpečnostní výzvy plynoucí z radikálně transformovaných kybernetických hrozeb, k čemuž, jak bylo uznáno při hodnocení agentury ENISA, není stávající mandát dostatečný.
- (17) Agentura ENISA zřízená tímto nařízením by měla být nástupcem agentury ENISA zřízené nařízením (EU) č. 526/2013. Agentura ENISA by měla plnit úkoly, které jí jsou svěřeny tímto nařízením a jinými právními akty Unie v oblasti kybernetické bezpečnosti, mimo jiné tím, že bude poskytovat poradenství a odborné znalosti a působit jako centrum informací a znalostí Unie. Měla by podporovat výměnu osvědčených postupů mezi členskými státy a zúčastněnými stranami ze soukromého sektoru, předkládat politická doporučení Komisi a členskými státy, působit jako referenční místo pro odvětvové politické iniciativy Unie v souvislosti s otázkami kybernetické bezpečnosti a podporovat operativní spolupráci mezi členskými státy a mezi členskými státy a orgány, institucemi a jinými subjekty Unie.
- (18) V rámci rozhodnutí (2004/97/ES, Euratom), přijatém vzájemnou dohodou zástupců členských států, zasedajících na úrovni hlav států a předsedů vlád⁽¹³⁾, zástupci členských států rozhodli, že agentura ENISA bude mít sídlo v Řecku ve městě, které určí řecká vláda. Hostitelský členský stát agentury by měl zajistit co nejlepší podmínky pro bezproblémové a účinné fungování agentury ENISA. V zájmu zajištění řádného a účinného plnění úkolů agentury ENISA, přijímání a udržení si zaměstnanců a v zájmu zvýšení účinnosti v oblasti vytváření sítí je naprosto nezbytné, aby bylo sídlo agentury ENISA vhodně umístěno, přičemž by mimo jiné mělo být zajištěno odpovídající dopravní spojení a zařízení pro manžely/manželky a děti zaměstnanců agentury. Nezbytná opatření by měla být stanovena v dohodě mezi agenturou ENISA a daným hostitelským členským státem uzavřené poté, co bude schválena správní rada agentury ENISA.
- (19) Vzhledem k nárůstu kybernetických bezpečnostních rizik a výzev, kterým Unie čelí, by měly být navýšeny finanční a lidské zdroje přidělené agentuře ENISA, aby odrážely širší úlohu a množství úkolů agentury a její zásadní postavení v ekosystému organizací bránících digitální ekosystém Unie a umožnily jí, aby účinně plnila úkoly, které jí byly svěřeny tímto nařízením.
- (20) Agentura ENISA by měla rozvíjet a udržovat vysokou úroveň odborných znalostí a působit jako referenční bod a díky své nezávislosti, kvalitě poskytovaného poradenství a informací, transparentnosti svých postupů a metod práce a pečlivosti, s níž plní svěřené úkoly, vytvářet důvěru v jednotný trh. Agentura ENISA by měla aktivně podporovat vnitrostátní úsilí a aktivně přispívat k úsilí Unie a plnit své úkoly v plné spolupráci s orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a s členskými státy, přičemž by měla předcházet zdvojení práce a podporovat součinnost. Kromě toho by agentura ENISA měla reagovat na podněty od soukromého sektoru a jiných příslušných zúčastněných stran a spolupracovat s nimi. Měl by být určen soubor úkolů, jenž by stanovil, jak má agentura ENISA plnit své cíle, a současně umožňoval flexibilitu jejich činností.
- (21) Aby mohla agentura ENISA přiměřeně podporovat operativní spolupráci mezi členskými státy, měla by dále rozšířit své technické a lidské schopnosti a odborné dovednosti. Agentura ENISA by měla zvýšit své know-how a kapacity. Agentura ENISA a členské státy by mohly dobrovolně rozvíjet programy pro vysílání národních odborníků do agentury ENISA, vytvářet skupiny expertů a provádět výměnu pracovníků.
- (22) Agentura ENISA by měla být nápomocna Komisi prostřednictvím poradenství, stanovisek a analýz ke všem záležitostem Unie souvisejícím s rozvojem politiky a právních předpisů a prostřednictvím aktualizací a přezkumů v oblasti kybernetické bezpečnosti a jejích aspektů specifických pro jednotlivá odvětví s cílem zvýšit význam politik Unie a právních předpisů s rozměrem kybernetické bezpečnosti a umožnit soudržnost při provádění těchto politik a předpisů na vnitrostátní úrovni. Pro politiky Unie v konkrétních odvětvích a pro iniciativy Unie v oblasti právních předpisů by agentura ENISA měla působit jako referenční bod poskytující poradenství a odborné znalosti v případech, kdy se tyto politiky a iniciativy týkají otázek souvisejících s kybernetickou bezpečností. Agentura ENISA by měla Evropský parlament pravidelně informovat o své činnosti.

⁽¹³⁾ Rozhodnutí 2004/97/ES, Euratom přijaté vzájemnou dohodou zástupců členských států, zasedajících na úrovni hlav států a předsedů vlád, ze dne 13. prosince 2003 o umístění sídel některých subjektů Evropské unie (Úř. věst. L 29, 3.2.2004, s. 15).

- (23) Veřejné jádro otevřeného internetu, tedy hlavní protokoly a infrastruktura, jež jsou globálním veřejným statkem, zajišťuje základní funkci internetu jako celku a je základem pro jeho běžný provoz. Agentura ENISA by měla podpořit bezpečnost veřejného jádra otevřeného internetu a stabilitu jeho fungování, včetně klíčových protokolů (zejména DNS, BGP, a IPv6), provozu systému doménových jmen (včetně provozu všech domén na vrcholné úrovni) a provozu root zone.
- (24) Základním úkolem agentury ENISA je prosazovat jednotné provádění příslušného právního rámce, zejména účinné provádění směrnice (EU) 2016/1148 a dalších příslušných právních nástrojů zahrnujících aspekty kybernetické bezpečnosti, což je zásadní pro zvýšení kybernetické odolnosti. S ohledem na rychle se vyvíjející oblast kybernetických hrozeb je zřejmé, že se členské státy musí opírat o komplexnější přístup k budování kybernetické odolnosti, který přesahuje jednotlivé politiky.
- (25) Agentura ENISA by měla být nápomocna členským státům a orgánům, institucím a jiným subjektům Unie v jejich úsilí o vytváření a rozvoj schopností a připravenosti předcházet kybernetickým hrozbám a incidentům, odhalovat je a reagovat na ně, a také v souvislosti s bezpečností sítí a informačních systémů. Agentura ENISA by zejména měla podporovat rozvoj a posilování vnitrostátních a unijních bezpečnostních týmů CSIRT podle směrnice (EU) 2016/1148 s cílem dosáhnout v Unii vysoké společné úrovně jejich vyspělosti. Činnosti prováděné agenturou ENISA ve vztahu k operativním kapacitám členských států by měly aktivně podporovat opatření přijatá členskými státy za účelem plnění jejich povinností vyplývajících ze směrnice (EU) 2016/1148, a tedy by je neměly nahrazovat.
- (26) Agentura ENISA by rovněž měla pomáhat s rozvíjením a aktualizováním strategií pro bezpečnost sítí a informačních systémů na úrovni Unie a členských států, pokud o to požádají, a to zejména strategií pro kybernetickou bezpečnost, a měla by podporovat šíření těchto strategií a sledovat pokrok při jejich provádění. Agentura ENISA by měla také přispívat k pokrytí potřeb ohledně školení a vzdělávacích materiálů, zejména potřeb veřejných subjektů, a případně ve velké míře „školit školitele“ na základě rámce digitálních kompetencí pro občany, a tím pomáhat členským státům a orgánům, institucím a jiným subjektům Unie při rozvoji jejich vlastních školicích kapacit.
- (27) Agentura ENISA by měla podporovat členské státy, pokud jde o zvyšování informovanosti a vzdělávání v oblasti kybernetické bezpečnosti usnadňováním těsnější koordinace a výměny osvědčených postupů mezi členskými státy. Tato podpora by mohla spočívat v rozvíjení sítí vnitrostátních kontaktních míst v oblasti vzdělávání a platformy odborné přípravy pro kybernetickou bezpečnost. Sítí vnitrostátních kontaktních míst v oblasti vzdělávání by mohla být činná v rámci sítí národních styčných úředníků a být výchozím bodem pro budoucí koordinaci v rámci členských států.
- (28) Agentura ENISA by měla být nápomocna skupině pro spolupráci zřízené směrnicí (EU) 2016/1148 při provádění jejich úkolů, zejména prostřednictvím poskytování odborných znalostí a poradenství a prostřednictvím usnadňování výměny osvědčených postupů týkajících se rizik a incidentů, zejména pak pokud jde o určování provozovatelů základních služeb členskými státy, a to i ve vztahu k přeshraničním vazbám.
- (29) S cílem podněcovat spolupráci mezi veřejným a soukromým sektorem a v rámci soukromého sektoru, zejména za účelem podpory ochrany kritických infrastruktur, by agentura ENISA měla podporovat sdílení informací v rámci odvětví i mezi nimi, zejména v odvětvích uvedených v příloze II směrnice (EU) 2016/1148, a to poskytováním osvědčených postupů a pokynů ohledně dostupných nástrojů a postupů, jakož i pokynů ohledně toho, jak řešit otázky regulace týkající se sdílení informací, například usnadněním vytváření odvětvových středisek pro sdílení a analýzu informací.
- (30) Vzhledem k tomu, že možný negativní dopad zranitelností v produktech, službách a procesech IKT trvale narůstá, zjišťování a odstraňování těchto zranitelností hraje důležitou roli při snižování celkového kybernetického bezpečnostního rizika. Spolupráce mezi organizacemi, výrobci nebo poskytovateli takto zranitelných produktů, služeb a procesů IKT a členy výzkumné obce v oblasti kybernetické bezpečnosti a vládami, které zranitelnosti naleznou, prokazatelně značně zvyšuje míru zjištěných a odstraněných zranitelností v produktech, službách a procesech IKT. Koordinované zveřejňování zranitelností specifikuje strukturovaný proces spolupráce, v jehož rámci je o zranitelnostech informován vlastník informačního systému, čímž se organizaci umožní diagnostikovat a odstranit zranitelnost dříve, než budou podrobné informace o ní sděleny třetím stranám nebo veřejnosti. V rámci tohoto procesu je rovněž zajištěna koordinace mezi tím, kdo zranitelnost našel, a organizací, pokud jde o zveřejnění uvedených zranitelností. Politika koordinovaného zveřejňování zranitelností by mohla hrát významnou roli v úsilí členských států o zlepšení kybernetické bezpečnosti.

- (31) Agentura ENISA by měla agregovat a analyzovat dobrovolně sdílené vnitrostátní zprávy od týmů CSIRT a interinstitucionálního týmu pro reakci na počítačové hrozby pro orgány, instituce a jiné subjekty Unie zřízeného na základě ujednání mezi Evropským parlamentem, Evropskou radou, Radou Evropské unie, Evropskou komisí, Soudním dvorem Evropské unie, Evropskou centrální bankou, Evropským účetním dvorem, Evropskou službou pro vnější činnost, Evropským hospodářským a sociálním výborem, Evropským výborem regionů a Evropskou investiční bankou o organizaci a fungování týmu pro reakci na počítačové hrozby pro orgány, instituce a jiné subjekty Unie (CERT-EU) ⁽¹⁴⁾, s cílem přispět ke stanovování společných postupů, jazyka a terminologie pro výměnu informací. Agentura ENISA by v této souvislosti rovněž měla zapojit soukromý sektor v rámci směrnice (EU) 2016/1148, která stanoví základ pro dobrovolnou výměnu technických informací na operativní úrovni v rámci sítě týmů CSIRT (dále jen „sít CSIRT“) vytvořené uvedenou směrnicí.
- (32) V případě rozsáhlých přeshraničních incidentů a krizí v oblasti kybernetické bezpečnosti by agentura ENISA měla přispět k reakci na úrovni Unie. Tato úloha by měla být vykonávána v souladu s mandátem agentury ENISA podle tohoto nařízení a členské státy by měly dohodnout přístup v rámci doporučení Komise (EU) 2017/1584 ⁽¹⁵⁾ a v rámci závěrů Rady ze dne 26. června 2018 o koordinované reakci EU na rozsáhlé kybernetické bezpečnostní incidenty a krize. Úloha by mohla zahrnovat shromažďování příslušných informací a působení jako zprostředkovatel mezi sítí CSIRT a technickou komunitou a mezi subjekty s rozhodovací pravomocí příslušnými pro krizové řízení. Agentura ENISA by dále měla podporovat operativní spolupráci mezi členskými státy, pokud o to jeden či více členských států žádá, při řešení incidentů po technické stránce, a to usnadňováním příslušné výměny technických řešení mezi členskými státy a poskytováním vstupů do veřejných komunikací. Agentura ENISA by měla tuto operativní spolupráci podporovat testováním způsobů takové spolupráce prostřednictvím pravidelných cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti.
- (33) Při podpoře operativní spolupráce by agentura ENISA měla využít dostupné technické a operativní odborné znalosti týmu CERT-EU, a to prostřednictvím strukturované spolupráce. Tato strukturovaná spolupráce by mohla vycházet z odborných znalostí agentury ENISA. V případě potřeby by měla být učiněna speciální ujednání mezi oběma subjekty o praktické podobě takové spolupráce a mělo by se zabránit zdvojování činností.
- (34) Při plnění svých úkolů pro podporu operativní spolupráce v rámci sítě týmů CSIRT by agentura ENISA měla být schopna poskytnout členským státům na jejich žádost podporu, například ve formě poradenství ohledně způsobu zlepšení jejich schopností předcházet incidentům, odhalovat je a reagovat na ně usnadněním technického řešení incidentů, které mají závažný nebo významný dopad, nebo prostřednictvím zajišťování analýz kybernetických hrozeb a incidentů. Agentura ENISA by měla usnadňovat technické řešení incidentů, které mají závažný nebo významný dopad, zejména podporou dobrovolného sdílení technických řešení mezi členskými státy nebo aby vytvářela kombinované technické informace, jako jsou technická řešení dobrovolně sdílená členskými státy. Doporučení (EU) 2017/1584 doporučuje, aby členské státy spolupracovaly v dobré víře a aby mezi sebou a s agenturou ENISA bez zbytečného odkladu sdílely informace o rozsáhlých incidentech a krizích v oblasti kybernetické bezpečnosti. Tyto informace by agentuře ENISA dále pomohly při plnění jejích úkolů na podporu operativní spolupráce.
- (35) Jako součást pravidelné spolupráce na technické úrovni na podporu informovanosti Unie o aktuální situaci by agentura ENISA měla v úzké spolupráci s členskými státy připravovat pravidelné podrobné technické zprávy EU o situaci v oblasti kybernetické bezpečnosti týkající se incidentů a kybernetických hrozeb, a to na základě veřejně dostupných informací, svých vlastních analýz a zpráv, které s ní sdílejí týmy CSIRT členských států nebo jednotná kontaktní místa pro oblast bezpečnosti sítí a informačních systémů (dále jen „jednotná kontaktní místa“) zřízená podle směrnice (EU) 2016/1148 (v obou případech dobrovolně), Evropské centrum pro boj proti kyberkriminalitě (EC3) při Europolu, tým CERT-EU a případně Středisko Evropské unie pro analýzu zpravodajských informací (EU INCEN) při Evropské službě pro vnější činnost. Zpráva by měla být k dispozici Radě, Komisi, vysokému představiteli Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a síti CSIRT.
- (36) Podpora agentury ENISA ve vztahu k následným technickým šetřením incidentů se závažným nebo významným dopadem prováděným na základě žádosti dotčených členských států by se měla zaměřovat na předcházení budoucím incidentům. Dotčené členské státy by měly poskytnout nezbytné informace a pomoc s cílem umožnit agentuře ENISA následné technické šetření účinně podpořit.

⁽¹⁴⁾ Úř. věst. C 12, 13.1.2018, s. 1.

⁽¹⁵⁾ Doporučení Komise (EU) 2017/1584 ze dne 13. září 2017 o koordinované reakci na rozsáhlé kybernetické bezpečnostní incidenty a krize (Úř. věst. L 239, 19.9.2017, s. 36).

- (37) Členské státy mohou podniky dotčené incidentem vyzvat, aby spolupracovaly tak, že agentura ENISA poskytne nezbytné informace a veškerou pomoc, aniž je dotčeno jejich právo na ochranu obchodně citlivých informací a informací důležitých z hlediska veřejné bezpečnosti.
- (38) K lepšímu pochopení výzev v oblasti kybernetické bezpečnosti a s cílem poskytovat členským státům a orgánům, institucím a jiným subjektům Unie dlouhodobé strategické poradenství je třeba, aby agentura ENISA analyzovala současná a nově se objevující kybernetická bezpečnostní rizika. Za tímto účelem by agentura ENISA měla, ve spolupráci s členskými státy a případně statistickými orgány a dalšími subjekty, shromažďovat příslušné veřejně dostupné nebo dobrovolně sdílené informace, provádět analýzy nově vznikajících technologií a poskytovat konkrétně zaměřená posouzení společenských, právních, hospodářských a regulačních dopadů technologických inovací na bezpečnost sítí a informací, zejména na kybernetickou bezpečnost. Agentura ENISA by měla také podporovat členské státy a orgány, instituce a jiné subjekty Unie při určování nových kybernetických bezpečnostních rizik a při předcházení incidentům tak, že bude provádět analýzy kybernetických hrozeb, zranitelností a incidentů.
- (39) Za účelem zvýšení odolnosti Unie by agentura ENISA měla rozvíjet odborné znalosti v oblasti kybernetické bezpečnosti infrastruktur, zejména na podporu odvětví uvedených v příloze II směrnice (EU) 2016/1148 a odvětví využitých poskytovateli digitálních služeb uvedených v příloze III uvedené směrnice, a to poskytováním poradenství, vydáváním pokynů a výměnou osvědčených postupů. S cílem zajistit snazší přístup k lépe strukturovaným informacím o kybernetických bezpečnostních rizicích a o možných prostředcích nápravy by agentura ENISA měla vytvořit a spravovat „informační centrum“ Unie, jednotný portál („one-stop-shop“) poskytující veřejnosti informace o kybernetické bezpečnosti získané od unijních a vnitrostátních organizací, institucí a subjektů. Usnadnění přístupu k lépe strukturovaným informacím o kybernetických bezpečnostních rizicích a o možných prostředcích nápravy rovněž může pomoci členským státům rozvíjet jejich schopnosti a sladit jejich postupy, aby došlo ke zvýšení jejich celkové odolnosti vůči kybernetickým útokům.
- (40) Agentura ENISA by měla přispívat ke zvyšování informovanosti veřejnosti ohledně kybernetických bezpečnostních rizik, rovněž prostřednictvím celounijních informačních kampaní, podpory vzdělávání a poskytování pokynů a osvědčených postupů pro jednotlivé uživatele zaměřených na občany, organizace a podniky. Agentura ENISA by rovněž měla přispívat k podpoře osvědčených postupů a řešení, včetně kybernetické hygieny a počítačové gramotnosti na úrovni občanů, organizací a podniků, a to shromažďováním a analyzováním veřejně dostupných informací týkajících se závažných incidentů a sestavováním a zveřejňováním zpráv a pokynů pro občany, organizace a podniky ke zlepšení celkové úrovně jejich připravenosti a odolnosti. Agentura ENISA by se měla rovněž snažit poskytovat spotřebitelům příslušné informace o platných systémech certifikace, například poskytnutím pokynů a doporučení. Agentura ENISA by dále měla v souladu s akčním plánem digitálního vzdělávání stanoveným sdělením Komise ze dne 17. ledna 2018 a ve spolupráci s členskými státy a orgány, institucemi a jinými subjekty Unie organizovat pravidelné veřejné vzdělávací kampaně pro koncové uživatele s cílem podporovat bezpečnější chování jednotlivců na internetu a zvyšovat digitální gramotnost a informovanost o potenciálních kybernetických hrozbách, včetně počítačové kriminality jako phishingové útoky, botnety, finanční a bankovní podvody, incidenty s datovými podvody, a podporovat základní multifaktoriální ověřování, patching, šifrování, anonymizaci a ochranu údajů.
- (41) Agentura by měla hrát ústřední úlohu při urychlování informovanosti koncových uživatelů o bezpečnosti zařízení a bezpečném používání služeb a měla by na úrovni Unie prosazovat bezpečnost a ochranu soukromí již od fáze návrhu. Při sledování tohoto cíle by agentura ENISA měla využít dostupné osvědčené postupy a zkušenosti získané zejména od akademických institucí a výzkumných pracovníků v oblasti bezpečnosti informačních technologií.
- (42) Za účelem podpory podniků působících v odvětví kybernetické bezpečnosti a rovněž uživatelů řešení v oblasti kybernetické bezpečnosti by agentura ENISA měla vytvořit a provozovat „středisko pro sledování trhu“ prostřednictvím provádění pravidelných analýz a šíření informací o hlavních trendech na trhu kybernetické bezpečnosti, a to jak na straně poptávky, tak na straně nabídky.
- (43) Agentura ENISA by měla přispět k úsilí Unie o spolupráci s mezinárodními organizacemi, jakož i v rámci příslušných mezinárodních rámců spolupráce v oblasti kybernetické bezpečnosti. Agentura ENISA by měla zejména případně přispět ke spolupráci s organizacemi, jako je OECD, OBSE a NATO. Taková spolupráce by mohla zahrnovat společná cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti a koordinaci společné reakce na incidenty. Tyto činnosti mají být vykonávány při plném dodržení zásad inkluzivnosti, reciprocity a rozhodovací samostatnosti Unie, aniž je dotčena zvláštní povaha bezpečnostní a obranné politiky kteréhokoliv členského státu.

- (44) Aby bylo zajištěno, že agentura ENISA plně dosahuje svých cílů, měla by spolupracovat s příslušnými orgány dohledu Unie a jinými příslušnými orgány v Unii, s orgány, institucemi a jinými subjekty Unie, včetně týmu CERT-EU, EC3, Evropské obranné agentury (EDA), Agentury pro evropský globální navigační družicový systém (Agentura pro evropský GNSS), Sdružení evropských regulačních orgánů v oblasti elektronických komunikací (BEREC), Evropské agentury pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v oblasti svobody, bezpečnosti a práva (eu-LISA), Evropské centrální banky (ECB), Evropského orgánu pro bankovníctví (EBA), Evropského sboru pro ochranu osobních údajů, Agentury pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER), Agentury Evropské unie pro bezpečnost letectví (EASA) a všech dalších agentur Unie zapojených do kybernetické bezpečnosti. Agentura ENISA by měla rovněž spolupracovat s orgány zabývajícími se ochranou údajů, a to za účelem výměny know-how a osvědčených postupů a měla by poskytovat poradenství ohledně otázek kybernetické bezpečnosti, které mohou mít dopad na práci těchto orgánů. Zástupcům vnitrostátních a unijních donucovacích orgánů a orgánů na ochranu údajů by měla být umožněna účast v poradní skupině agentury ENISA. Při spolupráci s donucovacími orgány týkající se otázek bezpečnosti sítí a informací, které by mohly mít dopad na jejich práci, by agentura ENISA měla respektovat stávající informační kanály a zavedené sítě.
- (45) Mohla by být navázána partnerství s akademickými institucemi, které realizují výzkumné iniciativy v příslušných oblastech, a měly by existovat příslušné kanály k předávání podnětů spotřebitelských a dalších organizací, které by měly být zohledněny.
- (46) Agentura ENISA ve funkci sekretariátu sítě CSIRT by měla podporovat týmy CSIRT členských států a tým CERT-EU při operativní spolupráci ve vztahu ke všem příslušným úkolům sítě CSIRT, jak jsou vymezeny ve směrnici (EU) 2016/1148. Agentura ENISA by dále měla prosazovat a podporovat spolupráci mezi příslušnými týmy CSIRT v případě incidentů, útoku či poruch sítí nebo infrastruktury, které jsou spravovány nebo chráněny týmy CSIRT a které postihují nebo mohou postihnout alespoň dva týmy CSIRT, přičemž by měla náležitě zohlednit standardní operační postupy sítě CSIRT.
- (47) Za účelem zvýšení připravenosti Unie v oblasti reakce na incidenty by agentura ENISA měla pořádat pravidelná cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie a poskytovat na žádost podporu členským státům a institucím, orgánům a jiným subjektům Unie při pořádání takových cvičení. Jednou za dva roky by se měla pořádat rozsáhlá komplexní cvičení, která zahrnují technické, operativní nebo strategické prvky. Agentura ENISA by navíc měla mít možnost pravidelně pořádat méně komplexní cvičení se stejným cílem zvýšit připravenost Unie v reakci na incidenty.
- (48) Agentura ENISA by měla dále rozvíjet a udržovat svoji odbornost v oblasti certifikace kybernetické bezpečnosti s cílem podporovat politiku Unie v této oblasti. Agentura ENISA by měla za účelem zvýšení transparentnosti záruk kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT a s tím souvisejícího posílení důvěry v digitální vnitřní trh a jeho konkurenceschopnosti navazovat na stávající osvědčené postupy a prosazovat zavádění certifikace kybernetické bezpečnosti v Unii, a to včetně toho, že bude přispívat k zavedení a správě rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie (evropský rámec pro certifikaci kybernetické bezpečnosti).
- (49) Účinná politika v oblasti kybernetické bezpečnosti by měla být založena na pečlivě vyvinutých metodách posuzování rizika ve veřejném i v soukromém sektoru. Metody posuzování rizika se používají na různých úrovních, aniž by existoval jednotný systém, který by zaručoval jejich účinné uplatňování. Podpora a rozvoj osvědčených postupů posuzování rizika a interoperabilních řešení řízení rizik u organizací veřejného a soukromého sektoru zvýší úroveň kybernetické bezpečnosti v Unii. Agentura ENISA by měla za tímto účelem podporovat spolupráci mezi zúčastněnými stranami na úrovni Unie a usnadňovat jejich úsilí zaměřené na vytvoření a používání evropských a mezinárodních standardů řízení rizik a měřitelné bezpečnosti elektronických produktů, systémů, sítí a služeb, které společně se softwarem tvoří sítě a informační systémy.
- (50) Agentura ENISA by měla vybízet členské státy a výrobce a poskytovatele produktů, služeb a procesů IKT, aby zvýšili své obecné standardy v oblasti bezpečnosti, a umožnili tak všem uživatelům internetu podniknout potřebné kroky k zajištění své vlastní kybernetické bezpečnosti, a měla by k tomu poskytovat podněty. Výrobci a poskytovatelé produktů, služeb a procesů IKT by měli zejména poskytnout nezbytné aktualizace a stáhnout z trhu nebo z oběhu či recyklovat produkty, služby a procesy IKT, které nesplňují základní normy v oblasti kybernetické bezpečnosti, a dovozci a distributoři by měli zajistit, aby produkty, služby a procesy IKT, které uvádějí na trh Unie, odpovídaly platným požadavkům a nepředstavovaly pro spotřebitele v Unii riziko.

- (51) Agentura ENISA by měla mít možnost ve spolupráci s příslušnými orgány šířit informace týkající se úrovně kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT nabízených na vnitřním trhu a měla by vydávat varování, která jsou určena výrobcům a poskytovatelům produktů, služeb a procesů IKT a která od nich požadují, aby zvýšili bezpečnost svých produktů, služeb a procesů IKT, včetně kybernetické bezpečnosti.
- (52) Agentura ENISA by měla plně zohlednit činnosti probíhající v oblasti výzkumu, vývoje a technologického hodnocení, zejména činnosti prováděné v rámci různých výzkumných iniciativ Unie, aby mohla orgánům, institucím a jiným subjektům Unie a případně členským státům, které o to požádají, poskytovat poradenství ohledně potřeb a priorit výzkumu v oblasti kybernetické bezpečnosti. S cílem určit potřeby a priority v oblasti výzkumu by agentura ENISA měla rovněž konzultovat příslušné skupiny uživatelů. Konkrétně je možno navázat spolupráci s Evropskou radou pro výzkum a Evropským inovačním a technologickým institutem, jakož i s Ústavem Evropské unie pro studium bezpečnosti.
- (53) Agentura ENISA by měla pravidelně konzultovat s organizacemi pro normalizaci, zejména s evropskými normalizačními organizacemi, při vypracovávání evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti.
- (54) Kybernetické hrozby jsou globální záležitostí. Je nutná užší mezinárodní spolupráce pro zvýšení standardů kybernetické bezpečnosti, včetně stanovení společných norem chování, přijetí kodexů chování a používání mezinárodních norem, a lepší výměna informací, jež by podpořila pružnější mezinárodní spolupráci v reakci na problémy týkající se bezpečnosti sítí a informací a prosazování společného globálního přístupu k nim. Agentura ENISA by za tímto účelem měla podporovat větší zapojení Unie a spolupráci se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi tím, že případně poskytne nezbytné odborné znalosti a analýzy příslušným orgánům, institucím a jiným subjektům Unie.
- (55) Agentura ENISA by měla být schopna reagovat na žádosti ad hoc o poradenství a pomoc od členských států a orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, které se týkají záležitostí spadajících do mandátu agentury ENISA.
- (56) Je opodstatněné a doporučuje se zavést určité zásady týkající se řízení agentury ENISA, aby bylo naplněno společné prohlášení a společný přístup, na nichž se v červenci 2012 dohodla interinstitucionální pracovní skupina pro decentralizované agentury EU a jejichž účelem je zjednodušit činnost decentralizovaných agentur a zlepšit jejich výkonnost. Doporučení ze společného prohlášení a společného přístupu by rovněž měla být odpovídajícím způsobem zohledněna v pracovních programech agentury ENISA, hodnoceních agentury ENISA a v postupech, které agentura ENISA používá pro podávání zpráv a v administrativě.
- (57) Správní rada složená ze zástupců členských států a Komise by měla vymezit obecné směry činnosti agentury ENISA a zaručit, že bude své úkoly plnit v souladu s tímto nařízením. Správní radě by měly být svěřeny pravomoci potřebné pro sestavování rozpočtu, ověřování jeho plnění, schvalování příslušných finančních pravidel, stanovení transparentních pracovních postupů pro přijímání rozhodnutí agentury ENISA, schvalování jednotného programového dokumentu agentury ENISA, přijímání jejího jednacího řádu, jmenování výkonného ředitele a rozhodování o prodloužení a ukončení funkčního období výkonného ředitele.
- (58) V zájmu řádného a účinného fungování agentury ENISA by Komise a členské státy měly zajistit, aby osoby, které mají být jmenovány členy správní rady, měly patřičnou odbornou kvalifikaci a zkušenosti. Komise a členské státy by měly usilovat o omezení obměny svých zástupců ve správní radě, aby byla zajištěna kontinuita její činnosti.
- (59) Řádné fungování agentury ENISA vyžaduje, aby byl její výkonný ředitel jmenován na základě projevených kvalit a doložených administrativních a řídicích schopností a rovněž odbornosti a zkušeností v oblasti kybernetické bezpečnosti. Výkonný ředitel by měl své povinnosti vykonávat zcela nezávisle. Výkonný ředitel by měl za tímto účelem po předchozích konzultacích s Komisí zpracovat návrh ročního pracovního programu agentury ENISA a učinit veškeré kroky nezbytné k zajištění jeho řádného plnění. Výkonný ředitel by měl vypracovávat výroční zprávy o provádění ročního pracovního programu agentury ENISA, které se předloží správní radě, a návrh odhadu příjmů a výdajů agentury ENISA a měl by plnit rozpočet. Výkonný ředitel by měl mít dále možnost sestavovat ad hoc pracovní skupiny, které by se věnovaly konkrétním otázkám, zejména vědecké, technické nebo právní či socioekonomické povahy. Zřízení ad hoc pracovní skupiny je považováno za nezbytné zejména v souvislosti s vypracováním konkrétního návrhu evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti (dále jen „návrh systému“). Výkonný ředitel by měl zajistit, aby byli členové ad hoc pracovní skupiny vybráni na základě

nejvyšších standardů odborných znalostí a při snaze řádně zohlednit genderovou vyváženost a rovnovážné zastoupení podle obsahu činnosti mezi zástupci veřejné správy členských států, zástupci orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, zástupci soukromého sektoru, včetně průmyslového odvětví, a zástupci uživatelů a vědeckých odborníků v oblasti bezpečnosti sítí a informací.

- (60) Výkonná rada by měla přispívat k účinnému fungování správní rady. Jako součást své přípravné činnosti související s rozhodnutími správní rady by měla podrobně prověřit příslušné informace, prozkoumat dostupné možnosti a nabídnout poradenství a řešení pro přípravu rozhodnutí správní rady.
- (61) Pro pravidelný dialog se soukromým sektorem, organizacemi spotřebitelů a ostatními významnými zúčastněnými stranami by agentura ENISA měla mít poradní skupinu agentury ENISA jako svůj poradní orgán. Tato skupina, ustavená správní radou na návrh výkonného ředitele, by se měla věnovat otázkám, které mají význam pro zúčastněné strany, a měla by je předkládat agentuře ENISA. Poradní skupina agentury ENISA by měla být zejména konzultována k návrhu ročního pracovního programu agentury ENISA. Složení poradní skupiny agentury ENISA a úkoly, jimiž je pověřena, by měly zajistit dostatečné zastoupení zúčastněných stran na činnosti agentury ENISA.
- (62) Měla by být zřízena Skupina zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti, aby agentuře ENISA a Komisi pomohla usnadňovat konzultace s příslušnými zúčastněnými stranami. Skupina zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měla být složena z členů zastupujících vyváženě a přiměřeně průmyslové odvětví, a to na straně poptávky i nabídky produktů a služeb IKT, a zahrnující zejména malé a střední podniky, poskytovatele digitálních služeb, evropské a mezinárodní normalizační orgány, vnitrostátní akreditační orgány, orgány dozoru pro ochranu údajů a subjekty posuzování shody podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008⁽¹⁶⁾, akademickou obec i spotřebitelské organizace.
- (63) Agentura ENISA by měla mít zavedena pravidla týkající se prevence a řešení střetu zájmů. Agentura ENISA by rovněž měla uplatňovat odpovídající ustanovení práva Unie týkající se přístupu veřejnosti k dokumentům podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001⁽¹⁷⁾. Osobní údaje by měly být agenturou ENISA zpracovávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725⁽¹⁸⁾. Agentura ENISA by měla zejména dodržovat předpisy vztahující se na orgány, instituce a jiné subjekty Unie a rovněž vnitrostátní předpisy o nakládání s informacemi, zejména s citlivými neutajovanými informacemi a utajovanými informacemi Evropské unie.
- (64) Aby byla zaručena plná autonomie a nezávislost agentury ENISA a bylo jí umožněno vykonávat další úkoly, včetně nečekaných naléhavých úkolů, měla by mít k dispozici dostatečný a samostatný rozpočet, který je rozhodující měrou financován z příspěvků Unie a z příspěvků třetích zemí podílejících se na práci agentury ENISA. Aby mohla agentura ENISA plnit rostoucí objem svých úkolů a dosahovat své cíle, je mimořádně důležité, aby měla k dispozici přiměřený rozpočet. Většina zaměstnanců agentury ENISA by se měla přímo podílet na operativním plnění mandátu agentury ENISA. Hostitelský nebo jakýkoli jiný členský stát by měl mít možnost poskytnout dobrovolné příspěvky do rozpočtu agentury ENISA. Všechny subvence ze souhrnného rozpočtu Unie by měly podléhat rozpočtovému procesu Unie. Účetní dvůr by měl navíc provádět audit účetnictví agentury ENISA s cílem zajistit transparentnost a odpovědnost.
- (65) Certifikace kybernetické bezpečnosti hraje důležitou úlohu při zvyšování důvěry v produkty, služby a procesy IKT a při zvyšování jejich bezpečnosti. Jednotný digitální trh a zejména ekonomika dat a internet věcí se mohou rozvíjet, pouze bude-li existovat obecná důvěra veřejnosti, že dané produkty, služby a procesy poskytují určitou úroveň kybernetické bezpečnosti. Propojené a automatizované automobily, elektronické zdravotnické prostředky, průmyslové automatizační řídicí systémy nebo inteligentní sítě, to je pouze několik příkladů odvětví, v nichž je certifikace již široce využívána, nebo je pravděpodobné, že v blízké budoucnosti využívána bude. Odvětví regulovaná směrnicí (EU) 2016/1148 jsou zároveň odvětvími, v nichž má certifikace kybernetické bezpečnosti zásadní význam.

⁽¹⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ze dne 9. července 2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93 (Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 30).

⁽¹⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43).

⁽¹⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

- (66) Komise ve svém sdělení „Posílení evropského systému kybernetické odolnosti a podpora konkurenceschopného a inovativního odvětví kybernetické bezpečnosti“ z roku 2016 nastínila potřebu vysoce kvalitních, cenově dostupných a interoperabilních produktů a řešení v oblasti kybernetické bezpečnosti. Dodávky produktů, služeb a procesů IKT v rámci jednotného trhu jsou geograficky velmi roztržštěné. Důvodem je skutečnost, že odvětví kybernetické bezpečnosti v Evropě se vyvíjelo převážně na základě poptávky vnitrostátních vlád. Mezi další nedostatky, které ovlivňují jednotný trh v oblasti kybernetické bezpečnosti, patří dále absence interoperabilních řešení (technických norem), postupů a unijních mechanismů pro certifikaci. To snižuje konkurenceschopnost podniků Unie na vnitrostátní, unijní i celosvětové úrovni. Rovněž to omezuje výběr funkčních a užitečných technologií kybernetické bezpečnosti, ke kterým mají občané a podniky přístup. Podobně Komise ve svém sdělení k přezkumu v polovině období provádění strategie pro jednotný digitální trh – propojený jednotný digitální trh pro všechny z roku 2017 zdůraznila potřebu bezpečných propojených produktů a systémů a uvedla, že vytvoření evropského bezpečnostního rámce IKT stanovujícího pravidla pro systémy certifikace bezpečnosti IKT v Unii by mohlo zachovat důvěru v internet a řešit stávající roztržštěnost vnitřního trhu.
- (67) Certifikace kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT je v současné době využívána pouze v omezené míře. Pokud existuje, pak převážně na úrovni členských států nebo v rámci systémů definovaných potřebami průmyslového odvětví. V této souvislosti není certifikát vydaný jedním vnitrostátním orgánem pro certifikaci kybernetické bezpečnosti v zásadě není uznáván v jiných členských státech. Společnosti proto musí své produkty, služby a procesy IKT certifikovat v několika členských státech, v nichž působí, například s cílem účastnit se vnitrostátních zadávacích řízení, a tím se zvyšují jejich náklady. Kromě toho, i když se objevují nové systémy, zdá se, že pokud jde o horizontální otázky kybernetické bezpečnosti, např. v oblasti internetu věcí, neexistuje žádný jednotný a ucelený přístup. Stávající systémy vykazují významné nedostatky a rozdíly z hlediska pokrytí produktů, úrovně záruk, podstatných kritérií a skutečného využití, což je na překážku mechanismům vzájemného uznávání v rámci Unie.
- (68) Bylo vynaloženo určité úsilí k zajištění vzájemného uznávání certifikátů v Unii. Toto úsilí však bylo úspěšné pouze částečně. Nejdůležitějším příkladem je v tomto ohledu dohoda skupiny vyšších úředníků – bezpečnost informačních systémů (SOG-IS) o vzájemném uznávání. Ačkoliv dohoda skupiny SOG-IS o vzájemném uznávání představuje nejdůležitější model spolupráce a vzájemného uznávání v oblasti certifikace bezpečnosti, zahrnuje tato skupina pouze některé členské státy. To z pohledu vnitřního trhu účinnost dohody skupiny SOG-IS o vzájemném uznávání omezuje.
- (69) Je tedy nezbytné přijmout společný přístup a zřídit evropský rámec certifikace kybernetické bezpečnosti, který stanoví hlavní horizontální požadavky pro evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti, které mají být vypracovány, a umožní, aby byly evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě pro produkty, služby a procesy IKT uznávány a používány ve všech členských státech. Zásadní přitom je stavět na stávajících vnitrostátních a mezinárodních systémech a rovněž na systémech vzájemného uznávání, zejména systému skupiny SOG-IS, a umožnit hladký přechod ze stávajících systémů v rámci těchto systémů na systémy podle tohoto nového evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti. Evropský rámec pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měl mít dvojí účel. Za prvé by měl pomoci zvýšit důvěru v produkty, služby a procesy IKT, které byly certifikovány podle evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti. Za druhé by měl pomoci zabránit násobení protichůdných nebo odporujících si vnitrostátních systémů pro certifikaci kybernetické bezpečnosti, a tím snížit náklady podniků působících na jednotném digitálním trhu. Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti by měly být nediskriminační a měly by být založeny na evropských nebo mezinárodních normách, pokud tyto normy nejsou neúčinné nebo nevhodné k dosažení cílů Unie, které jsou v tomto ohledu oprávněné.
- (70) Evropský rámec pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měl být jednotně zaveden ve všech členských státech, aby se zabránilo spekulativnímu výběru místa pro certifikaci v závislosti na rozdílné přísnosti požadavků v různých členských státech.
- (71) Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti by měly vycházet z toho, co již existuje na mezinárodní i vnitrostátní úrovni, a v případě nutnosti z technických specifikací z fór a konsorcií a měly by využít poznatků o stávajících silných stránkách a poznatků z vyhodnocování a oprav zranitelnosti.
- (72) Flexibilní řešení v oblasti kybernetické bezpečnosti jsou nezbytná pro to, aby si průmyslové odvětví udržovalo náskok před kybernetickými hrozbami, a proto by měl být každý systém certifikace navržen tak, aby se vyhnul riziku rychlé ztráty aktuálnosti.

- (73) Komisi by měla být svěřena pravomoc přijímat evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti týkající se konkrétních skupin produktů, služeb a procesů IKT. Tyto systémy by měly provádět a dozor nad nimi by měly vykonávat vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti a certifikáty vydané v rámci těchto systémů by měly být platné a uznávané v celé Unii. Systémy certifikace provozované průmyslovým odvětvím nebo jinými soukromými organizacemi by měly spadat mimo oblast působnosti tohoto nařízení. Subjekty provozující tyto systémy by však měly mít možnost Komisi navrhnout, aby tyto systémy zvažila jako základ pro jejich schválení jakožto evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti.
- (74) Ustanoveními tohoto nařízení by neměly být dotčeno Unie stanovující zvláštní pravidla týkající se certifikace produktů, služeb a procesů IKT. Zejména nařízení (EU) 2016/679 stanoví pravidla pro zavedení mechanismů pro vydávání osvědčení o ochraně údajů a zavedení pečeti a známek dokládajících ochranu údajů pro účely prokázání souladu s uvedeným nařízením v případě operací zpracování prováděných správci a zpracovateli. Tyto mechanismy pro vydávání osvědčení a pečeti a známky dokládající ochranu údajů by měly subjektům údajů u příslušných produktů, služeb a procesů IKT umožnit rychlé posouzení úrovně ochrany údajů. Tímto nařízením není dotčeno vydávání osvědčení pro operace zpracování údajů podle nařízení (EU) 2016/679, včetně situací, kdy jsou tyto operace již zahrnuty v produktech, službách a procesech IKT.
- (75) Účelem evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti by mělo být zajistit, aby produkty, služby a procesy IKT certifikované podle takového systému splňovaly konkrétní požadavky, které mají za cíl chránit dostupnost, autentičnost, integritu a důvěrnost uchovávaných, předávaných nebo zpracovávaných údajů nebo souvisejících funkcí nebo služeb nabízených nebo dostupných prostřednictvím těchto produktů, služeb a procesů v rámci jejich životního cyklu. V tomto nařízení není možné podrobně stanovit požadavky na kybernetickou bezpečnost týkající se všech produktů, služeb a procesů IKT. Produkty, služby a procesy IKT a s nimi související potřeby na kybernetickou bezpečnost jsou natolik rozmanité, že je velmi obtížné vypracovat obecné požadavky na kybernetickou bezpečnost, které by byly platné za všech okolností. Proto je pro účely certifikace nutné přijmout obecný a široký obsah pojmu kybernetická bezpečnost, který by měl být doplněn souborem konkrétních cílů v oblasti kybernetické bezpečnosti, které je třeba zohlednit při navrhování evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti. Způsoby, jimiž bude těchto cílů u konkrétních produktů, služeb a procesů IKT dosaženo, by poté měly být dále podrobně specifikovány na úrovni jednotlivých systémů certifikace přijatých Komisí, například prostřednictvím odkazu na normy nebo technické specifikace, nejsou-li dostupné odpovídající normy.
- (76) Technické specifikace, které by měly být využity v evropských systémech certifikace kybernetické bezpečnosti, by měly dodržovat požadavky stanovené v příloze II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012⁽¹⁹⁾. Některé odchylky od těchto požadavků by však mohly být v řádně odůvodněných případech považovány za nezbytné, pokud tyto technické specifikace musí být využity v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti s odkazem na úroveň záruky „vysoká“. Důvody pro takové odchylky by měly být zveřejněny.
- (77) Posuzování shody je procesem zhodnocení, zda byly splněny stanovené požadavky týkající se produktu, služby nebo procesu IKT. Tento proces provádí nezávislá třetí strana, odlišná od výrobce posuzovaného produktu IKT nebo poskytovatele posuzované služby či procesu IKT. V návaznosti na úspěšné hodnocení produktu, služby nebo procesu IKT by měl být vydán evropský certifikát kybernetické bezpečnosti. Evropský certifikát kybernetické bezpečnosti je třeba považovat za potvrzení toho, že posouzení bylo řádně provedeno. V závislosti na úrovni záruky by evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti měl uvádět, zda evropský certifikát kybernetické bezpečnosti vydal soukromý nebo veřejný subjekt. Posuzování shody a certifikace nemohou samy o sobě zaručit, že certifikované produkty, služby a procesy IKT jsou kyberneticky bezpečné. Jsou to procesy a technické metodiky sloužící k potvrzení, že produkty, služby a procesy IKT byly testovány a že splňují určité jinde stanovené požadavky na kybernetickou bezpečnost, např. požadavky technických norem.
- (78) Uživatelé evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti by měli vybírat odpovídající certifikaci a s ní spojené bezpečnostní požadavky na základě analýzy rizik souvisejících s použitím produktů, služeb nebo procesů IKT. Úroveň záruky by tak měla být přiměřená úrovni rizika spojeného se zamýšleným použitím produktu, služby nebo procesu IKT.

⁽¹⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012 ze dne 25. října 2012 o evropské normalizaci, změně směrnic Rady 89/686/EHS a 93/15/EHS a směrnic Evropského parlamentu a Rady 94/9/ES, 94/25/ES, 95/16/ES, 97/23/ES, 98/34/ES, 2004/22/ES, 2007/23/ES, 2009/23/ES a 2009/105/ES, a kterým se ruší rozhodnutí Rady 87/95/EHS a rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES (Úř. věst. L 316, 14.11.2012, s. 12).

- (79) Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti by mohly stanovit posuzování shody, které má být provedeno v rámci výhradní odpovědnosti výrobce produktu IKT nebo poskytovatele služby či procesu IKT (vlastní posuzování shody). V takových případech by mělo být postačující, že výrobce produktu IKT nebo poskytovatel služby či procesu IKT provede sám všechny kontroly pro zajištění souladu produktů, služeb nebo procesů IKT s evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti. Vlastní posuzování shody by mělo být považováno za vhodné pro produkty, služby a procesy IKT s nízkou složitostí, jako je jednoduchý projekční a výrobní mechanismus, které představují nízké riziko pro veřejnost. Navíc by vlastní posuzování shody mělo být umožněno pouze pro produkty, služby a procesy IKT odpovídající úrovni záruky „základní“.
- (80) Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti by mohly umožňovat vlastní posuzování shody i certifikaci produktů, služeb a procesů IKT. V takovém případě by systém měl stanovit jasné a srozumitelné prostředky pro spotřebitele nebo jiné uživatele pro rozlišení mezi produkty, službami a procesy IKT, za jejichž posuzování odpovídá výrobce nebo poskytovatel, a produkty, službami a procesy IKT, které jsou certifikovány třetí stranou.
- (81) Výrobce nebo poskytovatel produktů, služeb či procesů IKT, který provádí vlastní posuzování shody, by měl mít možnost vydat a podepsat EU prohlášení o shodě jako součást postupu posuzování shody. EU prohlášení o shodě je dokumentem, který uvádí, že určitý produkt, služba nebo proces IKT splňuje požadavky evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti. Vydáním a podepsáním EU prohlášení o shodě výrobce produktu IKT nebo poskytovatel služby či procesu IKT přebírá odpovědnost za to, že produkt, služba nebo proces IKT splňuje právní požadavky evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti. Kopie EU prohlášení o shodě by měla být předložena vnitrostátnímu orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti a agentuře ENISA.
- (82) Výrobci nebo poskytovatelé produktů, služeb či procesů IKT by měli uchovávat EU prohlášení o shodě, technickou dokumentaci a veškeré další důležité informace týkající se shody produktů, služeb nebo procesů IKT s evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti k dispozici příslušnému vnitrostátnímu orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti po dobu stanovenou v příslušném evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti. Technická dokumentace by měla upřesňovat požadavky použitelné podle daného systému a v rozsahu odpovídajícím vlastnímu posuzování shody pokrývat návrh, výrobu a provoz produktu, služby nebo procesu IKT. Složení technické dokumentace by mělo být takové, aby umožnilo posoudit, zda produkt, služba nebo proces IKT splňuje požadavky použitelné podle daného systému.
- (83) Řízení evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti zohledňuje zapojení členských států, jakož i odpovídající zapojení zúčastněných stran a vymezuje úlohu Komise během plánování a navrhování, podávání žádosti, přípravy, přijímání a provádění přezkumů evropských systémů kybernetické bezpečnosti.
- (84) Komise by měla připravit, za podpory Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti a Skupiny zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti a po otevřené a široké konzultaci, průběžný pracovní program Unie pro evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti a zveřejnit jej v podobě nezávazného nástroje. Průběžný pracovní program Unie by měl být strategický dokument umožňující průmyslovému odvětví, vnitrostátním orgánům a normalizačním orgánům zejména připravit s předstihem do budoucna evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti. Průběžný pracovní program Unie by měl zahrnovat víceletý přehled žádostí o návrhy systémů, které má Komise v úmyslu předložit agentuře ENISA k přípravě na základě konkrétních důvodů. Komise by měla vzít průběžný pracovní program Unie v úvahu při přípravě průběžného plánu pro normalizaci IKT a žádostí o vypracování norem určených evropským normalizačním organizacím. S ohledem na rychlé zavádění a přijímání nových technologií, výskyt dříve neznámých kybernetických bezpečnostních rizik a legislativní vývoj a vývoj na trhu by Komise nebo Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti měly být oprávněny požádat agenturu ENISA, aby vypracovala návrhy systémů, které nebyly zahrnuty do průběžného pracovního programu Unie. V takových případech by Komise a Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti měly rovněž posoudit nezbytnost takové žádosti tím, že zohlední celkové záměry a cíle tohoto nařízení a potřebu zajištění kontinuity, pokud jde o plánování a použití zdrojů agentury ENISA.

V návaznosti na takovou žádost by agentura ENISA měla neprodleně vypracovat návrhy systémů pro konkrétní produkty, služby a procesy IKT. Komise by měla vyhodnotit pozitivní a negativní dopad své žádosti na daný zvláštní trh, zejména její dopad na malé a střední podniky, inovace, překážky vstupu na tento trh a náklady pro koncové uživatele. Komisi by měla být svěřena pravomoc, aby na základě návrhu systému předloženého agenturou ENISA přijala evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti prostřednictvím prováděcích aktů. S ohledem na obecný účel a bezpečnostní cíle stanovené v tomto nařízení by evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti přijaté Komisí měly určovat minimální soubor prvků týkajících se předmětu, rozsahu a fungování konkrétního systému. Tyto prvky by měly mimo jiné zahrnovat rozsah a předmět certifikace kybernetické bezpečnosti včetně kategorií produktů, služeb a procesů IKT, na které se certifikace vztahuje, podrobnou specifikaci požadavků na kybernetickou bezpečnost, například prostřednictvím odkazu na příslušné normy nebo technické specifikace, konkrétní kritéria a metody hodnocení a úroveň záruky („základní“, „podstatná“ nebo „vysoká“), kterou mají zajistit, a případně úroveň hodnocení. Agentura ENISA by měla mít možnost žádost Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti odmítnout. Takové rozhodnutí by měla přijmout správní rada a mělo by být řádně zdůvodněno.

- (85) Agentura ENISA by měla provozovat internetovou stránku, která poskytuje informace o evropských systémech certifikace kybernetické bezpečnosti a tyto systémy propaguje a která by mimo jiné měla zahrnovat žádosti o návrh systému, jakož i zpětnou vazbu získanou v přípravné fázi agenturou ENISA v rámci konzultačního procesu. Internetová stránka by měla rovněž poskytovat informace o evropských certifikátech kybernetické bezpečnosti a EU prohlášeních o shodě vydaných podle tohoto nařízení, včetně informací o zrušení a pozbytí platnosti těchto certifikátů a prohlášení. Internetová stránka by rovněž měla uvádět vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti, které byly nahrazeny evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti.
- (86) Úroveň záruky evropského systému certifikace je podkladem pro důvěru, že produkt, služba či proces IKT splňuje bezpečnostní požadavky konkrétního evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti. V zájmu zajištění soudržnosti evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by mělo být možné stanovit pro evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti úroveň záruky evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě vydávaných podle tohoto systému. Každý evropský certifikát kybernetické bezpečnosti by mohl uvádět jednu z úrovní záruky „základní“, „podstatná“ či „vysoká“, zatímco EU prohlášení o shodě by se mohlo vztahovat pouze na úroveň záruky „základní“. Úroveň záruky odráží odpovídající náročnost a podrobnosti hodnocení produktu, služby nebo procesu IKT a jsou charakterizovány odkazem na související technické specifikace, normy a postupy včetně technických kontrol, jejichž účelem je zmírnit dopady incidentů nebo jim zabránit. Každá úroveň záruky by měla být konzistentní v rámci jednotlivých odvětvových oblastí, v nichž se certifikace používá.
- (87) Evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti by mohl specifikovat několik úrovní hodnocení v závislosti na náročnosti a zevrubnosti použité hodnotící metodiky. Úrovně hodnocení by měly odpovídat jedné z úrovní záruk a být navázány na příslušnou kombinaci složek záruky. Pro každou úroveň záruky by produkt, služba nebo proces IKT měly obsahovat řadu bezpečných funkcí stanovených v systému, jež mohou zahrnovat: bezpečnou přednastavenou konfiguraci, digitální podpis kódu, bezpečnou aktualizaci a ochranu před zneužitím zranitelností v zabezpečení a ochranu proti přetečením na paměťovém zásobníku. Tyto funkce již měly být vyvinuty a měly by být provozovány za použití bezpečnostně orientovaných vývojových přístupů a souvisejících nástrojů, aby byla zajištěna spolehlivá integrace účinných softwarových i hardwarových mechanismů.
- (88) Pro úroveň záruky „základní“ by mělo hodnocení vycházet alespoň z následujících složek záruky: hodnocení by mělo přinejmenším zahrnovat přezkum technické dokumentace produktu, služby či procesu IKT ze strany subjektu posuzování shody. Zahrnuje-li certifikace procesy IKT, měl by do předmětu technického přezkumu spadat též proces použitý k návrhu, vývoji a provozu produktu či služby IKT. V případech, kdy evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti stanoví vlastní posuzování shody, by mělo postačovat, že výrobce produktu IKT nebo poskytovatel služby či procesu IKT provedl vlastní posuzování shody dotyčného produktu, služby či procesu IKT se systémem certifikace.
- (89) Pro úroveň záruky „podstatná“ by hodnocení mělo navíc k požadavkům na úroveň záruky „základní“ vycházet přinejmenším z ověření souladu bezpečnostních funkcí produktu, služby či procesu IKT s příslušnou technickou dokumentací.

- (90) Pro úroveň záruky „vysoká“ by hodnocení mělo navíc k požadavkům na úroveň záruky „podstatná“ vycházet přinejmenším ze zkoušky účinnosti, která hodnotí odolnost bezpečnostních funkcí produktu, služby či procesu IKT vůči propracovaným kybernetickým útokům vedeným osobami se značnými dovednostmi a zdroji.
- (91) Využití evropské certifikace kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě by mělo zůstat dobrovolné, pokud právo Unie nebo právní předpisy členských států přijaté v souladu s právem Unie nestanoví jinak. V případě neexistence harmonizovaného práva Unie mohou členské státy přijímat vnitrostátní technické předpisy, jimiž stanoví povinnou certifikaci podle evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti, v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535⁽²⁰⁾. Členské státy by mohly rovněž využít evropské certifikace kybernetické bezpečnosti v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek a se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU⁽²¹⁾
- (92) V některých oblastech by mohlo být nezbytné v budoucnu stanovit konkrétní požadavky na kybernetickou bezpečnost a učinit jejich certifikaci u některých produktů, služeb a procesů IKT povinnou s cílem zlepšit úroveň kybernetické bezpečnosti v Unii. Komise by měla pravidelně sledovat dopady přijatých evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti na dostupnost bezpečných produktů, služeb a procesů IKT na vnitřním trhu a měla by pravidelně posuzovat míru využití systémů certifikace výrobcí a poskytovateli produktů, služeb či procesů IKT v Unii. Účinnost evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti a otázka, zda by konkrétní systémy měly být stanoveny jako povinné, by měly být posouzeny s ohledem na právní předpisy Unie týkající se kybernetické bezpečnosti, zejména směrnicí (EU) 2016/1148, při zohlednění bezpečnosti sítí a informačních systémů používaných provozovateli základních služeb.
- (93) Evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě by měly napomoci koncovým uživatelům činit informovaně volby. Proto by produkty, služby a procesy IKT, které byly certifikovány nebo pro které bylo vydáno EU prohlášení o shodě, měly být doplněny o strukturované informace upravené podle předpokládané technické úrovně zamýšleného koncového uživatele. Veškeré takové informace by měly být k dispozici online a případně též ve fyzické podobě. Koncový uživatel by měl mít přístup k informacím o referenčním čísle systému certifikace, úrovni záruky, popisu kybernetických bezpečnostních rizik, které jsou s produktem, službou či procesem IKT spojené, a vydávajícím orgán nebo subjektu, nebo by měl mít možnost získat kopii evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti. Koncový uživatel by měl být navíc informován o politice podpory kybernetické bezpečnosti výrobce produktu IKT nebo poskytovatele služby či procesu IKT, tedy jak dlouho může koncový uživatel očekávat, že bude dostávat aktualizace nebo opravy v oblasti kybernetické bezpečnosti. V příslušných případech by měl koncový uživatel obdržet pokyny ohledně kroků nebo nastavení, jež může provést, aby zachoval nebo zvýšil kybernetickou bezpečnost produktu nebo služby IKT, a kontaktní informace o jednotném kontaktním místě pro podávání zpráv a získávání podpory v případě kybernetických útoků (vedle automatického podávání zpráv). Tyto informace by měly být pravidelně aktualizovány a zpřístupňovány na internetové stránce s informacemi o evropských systémech certifikace kybernetické bezpečnosti.
- (94) V zájmu dosažení cílů tohoto nařízení a zabránění roztržitého vnitřního trhu by vnitrostátní systémy nebo postupy certifikace kybernetické bezpečnosti pro produkty, služby a procesy IKT zahrnuté do evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti měly ode dne stanoveného Komisí prostřednictvím prováděcího aktu pozbyť účinnosti. Členské státy by navíc neměly zavádět nové vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti pro produkty, služby a procesy IKT, které jsou již zahrnuty do stávajícího evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti. Členskými státy by však nemělo být bráněno v přijímání či v zachování vnitrostátních systémů certifikace kybernetické bezpečnosti pro účely národní bezpečnosti. Členské státy by měly Komisi a Evropskou skupinu pro certifikaci kybernetické bezpečnosti informovat o jakémkoliv záměru vypracovat nové vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti. Komise a Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měla posoudit dopady nového vnitrostátního systému certifikace kybernetické bezpečnosti na řádné fungování vnitřního trhu a s ohledem na strategický zájem požádat namísto toho o evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti.
- (95) Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti mají v rámci Unie pomoci harmonizovat a sjednotit postupy v oblasti kybernetické bezpečnosti. Mají přispět ke zvýšení úrovně kybernetické bezpečnosti v rámci Unie. Návrhy evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti by měly zohlednit a umožnit vývoj nových inovací v oblasti kybernetické bezpečnosti.

⁽²⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. L 241, 17.9.2015, s. 1).

⁽²¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 65).

- (96) Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti by měly zohlednit stávající metody vývoje softwaru a hardwaru, a zejména dopad častých aktualizací softwaru nebo firmwaru na jednotlivé evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti. Evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti by měly stanovit podmínky, za nichž může být v důsledku aktualizace nezbytné produkt, službu nebo proces IKT opětovně certifikovat nebo omezit rozsah určitého evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti, s ohledem jakýkoliv možný nepříznivý dopad aktualizace na plnění bezpečnostních požadavků daného certifikátu.
- (97) Jakmile je přijat určitý evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti, výrobci nebo poskytovatelé produktů, služeb či procesů IKT by měli být schopni subjektu posuzování shody podle své volby kdekoli v Unii předložit žádost o certifikaci svých produktů nebo služeb. Subjekty posuzování shody by měly být akreditovány vnitrostátním akreditačním orgánem, splňují-li určité konkrétní požadavky stanovené v tomto nařízení. Akreditace by měla být vydávána na období nejvýše pěti let a mělo by být možné ji obnovit za stejných podmínek, pokud daný subjekt posuzování shody stále splňuje příslušné požadavky. Vnitrostátní akreditační orgány by měly omezit, pozastavit či zrušit akreditaci subjektu posuzování shody, pokud podmínky pro akreditaci nejsou nebo přestanou být splňovány, nebo pokud subjekt posuzování shody porušuje toto nařízení.
- (98) Odkazy ve vnitrostátních právních předpisech na vnitrostátní normám, které v důsledku vstupu evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti v platnost přestaly být účinné, by mohly způsobovat nejasnosti. Členské státy by proto měly přijetí evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti ve svých vnitrostátních právních předpisech zohlednit.
- (99) S cílem dosáhnout rovnocenných norem po celé Unii, usnadnit vzájemné uznávání a podpořit celkové přijímání evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě je nezbytné zavést systém pro vzájemné hodnocení mezi vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti. Vzájemná hodnocení by se měla vztahovat na postupy pro dohled nad shodou produktů, služeb a procesů IKT s evropskými certifikáty kybernetické bezpečnosti, na monitorování povinností výrobců nebo poskytovatelů produktů, služeb či procesů IKT, kteří provádějí vlastní posuzování shody, na monitorování subjektů posuzování shody, jakož i na přiměřenost odborných znalostí zaměstnanců orgánů, které vydávají osvědčení pro úroveň záruky „vysoká“. Komise by měla mít možnost prostřednictvím prováděcích aktů stanovit alespoň pětiletý plán pro vzájemné hodnocení, jakož i pro stanovení kritérií a metodik pro fungování systému vzájemného hodnocení.
- (100) Aniž je dotčen obecný systém vzájemného hodnocení, jenž má být zaveden u všech vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti v evropském rámci pro certifikaci kybernetické bezpečnosti, mohou některé evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti zahrnovat mechanismy vzájemného hodnocení pro orgány, které vydávají v rámci těchto systémů pro produkty, služby a procesy IKT evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti na úrovni záruky „vysoká“. Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měla podporovat provádění takových mechanismů vzájemného hodnocení. Vzájemná hodnocení by měla zejména posoudit, zda dotčené orgány plní své úkoly harmonizované, a mohou zahrnout mechanismy opravného prostředku proti rozhodnutí. Výsledky vzájemných hodnocení by měly být zpřístupněny veřejnosti. Dotčené orgány mohou přijmout vhodná opatření s cílem přizpůsobit své postupy a odborné znalosti.
- (101) Členské státy by měly určit jeden nebo více vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti s cílem dohlížet na soulad s povinnostmi vyplývajícími z tohoto nařízení. Vnitrostátní orgán certifikace kybernetické bezpečnosti může být stávajícím i novým orgánem. Po dohodě s jiným členským státem by měl mít členský stát rovněž možnost určit jeden nebo více vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti na území tohoto jiného členského státu.
- (102) Vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti by měly zejména monitorovat a vymáhat povinnosti výrobců nebo poskytovatelů produktů, služeb či procesů IKT usazených na jejich území, pokud jde o EU prohlášení o shodě, měly by pomáhat vnitrostátním akreditačním orgánům při sledování a dohledu nad činnostmi subjektů posuzování shody tím, že jim poskytují odborné znalosti a relevantní informace, měly by pověřovat subjekty posuzování shody prováděním svých úkolů, pokud tyto subjekty plní dodatečné požadavky stanovené v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti, a měly by sledovat příslušný vývoj v oblasti certifikace kybernetické bezpečnosti. Vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti by měly také řešit stížnosti podané fyzickými nebo právníckými osobami v souvislosti s jimi vydanými evropskými certifikáty kybernetické bezpečnosti nebo v souvislosti s evropskými certifikáty kybernetické bezpečnosti vydanými subjekty posuzování shody, uvádějí-li tyto certifikáty úroveň záruky „vysoká“, měly by v přiměřeném rozsahu šetřit předmět stížnosti a v přiměřené lhůtě informovat stěžovatele o pokroku a výsledku šetření. Kromě toho by vnitrostátní orgány

certifikace kybernetické bezpečnosti měly spolupracovat s dalšími vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti nebo jinými veřejnými orgány, a to i prostřednictvím sdílení informací o možných případech, kdy produkty, služby či procesy IKT nesplňují požadavky tohoto nařízení nebo konkrétních evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti. Komise by měla tuto sdílení informací usnadnit zpřístupněním obecného elektronického systému pro výměnu informací, například prostřednictvím systému pro výměnu informací v rámci dohledu nad trhem (ICSMS) a systému rychlého varování pro nebezpečné nepotravinářské výrobky (RAPEX), které již dnes využívají orgány dozoru nad trhem podle nařízení (ES) č. 765/2008.

- (103) S cílem zajistit jednotné uplatňování evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měla být zřízena Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti sestávající ze zástupců vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti nebo jiných příslušných vnitrostátních orgánů. Hlavními úkoly skupiny by mělo být poskytování poradenství a pomoci Komisi při její práci směřující k zajištění jednotného provádění a uplatňování evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti, pomáhat agentuře ENISA a úzce s ní spolupracovat při vypracování návrhů systémů certifikace kybernetické bezpečnosti, v řádně odůvodněných případech žádat agenturu ENISA, aby vypracovala návrh systému, přijímat stanoviska určená agentuře ENISA ohledně návrhů systémů a Komisi ohledně zachování a přezkumu stávajících evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti. Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti by měla usnadnit sdílení osvědčených postupů a odborných znalostí mezi různými vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti odpovědnými za pověřování subjektů posuzování shody a vydávání evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti.
- (104) Evropská komise může za účelem zvyšování informovanosti a usnadnění přijetí budoucích evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti vydávat obecné či sektorové kybernetické bezpečnostní pokyny, např. osvědčené postupy v oblasti kybernetické bezpečnosti nebo pokyny týkající se odpovědného chování v oblasti kybernetické bezpečnosti zdůrazňující pozitivní účinek používání certifikovaných produktů, služeb a procesů IKT.
- (105) V zájmu dalšího usnadnění obchodu a s vědomím, že dodavatelské řetězce IKT jsou globální, může Unie v souladu s článkem 218 Smlouvy o fungování EU uzavírat dohody o vzájemném uznávání týkající se evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti. Komise při zohlednění poradenství ze strany agentury ENISA a Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti může doporučit zahájení příslušných jednání. Každý evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti by měl poskytovat konkrétní podmínky pro takové dohody o vzájemném uznávání se třetími zeměmi.
- (106) V zájmu zajištění jednotných podmínek pro provádění tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽²²⁾.
- (107) Přezkumný postup by měl být použit pro přijímání prováděcích aktů týkajících se evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti pro produkty, služby a procesy IKT; pro přijímání prováděcích aktů týkajících se způsobů, jakými agentura ENISA provádí šetření; pro přijímání prováděcích aktů týkajících se plánů pro vzájemné hodnocení vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti; jakož i pro přijímání prováděcích aktů týkajících se okolností, formátů a postupů oznamování akreditovaných subjektů posuzování shody podávaných vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti Komisi.
- (108) Působení agentury ENISA by mělo podléhat pravidelnému a nezávislému hodnocení. Toto hodnocení by mělo zohledňovat cíle agentury ENISA, její pracovní postupy a relevantnost jejích úkolů, zejména pak jejích úkolů souvisejících s operativní spoluprací na úrovni Unie. Toto hodnocení by rovněž mělo posuzovat dopad, účinnost a účelnost evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti. V případě přezkumu by Komise měla posoudit, jak je možno posílit úlohu agentury ENISA jako referenčního bodu pro poradenství a odborné znalosti, a měla by rovněž zhodnotit možnost uplatnění agentury ENISA při podpoře hodnocení produktů, služeb a procesů IKT třetích zemí, které nesplňují pravidla Unie.

⁽²²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

(109) Jelikož cílů tohoto nařízení nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu jejich rozsahu a účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku toto nařízení nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení uvedených cílů.

(110) Nařízení (EU) č. 526/2013 by mělo být zrušeno,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Za účelem zajištění řádného fungování vnitřního trhu a současně s cílem dosáhnout v rámci Unie vysoké úrovně kybernetické bezpečnosti, kybernetické odolnosti a důvěry toto nařízení stanoví:

- a) cíle, úkoly a organizační aspekty agentury ENISA – (Agentury Evropské unie pro kybernetickou bezpečnost); a
- b) rámec pro zavedení evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti, jehož účelem je zajistit odpovídající úroveň kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT v Unii a zabránit roztržštění vnitřního trhu, pokud jde o systémy certifikace kybernetické bezpečnosti v Unii.

Rámec uvedený v prvním pododstavci písm. b) se použije, aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení v jiných právních aktech Unie týkající se dobrovolné nebo povinné certifikace.

2. Tímto nařízením nejsou dotčeny pravomoci členských států ohledně činností týkajících se veřejné bezpečnosti, obrany, národní bezpečnosti ani činnosti státu v oblastech trestního práva.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „kybernetickou bezpečností“ činnosti nezbytné k ochraně sítí a informačních systémů, jejich uživatelů a dalších osob dotčených kybernetickými hrozbami;
- 2) „sítí a informačním systémem“ síť a informační systém ve smyslu čl. 4 bodu 1 směrnice (EU) 2016/1148;
- 3) „národní strategií pro bezpečnost sítí a informačních systémů“ národní strategie pro bezpečnost sítí a informačních systémů ve smyslu v čl. 4 bodu 3 směrnice (EU) 2016/1148;
- 4) „provozovatelem základních služeb“ provozovatel základních služeb ve smyslu čl. 4 bodu 4 směrnice (EU) 2016/1148;
- 5) „poskytovatelem digitálních služeb“ poskytovatel digitálních služeb ve smyslu čl. 4 bodu 6 směrnice (EU) 2016/1148;
- 6) „incidentem“ incident ve smyslu čl. 4 bodu 7 směrnice (EU) 2016/1148;
- 7) „řešením incidentu“ řešení incidentu ve smyslu čl. 4 bodu 8 směrnice (EU) 2016/1148;

- 8) „kybernetickou hrozbou“ jakákoliv potenciální okolnost, událost nebo čin, které mohou poškodit, narušit nebo jinak nepříznivě ovlivnit sítě a informační systémy, jejich uživatele a další osoby;
- 9) „evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti“ komplexní soubor pravidel, technických požadavků, norem a postupů, které jsou stanoveny na úrovni Unie a které se uplatňují na certifikaci nebo posuzování shody určitých produktů, služeb a procesů IKT;
- 10) „vnitrostátním systémem certifikace kybernetické bezpečnosti“ komplexní soubor pravidel, technických požadavků, norem a postupů, které vyvinuly a přijaly vnitrostátní veřejné orgány, a které se uplatňují na certifikaci nebo na posuzování shody produktů, služeb a procesů IKT spadajících do oblasti působnosti konkrétního systému;
- 11) „evropským certifikátem kybernetické bezpečnosti“ dokument vydaný příslušným orgánem a osvědčující, že byl hodnocen soulad daného produktu, služby nebo procesu IKT s konkrétními bezpečnostními požadavky stanovenými v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti;
- 12) „produktem IKT“ prvek nebo skupina prvků sítě nebo informačního systému;
- 13) „službou IKT“ služba spočívající plně nebo převážně v přenosu, ukládání, získávání či zpracovávání informací prostřednictvím sítí a informačních systémů;
- 14) „procesem IKT“ soubor činností prováděných za účelem navrhování, vývoje, poskytování nebo údržby produktů nebo služeb IKT;
- 15) „akreditací“ akreditace ve smyslu čl. 2 bodu 10 nařízení (ES) č. 765/2008;
- 16) „vnitrostátním akreditačním orgánem“ vnitrostátní akreditační orgán ve smyslu čl. 2 bodu 11 nařízení (ES) č. 765/2008;
- 17) „posuzováním shody“ posuzování shody ve smyslu čl. 2 bodu 12 nařízení (ES) č. 765/2008;
- 18) „subjektem posuzování shody“ subjekt posuzování shody ve smyslu čl. 2 bodu 13 nařízení (ES) č. 765/2008;
- 19) „normou“ norma ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení (EU) č. 1025/2012;
- 20) „technickou specifikací“ dokument, který předepisuje technické požadavky, které má produkt, služba nebo proces IKT splňovat, nebo postup posuzování shody produktu, služby nebo procesu IKT;
- 21) „úrovň zaručky“ podklad pro důvěru, že produkt, služba nebo proces IKT splňuje bezpečnostní požadavky konkrétního evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti, přičemž uvádí, na jakou úroveň bylo hodnocení produktu, služby nebo procesu IKT provedeno, avšak jako taková neměří bezpečnost dotyčného produktu, služby nebo procesu IKT.
- 22) „vlastním posuzováním shody“ úkon provedený výrobcem nebo poskytovatelem produktů, služeb či procesů IKT, jímž se vyhodnocuje, zda tyto produkty, služby či procesy IKT splňují požadavky konkrétního evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti.

HLAVA II

ENISA (AGENTURA EVROPSKÉ UNIE PRO KYBERNETICKOU BEZPEČNOST)

KAPITOLA I

Mandát a cíle

Článek 3

Mandát

1. Agentura ENISA plní úkoly, které jsou jí uloženy tímto nařízením za účelem dosažení vysoké společné úrovně kybernetické bezpečnosti v celé Unii, a to i aktivní podporou členských států, orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, pokud jde o zlepšování kybernetické bezpečnosti. Agentura ENISA funguje jako referenční bod pro poradenství a odborné znalosti v oblasti kybernetické bezpečnosti pro orgány, instituce a jiné subjekty Unie, jakož i jiné zúčastněné strany Unie.

Agentura ENISA přispívá plněním úkolů, které jsou jí uloženy tímto nařízením, ke snížení roztržitosti vnitřního trhu.

2. Agentura ENISA plní úkoly, které jsou jí uloženy právními akty Unie, jež stanoví opatření pro sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se kybernetické bezpečnosti.

3. Agentura ENISA při plnění svých úkolů postupuje nezávisle, současně však předchází zdvojování činností členských států a zohledňuje již nabyté odborné znalosti členských států.

4. Agentura ENISA rozvíjí vlastní zdroje, včetně technických a lidských schopností a dovedností, které jsou nezbytné k plnění úkolů, které jsou jí uloženy tímto nařízením.

Článek 4

Cíle

1. Agentura ENISA je odborným střediskem pro kybernetickou bezpečnost vzhledem ke své nezávislosti, vědecké a technické kvalitě poradenství a pomoci, které poskytuje, a informací, které šíří, transparentnosti svých operativních postupů a metod práce a náležité péči při plnění svých úkolů.

2. Agentura ENISA je nápomocna orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, jakož i členským státům při vypracovávání a provádění politik Unie týkajících se kybernetické bezpečnosti, včetně odvětvových politik týkajících se kybernetické bezpečnosti.

3. Agentura ENISA podporuje budování a připravenost kapacit v celé Unii tím, že pomáhá orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, jakož i členským státům a zúčastněným stranám z veřejného a soukromého sektoru zvyšovat ochranu jejich sítí a informačních systémů, rozvíjet a zlepšovat schopnosti kybernetické odolnosti a reakce a rozvíjet schopnosti a odbornost v oblasti kybernetické bezpečnosti.

4. Agentura ENISA podporuje spolupráci, včetně sdílení informací a koordinace na úrovni Unie mezi členskými státy, orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a příslušnými zúčastněnými stranami ze soukromého i veřejného sektoru v záležitostech týkajících se kybernetické bezpečnosti.

5. Agentura ENISA přispívá ke zvyšování schopností v oblasti kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie s cílem podporovat opatření členských států v oblasti předcházení kybernetickým hrozbám a reakce na ně, zejména v případě přeshraničních incidentů.

6. Agentura ENISA prosazuje využívání evropské certifikace kybernetické bezpečnosti, aby se zabránilo roztržitosti vnitřního trhu. S cílem zvýšit transparentnost kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT, a posílit tak důvěru v digitální vnitřní trh a jeho konkurenceschopnost, přispívá agentura ENISA k zavedení a správě evropského rámce pro certifikaci kybernetické bezpečnosti v souladu s hlavou III tohoto nařízení.

7. Agentura ENISA prosazuje vysokou úroveň informovanosti o kybernetické bezpečnosti, včetně kybernetické hygieny a počítačové gramotnosti mezi občany, organizacemi a podniky.

KAPITOLA II

Úkoly

Článek 5

Tvorba a provádění politiky a práva Unie

Agentura ENISA přispívá k tvorbě a provádění politiky a práva Unie tím, že:

- 1) je nápomocna a poskytuje poradenství ohledně tvorby a přezkumu politiky a práva Unie v oblasti kybernetické bezpečnosti, jakož i ohledně odvětvových politik a iniciativ v oblasti práva, pokud se tyto politiky a iniciativy týkají záležitostí souvisejících s kybernetickou bezpečností, a to zejména poskytováním svých nezávislých stanovisek a analýz a zajišťováním přípravných činností;
- 2) je nápomocna členským státům při jednotném uplatňování politiky a práva Unie v oblasti kybernetické bezpečnosti, zejména pokud jde o směrnici (EU) 2016/1148, mimo jiné vydáváním stanovisek a pokynů a poskytováním poradenství a osvědčených postupů týkajících se témat jako řízení rizik, hlášení incidentů a sdílení informací, jakož i usnadňováním výměny souvisejících osvědčených postupů mezi příslušnými orgány;
- 3) je nápomocna členským státům a orgánům, institucím a jiným subjektům Unie při tvorbě a prosazování politik kybernetické bezpečnosti v souvislosti se zachováním obecné dostupnosti nebo integrity veřejného jádra otevřeného internetu;
- 4) přispívá k činnosti skupiny pro spolupráci podle článku 11 směrnice (EU) 2016/1148 poskytováním svých odborných poznatků a pomoci;
- 5) podporuje:
  - a) tvorbu a provádění politiky Unie v oblasti elektronické identity a služeb vytvářejících důvěru, zejména poskytováním poradenství a vydáváním technických pokynů, jakož i usnadňováním výměny osvědčených postupů mezi příslušnými orgány;
  - b) prosazování vyšší úrovně bezpečnosti elektronických komunikací, mimo jiné poskytováním poradenství a odborných znalostí, jakož i usnadňováním výměny osvědčených postupů mezi příslušnými orgány;
  - c) členské státy při provádění konkrétních aspektů kybernetické bezpečnosti v rámci politiky a práva Unie ve vztahu k ochraně údajů a soukromí a to též poskytováním poradenství Evropskému sboru pro ochranu osobních údajů na jeho žádost;
- 6) podporuje pravidelný přezkum činností v oblasti politiky Unie tím, že vypracovává výroční zprávu o stavu provádění příslušného právního rámce, pokud jde o:
  - a) informace o hlášení členských států o incidentech, poskytnuté jednotnými kontaktními místy skupině pro spolupráci podle čl. 10 odst. 3 směrnice (EU) 2016/1148;
  - b) shrnutí oznámení o narušení bezpečnosti nebo ztrátě integrity obdržených od poskytovatelů služeb vytvářejících důvěru, které agentuře ENISA poskytly orgány dohledu podle čl. 19 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ⁽²³⁾;
  - c) oznámení o bezpečnostních incidentech předaných poskytovateli veřejných sítí elektronických komunikací nebo veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, které agentuře ENISA poskytly příslušné orgány podle článku 40 směrnice (EU) 2018/1972.

⁽²³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 73).

Článek 6

Budování kapacit

1. Agentura ENISA je nápomocna:
  - a) členskými státy v jejich úsilí zdokonalovat prevenci, odhalování a analýzu kybernetických hrozeb a incidentů a schopnost na ně reagovat, a to tím, že jim poskytuje poznatky a odborné znalosti;
  - b) členskými státy a orgánům, institucím a jiným subjektům Unie při dobrovolném vytváření a provádění politik zveřejňování zranitelnosti;
  - c) orgánům, institucím a jiným subjektům Unie v jejich úsilí zdokonalovat prevenci, odhalování a analýzu kybernetických hrozeb a incidentů a schopnost na tyto hrozby a incidenty reagovat, zejména tím, že poskytuje odpovídající podporu týmu CERT-EU;
  - d) členskými státy na jejich žádost při budování vnitrostátních týmů CSIRT podle čl. 9 odst. 5 směrnice (EU) 2016/1148;
  - e) členskými státy na jejich žádost při vypracovávání národních strategií pro bezpečnost sítí a informačních systémů podle čl. 7 odst. 2 směrnice (EU) 2016/1148 a za účelem prosazování osvědčených postupů podporuje šíření těchto strategií a bere na vědomí pokrok při jejich provádění v Unii;
  - f) orgánům Unie při tvorbě a přezkumu strategií Unie týkajících se kybernetické bezpečnosti tím, že podporuje jejich šíření a sleduje pokrok při jejich provádění;
  - g) vnitrostátním a unijním týmům CSIRT při zvyšování úrovně jejich schopností, mimo jiné podporou dialogu a výměnou informací za účelem zajištění toho, aby s ohledem na aktuální stav každý tým CSIRT vykazoval společný soubor minimálních schopností a pracoval v souladu s osvědčenými postupy;
  - h) členskými státy tím, že pravidelně a alespoň jednou za dva roky organizuje cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti na úrovni EU podle čl. 7 odst. 5 a na základě hodnocení těchto cvičení a poznatků z těchto cvičení předkládá politická doporučení;
  - i) příslušným veřejným orgánům tím, že jim nabízí školení v oblasti kybernetické bezpečnosti, a to případně ve spolupráci se zúčastněnými stranami;
  - j) skupině pro spolupráci tím, že podle čl. 11 odst. 3 písm. l) směrnice (EU) 2016/1148 zajišťuje výměnu osvědčených postupů pro určování provozovatelů základních služeb členskými státy, a to rovněž ve vztahu k přeshraničním vazbám, souvisejících s riziky a incidenty.
2. Agentura ENISA podporuje sdílení informací v rámci jednotlivých odvětví a napříč odvětvími, zejména pak v odvětvích uvedených v příloze II směrnice (EU) 2016/1148, poskytováním osvědčených postupů a vydáváním pokynů k dostupným nástrojům a postupům, jakož i k řešení regulačních otázek týkajících se sdílení informací.

Článek 7

Operativní spolupráce na úrovni Unie

1. Agentura ENISA podporuje operativní spolupráci mezi členskými státy, orgány, institucemi a jinými subjekty Unie, jakož i mezi zúčastněnými stranami.
2. Agentura ENISA na operativní úrovni spolupracuje a vytváří synergie s orgány, institucemi a jinými subjekty Unie, včetně týmu CERT-EU, s útvary zabývajícími se kyberkriminalitou a s orgány dozoru zabývajícími se ochranou soukromí a osobních údajů, s cílem řešit otázky společného zájmu, včetně:
  - a) výměny know-how a osvědčených postupů;
  - b) poskytování poradenství a vydávání pokynů týkajících se příslušných otázek souvisejících s kybernetickou bezpečností;

c) zavádění praktických ujednání pro výkon konkrétních úkolů, po konzultaci s Komisí.

3. Agentura ENISA zajišťuje služby sekretariátu sítě CSIRT podle čl. 12 odst. 2 směrnice (EU) 2016/1148 a v této funkci aktivně podporuje sdílení informací a spolupráci mezi jejími členy.

4. Agentura ENISA podporuje členské státy v operativní spolupráci v rámci sítě CSIRT tím, že:

a) poskytuje poradenství, jak zlepšit jejich schopnosti předcházet a odhalovat incidenty a reagovat na ně a na žádost jednoho nebo více členských států poskytuje poradenství v souvislosti s konkrétní kybernetickou hrozbou;

b) pomáhá na žádost jednoho nebo více členských států při posuzování incidentů, které mají závažný nebo významný dopad, a to poskytováním odborných znalostí a usnadňováním technického zpracování těchto incidentů, zejména prostřednictvím podpory dobrovolného sdílení příslušných informací a technických řešení mezi členskými státy;

c) analyzuje zranitelnosti a incidenty na základě veřejně dostupných informací nebo informací poskytnutých dobrovolně za tímto účelem členskými státy; a

d) na žádost jednoho nebo více členských států poskytuje podporu ve vztahu k následným technickým šetřením incidentů, které mají závažný či významný dopad ve smyslu směrnice (EU) 2016/1148.

Při provádění těchto úkolů se agentura ENISA a tým CERT-EU zapojí do strukturované spolupráce, aby využily synergií a zamezily zdvojení činností.

5. Agentura ENISA pravidelně organizuje cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie a při organizování těchto cvičení podporuje členské státy a orgány, instituce a jiné subjekty EU, pokud o to požádají. Tato cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie mohou zahrnovat technické, operativní či strategické prvky. Každé dva roky agentura ENISA uspořádá rozsáhlé komplexní cvičení.

Agentura ENISA případně rovněž přispívá spolu s příslušnými organizacemi, které se rovněž účastní cvičení v oblasti kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie, k odvětvovým cvičením v oblasti kybernetické bezpečnosti a pomáhá je organizovat.

6. Agentura ENISA v úzké spolupráci s členskými státy vypracovává pravidelnou podrobnou technickou situační zprávu EU v oblasti kybernetické bezpečnosti týkající se incidentů a kybernetických hrozeb na základě veřejně dostupných informací, vlastní analýzy a zpráv, které s ní dobrovolně sdílejí mimo jiné týmy CSIRT členských států nebo jednotná kontaktní místa určená podle směrnice (EU) 2016/1148 nebo které jí poskytly Evropské centrum pro boj proti kyberkriminalitě (EC3) při Europolu a tým CERT-EU.

7. Agentura ENISA přispívá k vytváření koordinované reakce na úrovni Unie a členských států na rozsáhlé přeshraniční incidenty nebo krize související s kybernetickou bezpečností, a to především tím, že:

a) shromažďuje a analyzuje zprávy z vnitrostátních zdrojů, jež jsou veřejně přístupné nebo dobrovolně sdílené, aby přispěla k vytvoření společného povědomí o situaci;

b) zajišťuje efektivní tok informací a poskytování eskalačních mechanismů mezi sítí CSIRT a subjekty přijímajícími technická a politická rozhodnutí na úrovni Unie;

c) na žádost usnadňuje technické zpracování incidentů nebo krizí, zejména podporou dobrovolného sdílení technických řešení mezi členskými státy;

d) podporuje orgány, instituce a jiné subjekty Unie a na žádost i členské státy v komunikaci s veřejností ohledně těchto incidentů nebo krizí;

- e) testuje plány spolupráce pro reakci na tyto incidenty nebo krize na úrovni Unie a na žádost podporuje členské státy v testování těchto plánů na vnitrostátní úrovni.

Článek 8

Trh, certifikace kybernetické bezpečnosti a normalizace

1. Agentura ENISA podporuje a prosazuje tvorbu a provádění politiky Unie v oblasti certifikace kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT, jak je stanoveno v hlavě III tohoto nařízení, tím, že:
  - a) průběžně monitoruje vývoj v příslušných oblastech normalizace a doporučuje vhodné technické specifikace k použití při vypracovávání evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti podle čl. 54 odst. 1 písm. c) v případech, kdy normy nejsou k dispozici;
  - b) vypracovává návrhy evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti (dále jen „návrhy systémů“) pro produkty, služby a procesy IKT v souladu s článkem 49;
  - c) vyhodnocuje přijaté evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti v souladu s čl. 49 odst. 8.
  - d) se účastní vzájemných hodnocení podle čl. 59 odst. 4;
  - e) je nápomocna Komisi při zajišťování služeb sekretariátu pro Evropskou skupinu pro certifikaci kybernetické bezpečnosti podle čl. 62 odst. 5.
2. Agentura ENISA zajišťuje služby sekretariátu pro Skupinu zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti podle čl. 22 odst. 4.
3. Agentura ENISA ve spolupráci s vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti a průmyslovým odvětvím oficiálním, strukturovaným a transparentním způsobem sestavuje a zveřejňuje pokyny a vypracovává osvědčené postupy, týkající se požadavků na kybernetickou bezpečnost produktů, služeb a procesů IKT.
4. Agentura ENISA přispívá k budování kapacit souvisejících s hodnotícími a certifikačními procesy tím, že sestavuje a vydává pokyny a poskytuje členským státům na jejich žádost podporu.
5. Agentura ENISA usnadňuje stanovení a zavádění evropských a mezinárodních norem pro řízení rizik a pro bezpečnost produktů, služeb a procesů IKT.
6. Agentura ENISA ve spolupráci s členskými státy a průmyslovým odvětvím vydává podle čl. 19 odst. 2 směrnice (EU) 2016/1148 doporučení a pokyny týkající se technických oblastí souvisejících s bezpečnostními požadavky pro provozovatele základních služeb a poskytovatele digitálních služeb, jakož i již existujících norem, včetně vnitrostátních norem členských států.
7. Agentura ENISA s cílem podpořit trh kybernetické bezpečnosti v Unii provádí pravidelné analýzy hlavních trendů na trhu kybernetické bezpečnosti, a to jak na straně poptávky, tak na straně nabídky, a šíří výsledky těchto analýz.

Článek 9

Poznatky a informace

Agentura ENISA:

- a) provádí analýzy nově vznikajících technologií a poskytuje tematicky zaměřená posouzení očekávaných společenských, právních, hospodářských a regulačních dopadů technologických inovací na kybernetickou bezpečnost;
- b) provádí dlouhodobé strategické analýzy kybernetických hrozeb a incidentů za účelem odhalení nových trendů a pomoci při předcházení incidentům;

- c) ve spolupráci s odborníky z orgánů členských států a zúčastněných stran poskytuje poradenství, pokyny a osvědčené postupy týkající se bezpečnosti sítí a informačních systémů, zejména infrastruktur podporujících odvětví uvedená v příloze II směrnice (EU) 2016/1148, a takových, které používají poskytovatelé digitálních služeb uvedených v příloze III zmíněné směrnice;
- d) prostřednictvím specializovaného portálu shromažďuje, uspořádává a zpřístupňuje veřejnosti informace o kybernetické bezpečnosti poskytnuté orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a dobrovolně poskytnuté členskými státy a zúčastněnými stranami z veřejného i soukromého sektoru;
- e) shromažďuje a analyzuje veřejně dostupné informace o významných incidentech a sestavuje zprávy s cílem poskytnout pokyny občanům, organizacím a podnikům v celé Unii.

Článek 10

Zvyšování informovanosti a vzdělávání

Agentura ENISA:

- a) zvyšuje informovanost veřejnosti ohledně kybernetických bezpečnostních rizik a poskytuje pokyny týkající se osvědčených postupů pro jednotlivé uživatele zaměřené na občany, organizace a podniky, včetně kybernetické hygieny a počítačové gramotnosti;
- b) ve spolupráci s členskými státy, orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a průmyslovým odvětvím organizuje pravidelné informační kampaně za účelem zvýšení kybernetické bezpečnosti a jejího zviditelnění v Unii a podněcuje veřejnou rozpravu;
- c) pomáhá členským státům v jejich úsilí o zvyšování informovanosti o kybernetické bezpečnosti a prosazování vzdělávání v oblasti kybernetické bezpečnosti;
- d) podporuje užší koordinaci a výměnu osvědčených postupů mezi členskými státy v souvislosti s informovaností a vzděláváním v oblasti kybernetické bezpečnosti.

Článek 11

Výzkum a inovace

Ve vztahu k výzkumu a inovacím agentura ENISA:

- a) poskytuje orgánům, institucím a jiným subjektům Unie a členským státům poradenství ohledně potřeb a priorit výzkumu v oblasti kybernetické bezpečnosti s cílem umožnit účinnou reakci na současná a nově vznikající rizika a kybernetické hrozby, a to i pokud jde o nové a nově vznikající informační a komunikační technologie, a efektivně využívat technologie pro prevenci rizik;
- b) pokud jí Komise svěřila příslušné pravomoci, účastní se prováděcí fáze programů financování výzkumu a inovací, nebo je jejich příjemcem.
- c) přispívá ke strategickému programu pro výzkum a inovace na úrovni Unie v oblasti kybernetické bezpečnosti.

Článek 12

Mezinárodní spolupráce

Agentura ENISA přispívá k úsilí Unie zaměřenému na spolupráci se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi, jakož i v příslušných rámcích mezinárodní spolupráce, v zájmu prosazení mezinárodní spolupráce v otázkách týkajících se kybernetické bezpečnosti tím, že:

- a) se případně angažuje jako pozorovatel při organizování mezinárodních cvičení, provádí analýzu jejich výsledků a předkládá o nich zprávu správní radě;
- b) na žádost Komise usnadňuje výměnu osvědčených postupů;

- c) na žádost Komise jí poskytuje odborné znalosti;
- d) poskytuje Komisi poradenství a podporu v otázkách týkajících se dohod se třetími zeměmi o vzájemném uznávání certifikátů kybernetické bezpečnosti, a to ve spolupráci s Evropskou skupinou pro certifikaci kybernetické bezpečnosti zřízenou podle článku 62.

KAPITOLA III

Organizace agentury ENISA

Článek 13

Struktura agentury ENISA

Správní a řídicí strukturu agentury ENISA tvoří:

- a) správní rada;
- b) výkonná rada;
- c) výkonný ředitel;
- d) poradní skupina agentury ENISA;
- e) síť národních styčných úředníků.

Oddíl 1

Správní rada

Článek 14

Složení správní rady

1. Správní rada se skládá z jednoho člena jmenovaného každým členským státem a dvou členů jmenovaných Komisí. Všichni členové mají hlasovací právo.
2. Každý člen správní rady má náhradníka. Náhradník zastupuje daného člena v jeho nepřítomnosti.
3. Členové správní rady a jejich náhradníci jsou jmenováni na základě svých znalostí problematiky kybernetické bezpečnosti a s ohledem na své dovednosti v oblasti řízení, správy a rozpočtu. Komise a členské státy usilují o to, aby se omezila fluktuace jejich zástupců ve správní radě, a zajistila se tak kontinuita práce správní rady. Komise a členské státy usilují o dosažení genderové vyváženosti ve správní radě.
4. Funkční období členů správní rady a jejich náhradníků je čtyři roky. Toto období lze prodloužit.

Článek 15

Funkce správní rady

1. Správní rada:
  - a) stanoví obecné směry činnosti agentury ENISA a zajišťuje, aby agentura ENISA působila v souladu s pravidly a zásadami stanovenými v tomto nařízení; rovněž zajišťuje, aby práce agentury ENISA byla v souladu s činnostmi členských států a na úrovni Unie;
  - b) přijímá návrh jednotného programového dokumentu agentury ENISA podle článku 24 před jeho předložením Komisi k vyjádření stanoviska;

- c) s ohledem na stanovisko Komise přijímá jednotný programový dokument agentury ENISA;
- d) dohlíží na provádění víceletých a ročních programů obsažených v jednotném programovém dokumentu;
- e) přijímá roční rozpočet agentury ENISA a vykonává další funkce ve vztahu k rozpočtu agentury ENISA podle kapitoly IV;
- f) posuzuje a přijímá souhrnnou výroční zprávu o činnosti agentury ENISA obsahující účetní výkaz a popis toho, jak agentura ENISA naplnila své ukazatele výkonnosti, do 1. července následujícího roku zprávu a její posouzení zasílá Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru, a výroční zprávu zveřejňuje;
- g) přijímá finanční pravidla použitelná na agenturu ENISA v souladu s článkem 32;
- h) přijímá strategii proti podvodům, která je úměrná rizikům podvodu s ohledem na analýzy nákladů a přínosů opatření, jež mají být provedena;
- i) přijímá pravidla pro předcházení střetům zájmů u svých členů a řešení těchto střetů;
- j) zajišťuje náležitá opatření v návaznosti na zjištění a doporučení vyplývající z vyšetřování Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) a z různých interních či externích auditních zpráv a hodnocení;
- k) přijímá svůj jednacím řád včetně pravidel pro prozatímní rozhodnutí o přenesení pravomocí k provádění zvláštních úkolů podle čl. 19 odst. 7;
- l) v souladu s odstavcem 2 tohoto článku vykonává ve vztahu k zaměstnancům agentury ENISA pravomoci, které služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie, jak jsou stanoveny v nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ⁽²⁴⁾, svěřují orgánu oprávněnému ke jmenování a orgánu oprávněnému uzavírat pracovní smlouvy (dále jen „pravomoci orgánu oprávněného ke jmenování“);
- m) přijímá prováděcí pravidla ke služebnímu řádu úředníků a pracovnímu řádu ostatních zaměstnanců v souladu s postupem podle článku 110 služebního řádu úředníků;
- n) jmenuje výkonného ředitele a případně prodlužuje jeho funkční období nebo jej odvolává z funkce v souladu s článkem 36;
- o) jmenuje účetního, který může být účetním Komise a který je při plnění svých povinností naprosto nezávislý;
- p) přijímá veškerá rozhodnutí o zřízení vnitřních struktur agentury ENISA a o jejich nezbytných změnách s ohledem na potřeby činnosti agentury ENISA a na řádné rozpočtové řízení;
- q) povoluje zavádění pracovní ujednání, pokud jde o článek 7;
- r) povoluje zavádění nebo uzavírání pracovních ujednání v souladu s článkem 42.

2. Správní rada přijme v souladu s článkem 110 služebního řádu úředníků rozhodnutí na základě čl. 2 odst. 1 služebního řádu úředníků a článku 6 pracovního řádu ostatních zaměstnanců, kterým přeneše příslušné pravomoci orgánu oprávněného ke jmenování na výkonného ředitele a kterým stanoví podmínky, za nichž může být toto přenesení pravomocí pozastaveno. Výkonný ředitel může přenést tyto pravomoci na další osoby.

⁽²⁴⁾ Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1.

3. Vyžadují-li to výjimečné okolnosti, může správní rada přijmout rozhodnutí o dočasném pozastavení přenesení pravomocí orgánu oprávněného ke jmenování na výkonného ředitele a jakýchkoli takových pravomocí jím přenesených na další osoby a vykonávat je sama nebo je přenést na jednoho ze svých členů nebo na zaměstnance, který zároveň není výkonným ředitelem.

Článek 16

Předseda správní rady

Správní rada si dvoutřetinovou většinou hlasů svých členů zvolí z řad svých členů předsedu a místopředsedu. Jejich funkční období je čtyři roky a lze je jednou prodloužit. Pokud však v průběhu jejich funkčního období jejich členství ve správní radě skončí, zanikne tímž dnem automaticky i jejich funkce předsedy či místopředsedy. Nemůže-li předseda vykonávat své povinnosti, zaujme jeho místo z moci úřední místopředseda.

Článek 17

Zasedání správní rady

1. Zasedání správní rady svolává její předseda.
2. Řádná zasedání správní rady se konají alespoň dvakrát za rok. Z podnětu předsedy, z podnětu Komise nebo na žádost nejméně jedné třetiny členů správní rady se konají rovněž její mimořádná zasedání.
3. Zasedání správní rady se účastní výkonný ředitel, avšak nemá hlasovací právo.
4. Zasedání správní rady se na pozvání předsedy mohou účastnit členové poradní skupiny agentury ENISA, avšak nemají hlasovací právo.
5. Členům správní rady a jejich náhradníkům mohou být s výhradou pravidel stanovených jednacím řádem na zasedáních správní rady nápomocni poradci nebo odborníci.
6. Služby sekretariátu pro správní radu zajišťuje agentura ENISA.

Článek 18

Pravidla hlasování ve správní radě

1. Správní rada přijímá rozhodnutí většinou hlasů svých členů.
2. Pro přijetí jednotného programového dokumentu a ročního rozpočtu a pro jmenování, prodloužení funkčního období nebo odvolání výkonného ředitele je nutná dvoutřetinová většina hlasů členů správní rady.
3. Každý člen má jeden hlas. V nepřítomnosti člena je k výkonu jeho hlasovacího práva oprávněn jeho náhradník.
4. Předseda správní rady se hlasování účastní.
5. Výkonný ředitel se hlasování neúčastní.
6. Jednací řád správní rady stanoví podrobnější pravidla hlasování, zejména podmínky, za nichž může člen zastupovat jiného člena.

Oddíl 2

Výkonná rada

Článek 19

Výkonná rada

1. Správní radě je nápomocna výkonná rada.
2. Výkonná rada:
  - a) připravuje rozhodnutí přijímaná správní radou;
  - b) společně se správní radou zajišťuje vhodná následná opatření na základě zjištění a doporučení vyplývající z vyšetřování OLAF a z různých interních či externích auditních zpráv a hodnocení;
  - c) aniž jsou dotčeny povinnosti výkonného ředitele stanovené v článku 20, je nápomocna výkonnému řediteli a radí mu, pokud jde o provádění rozhodnutí správní rady v administrativních a rozpočtových záležitostech podle článku 20.
3. Výkonná rada se skládá z pěti členů. Členové výkonné rady jsou jmenováni z řad členů správní rady. Jedním z členů je předseda správní rady, který smí předsedat i výkonné radě, a dalším je jeden ze zástupců Komise. Při jmenováních členů výkonné rady se usiluje zajištění genderové vyváženosti. Výkonný ředitel se účastní zasedání výkonné rady, avšak nemá hlasovací právo.
4. Funkční období členů výkonné rady je čtyři roky. Toto období lze prodloužit.
5. Zasedání výkonné rady se koná alespoň jednou za tři měsíce. Předseda výkonné rady svolává další zasedání na žádost členů této rady.
6. Správní rada stanoví jednací řád výkonné rady.
7. Je-li to z naléhavých důvodů nezbytné, může výkonná rada přijímat některá prozatímní rozhodnutí jménem správní rady, zejména ve věcech správního řízení, včetně pozastavení přenesení pravomocí orgánu oprávněného ke jmenování, a v rozpočtových záležitostech. Taková prozatímní rozhodnutí se bez zbytečného prodlení oznámí správní radě. Správní rada prozatímní rozhodnutí schválí, nebo zamítne do tří měsíců od přijetí daného rozhodnutí. Výkonná rada nepřijme jménem správní rady žádná rozhodnutí, která vyžadují schválení dvoutřetinovou většinou hlasů členů správní rady.

Oddíl 3

Výkonný ředitel

Článek 20

Povinnosti výkonného ředitele

1. Agenturu ENISA řídí výkonný ředitel, který je při výkonu svých povinností nezávislý. Výkonný ředitel se zodpovídá správní radě.
2. Výkonný ředitel předkládá Evropskému parlamentu na jeho výzvu zprávu o plnění svých povinností. Rada může výkonného ředitele vyzvat, aby o plnění svých povinností předložil zprávu.
3. Výkonný ředitel je odpovědný za:
  - a) běžnou správu agentury ENISA;

- b) provádění rozhodnutí přijatých správní radou;
- c) vypracování návrhu jednotného programového dokumentu a jeho předložení správní radě ke schválení před jeho předložením Komisi;
- d) provádění jednotného programového dokumentu a podávání zpráv o jeho provádění správní radě;
- e) vypracování souhrnné výroční zprávy o činnosti agentury ENISA, včetně provádění jejího ročního pracovního programu, a předložení této zprávy správní radě k posouzení a přijetí;
- f) vypracování akčního plánu v návaznosti na závěry zpětných hodnocení a zprávy o pokroku, kterou předkládá každé dva roky Komisi;
- g) vypracování akčního plánu v návaznosti na závěry zpráv o interním nebo externím auditu, jakož i na vyšetřování OLAF, a předložení zprávy o pokroku Komisi dvakrát ročně a pravidelně správní radě;
- h) vypracování návrhu finančních pravidel použitelných na agenturu ENISA podle článku 32;
- i) vypracování návrhu odhadu příjmů a výdajů agentury ENISA a za plnění jejího rozpočtu;
- j) ochranu finančních zájmů Unie uplatňováním preventivních opatření proti podvodům, korupci a jakýmkoli jiným protiprávním jednáním, účinnými kontrolami a zpětným získáním nesprávně vyplacených částek v případech, kdy jsou zjištěny nesrovnalosti, a případně účinnými, přiměřenými a odrazujícími správními a finančními sankcemi;
- k) vypracování strategie agentury ENISA pro boj proti podvodům a její předložení správní radě ke schválení;
- l) rozvíjení a udržování styků s podnikatelským sektorem a organizacemi spotřebitelů pro zajištění pravidelného dialogu s příslušnými zúčastněnými stranami;
- m) pravidelnou výměnu názorů a informací s orgány, institucemi a jinými subjekty Unie o jejich činnosti týkající se kybernetické bezpečnosti, aby byla zajištěna soudržnost při vývoji a provádění politiky Unie;
- n) provádění jiných úkolů, které jsou výkonnému řediteli uloženy tímto nařízením.

4. Výkonný ředitel může v případě potřeby a v souladu s cíli a úkoly agentury ENISA zřizovat ad hoc pracovní skupiny složené z odborníků, mimo jiné z odborníků příslušných orgánů členských států. Výkonný ředitel o tom v předstihu informuje správní radu. Postupy týkající se zejména složení pracovních skupin, jmenování odborníků pracovních skupin výkonným ředitelem a činnosti pracovních skupin jsou stanoveny ve vnitřních organizačních předpisech agentury ENISA.

5. Je-li to nezbytné, může výkonný ředitel za účelem účinného a efektivního plnění úkolů agentury ENISA a na základě náležité analýzy nákladů a přínosů rozhodnout o zřízení jednoho nebo více místních úřadů v jednom nebo více členských státech. Před rozhodnutím o zřízení místního úřadu si výkonný ředitel vyžádá stanovisko dotčených členských států, včetně členského státu, v němž se nachází sídlo agentury ENISA, a získá předchozí souhlas Komise a správní rady. Nedojde-li během konzultačního procesu mezi výkonným ředitelem a dotčenými členskými státy ke shodě, předá se věc k projednání Radě. Celkový počet zaměstnanců ve všech místních úřadech musí být omezen na minimum a nepřekročí 40 % celkového počtu zaměstnanců agentury ENISA umístěných v členském státě, v němž se nachází její sídlo. Počet zaměstnanců v každém místním úřadu nepřekročí 10 % celkového počtu zaměstnanců agentury ENISA umístěných v členském státě, v němž se nachází její sídlo.

Rozhodnutí o zřízení místního úřadu určí rozsah činností, jež mají být v daném místním úřadu prováděny, způsobem, který zabrání zbytečným nákladům a zdvojování správních funkcí agentury ENISA.

Oddíl 4

Poradní skupina agentury enisa, skupina zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti a síť národních styčných úředníků

Článek 21

Poradní skupina agentury ENISA

1. Správní rada na návrh výkonného ředitele zřídí transparentním způsobem poradní skupinu agentury ENISA složenou z uznávaných odborníků zastupujících příslušné zúčastněné strany, jako jsou odvětví informačních a komunikačních technologií, poskytovatelé veřejně dostupných sítí nebo služeb elektronických komunikací, malé a střední podniky, provozovatelé základních služeb, organizace spotřebitelů, akademičtí odborníci v oblasti kybernetické bezpečnosti a zástupci příslušných orgánů oznámených v souladu se směrnicí (EU) 2018/1972, evropských normalizačních organizací, jakož i donucovacích orgánů a orgánů dozoru pro ochranu údajů. Správní rada usiluje o zajištění patřičné genderové a zeměpisné vyváženosti a o zajištění vyváženého zastoupení různých skupin zúčastněných stran.
2. Postupy týkající se poradní skupiny agentury ENISA, zejména jejího složení, návrhu výkonného ředitele podle odstavce 1, počtu a jmenování jejích členů a činnosti poradní skupiny agentury ENISA jsou stanoveny ve vnitřních organizačních předpisech agentury ENISA a jsou zveřejňovány.
3. Poradní skupině agentury ENISA předsedá výkonný ředitel nebo osoba, kterou výkonný ředitel pro danou záležitost určí.
4. Funkční období členů poradní skupiny agentury ENISA je dva a půl roku. Členy poradní skupiny agentury ENISA nesmějí být členové správní rady. Odborníci z řad Komise a členských států jsou oprávněni účastnit se zasedání a podílet se na činnosti poradní skupiny agentury ENISA. K účasti na zasedáních a na činnosti poradní skupiny agentury ENISA mohou být přizváni zástupci dalších subjektů, kteří nejsou členy poradní skupiny agentury ENISA a jejichž účast považuje výkonný ředitel za důležitou.
5. Poradní skupina agentury ENISA poskytuje agentuře ENISA poradenství ohledně plnění jejích úkolů, s výjimkou případů, kdy se použijí ustanovení hlavy III tohoto nařízení. Poskytuje poradenství zejména výkonnému řediteli při vypracovávání návrhu ročního pracovního programu agentury ENISA a při zajišťování komunikace s příslušnými zúčastněnými stranami v otázkách souvisejících s ročním pracovním programem.
6. Poradní skupina agentury ENISA o své činnosti pravidelně informuje správní radu.

Článek 22

Skupina zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti

1. Zřizuje se Skupina zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti.
2. Členové Skupiny zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti jsou vybráni z řad uznávaných odborníků zastupujících příslušné zúčastněné strany. Tyto členy vybírá Komise na návrh agentury ENISA prostřednictvím transparentní a otevřené výzvy, přičemž zajišťuje vyvážené zastoupení různých skupin zúčastněných stran a patřičnou genderovou a zeměpisnou vyváženost.
3. Skupina zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti:
  - a) poskytuje poradenství Komisi ohledně strategických otázek souvisejících s evropským rámcem pro certifikaci kybernetické bezpečnosti;
  - b) na požádání poskytuje poradenství agentuře ENISA ohledně obecných i strategických záležitostí souvisejících s úkoly agentury ENISA v oblasti trhu, certifikace kybernetické bezpečnosti a normalizace;
  - c) je nápomocna Komisi při přípravě průběžného pracovního programu Unie podle článku 47;

- d) vydává stanovisko k průběžnému pracovnímu programu Unie v souladu s čl. 47 odst. 4; a
- e) v naléhavých případech poskytuje poradenství Komisi a Evropské skupině pro certifikaci kybernetické bezpečnosti ohledně potřeby dodatečných systémů certifikace mimo rámec průběžného pracovního programu Unie, jak je uvedeno v člancích 47 a 48.
4. Skupině zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti předsedají společně zástupci Komise a agentury ENISA a její sekretariát zajišťuje agentura ENISA.

Článek 23

Síť národních styčných úředníků

1. Správní rada zřídí na návrh výkonného ředitele síť národních styčných úředníků složenou ze zástupců všech členských států (národních styčných úředníků). Každý členský stát jmenuje do sítě národních styčných úředníků jednoho zástupce. Zasedání sítě národních styčných úředníků se mohou konat v různých odborných formátech.
2. Síť národních styčných úředníků zejména usnadňuje výměnu informací mezi agenturou ENISA a členskými státy a podporuje agenturu ENISA v šíření činností, zjištění a doporučení příslušným zúčastněným stranám v celé Unii.
3. Národní styční úředníci působí jako kontaktní místa na vnitrostátní úrovni s cílem usnadnit spolupráci mezi agenturou ENISA a národními odborníky v rámci provádění ročního pracovního programu agentury ENISA.
4. Národní styční úředníci úzce spolupracují se zástupcem svého členského státu ve správní radě, avšak samotná síť národních styčných úředníků nesmí zdvojit práci správní rady ani jiného fóra Unie.
5. Funkce a postupy sítě národních styčných úředníků se stanoví ve vnitřních organizačních předpisech agentury ENISA a zveřejní se.

Oddíl 5

Činnost

Článek 24

Jednotný programový dokument

1. Agentura ENISA vykonává svou činnost v souladu s jednotným programovým dokumentem obsahujícím její roční a víceletý program, které obsahují všechny plánované aktivity.
2. Výkonný ředitel každý rok vypracuje návrh jednotného programového dokumentu, který obsahuje roční a víceletý program spolu s odpovídajícím plánem finančních a lidských zdrojů v souladu s článkem 32 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013 ⁽²⁵⁾, přičemž zohlední pokyny stanovené Komisí.
3. Jednotný programový dokument uvedený v odstavci 1 přijme správní rada do 30. listopadu každého roku a předá jej Evropskému parlamentu, Radě a Komisi do 31. ledna následujícího roku; to se týká i všech pozdějších aktualizovaných verzí tohoto dokumentu.
4. Jednotný programový dokument nabývá konečné podoby po přijetí souhrnného rozpočtu Unie s konečnou platností a podle potřeby se upraví.

⁽²⁵⁾ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013 ze dne 30. září 2013 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 208 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. L 328, 7.12.2013, s. 42).

5. Roční pracovní program obsahuje podrobné cíle a očekávané výsledky včetně ukazatelů výkonnosti. Obsahuje rovněž popis opatření, která mají být financována, a stanovení finančních a lidských zdrojů, které jsou na jednotlivá opatření přiděleny, v souladu se zásadami sestavování rozpočtu a řízení podle činností. Roční pracovní program musí být v souladu s víceletým pracovním programem uvedeným v odstavci 7. Je v něm jasně uvedeno, jaké úkoly byly ve srovnání s předchozím rozpočtovým rokem přidány, změněny nebo zrušeny.

6. Je-li agentuře ENISA uložen nový úkol, správní rada přijatý roční pracovní program změni. Každá podstatná změna ročního pracovního programu se přijme stejným postupem jako původní roční pracovní program. Správní rada může přenést pravomoc k provádění nepodstatných změn ročního pracovního programu na výkonného ředitele.

7. Víceletý pracovní program stanoví celkový strategický plán včetně cílů, očekávaných výsledků a ukazatelů výkonnosti. Stanoví rovněž plán zdrojů včetně víceletého rozpočtu a zaměstnanců.

8. Plán zdrojů je každoročně aktualizován. Strategický plán je aktualizován podle potřeby, a zejména je-li nutno zohlednit výsledek hodnocení uvedeného v článku 67.

Článek 25

Prohlášení o zájmech

1. Členové správní rady, výkonný ředitel a úředníci dočasně přidělení členskými státy učiní prohlášení o závazcích a prohlášení, z něhož vyplývá, že neexistují, nebo naopak existují přímé či nepřímé zájmy, které by bylo možné považovat za zájmy ovlivňující jejich nezávislost. Tato prohlášení musí být správná a úplná, musí být podávána každoročně písemnou formou a v případě potřeby aktualizována.

2. Členové správní rady, výkonný ředitel a externí odborníci, kteří se účastní činnosti ad hoc pracovních skupin, učiní nejpozději na začátku každého zasedání pravdivé a úplné prohlášení o zájmech, které by bylo možné považovat za zájmy ovlivňující jejich nezávislost vzhledem k bodům na pořadu jednání, a neúčastní se jednání a hlasování o těchto bodech.

3. Agentura ENISA ve svých vnitřních organizačních předpisech stanoví praktická opatření upravující pravidla týkající se prohlášení o zájmech podle odstavců 1 a 2.

Článek 26

Transparentnost

1. Agentura ENISA vykonává své činnosti s vysokou mírou transparentnosti a v souladu s článkem 28.

2. Agentura ENISA zajistí, aby veřejnost a všechny zainteresované strany měly k dispozici náležitě, objektivní, spolehlivé a snadno dostupné informace, zejména pokud jde o výsledky její činnosti. Zveřejní rovněž prohlášení o zájmech učiněná v souladu s článkem 25.

3. Správní rada může na návrh výkonného ředitele zainteresovaným stranám umožnit, aby se účastnily projednání některých činností agentury ENISA jako pozorovatelé.

4. Agentura ENISA ve svých vnitřních organizačních předpisech stanoví praktická opatření pro provádění pravidel transparentnosti podle odstavců 1 a 2.

Článek 27

Důvěrnost

1. Aniž je dotčen článek 28, agentura ENISA nesdílí třetím osobám informace, které zpracovává nebo které obdržela a pro které bylo odůvodněně vyžádáno zcela či částečně důvěrné zacházení.

2. Členové správní rady, výkonný ředitel, členové poradní skupiny agentury ENISA, externí odborníci účastníci se ad hoc pracovních skupin a zaměstnanci agentury ENISA, včetně úředníků dočasně přidělených členskými státy, jsou povinni i po skončení svých funkcí dodržovat požadavky na důvěrnost podle článku 339 Smlouvy o fungování EU.

3. Agentura ENISA ve svých vnitřních organizačních předpisech stanoví praktická opatření pro provádění pravidel důvěrnosti podle odstavců 1 a 2.

4. Pokud je to třeba pro vykonávání úkolů agentury ENISA, správní rada rozhodne, že agentuře ENISA umožní zpracovávat utajované informace. Agentura ENISA v tomto případě po dohodě s útvary Komise přijme bezpečnostní pravidla, v nichž se uplatňují bezpečnostní zásady stanovené v rozhodnutích Komise (EU, Euratom) 2015/443 ⁽²⁶⁾ a 2015/444 ⁽²⁷⁾. Tato bezpečnostní pravidla musí zahrnovat ustanovení o výměně, zpracování a ukládání utajovaných informací.

Článek 28

Přístup k dokumentům

1. Na dokumenty, které má agentura ENISA v držení, se vztahuje nařízení (ES) č. 1049/2001.
2. Správní rada přijme do 28. prosince 2019 prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 1049/2001.
3. Proti rozhodnutím přijatým agenturou ENISA podle článku 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 lze podat stížnost evropskému veřejnému ochránci práv podle článku 228 Smlouvy o fungování EU nebo žalobu k Soudnímu dvoru Evropské unie podle článku 263 Smlouvy o fungování EU.

KAPITOLA IV

Sestavování a skladba rozpočtu agentury ENISA

Článek 29

Sestavování rozpočtu agentury ENISA

1. Výkonný ředitel každý rok sestaví návrh odhadu příjmů a výdajů agentury ENISA pro následující rozpočtový rok a spolu s návrhem plánu pracovních míst jej předá správní radě. Příjmy a výdaje musí být vyrovnané.
2. Správní rada každý rok sestaví na základě návrhu odhadu odhad příjmů a výdajů agentury ENISA pro následující rozpočtový rok.
3. Správní rada zašle každý rok do 31. ledna odhad, který je součástí návrhu jednotného programového dokumentu, Komisi a třetím zemím, s nimiž Unie uzavřela dohody podle čl. 42 odst. 2.
4. Komise na základě odhadu zanesle do návrhu souhrnného rozpočtu Unie odhady, které považuje za nezbytné pro plán pracovních míst, a výši příspěvku, který má být poskytnut ze souhrnného rozpočtu Unie a předloží je Evropskému parlamentu a Radě v souladu s článkem 314 Smlouvy o fungování EU.
5. Evropský parlament a Rada schválí prostředky, které Unie poskytne jako příspěvek agentuře ENISA.
6. Evropský parlament a Rada přijmou plán pracovních míst agentury ENISA.

⁽²⁶⁾ Rozhodnutí Komise (EU, Euratom) 2015/443 ze dne 13. března 2015 o bezpečnosti v Komisi (Úř. věst. L 72, 17.3.2015, s. 41).

⁽²⁷⁾ Rozhodnutí Komise (EU, Euratom) 2015/444 ze dne 13. března 2015 o bezpečnostních pravidlech na ochranu utajovaných informací EU (Úř. věst. L 72, 17.3.2015, s. 53).

7. Správní rada přijme rozpočet agentury ENISA spolu s jednotným programovým dokumentem. Rozpočet agentury ENISA nabývá konečné podoby po přijetí souhrnného rozpočtu Unie s konečnou platností. Správní rada rozpočet a jednotný programový dokument agentury ENISA podle potřeby upraví v souladu se souhrnným rozpočtem Unie.

Článek 30

Skladba rozpočtu agentury ENISA

1. Aniž jsou dotčeny jiné zdroje, příjmy agentury ENISA zahrnují:
  - a) příspěvek ze souhrnného rozpočtu Unie;
  - b) příjmy účelově vázané na konkrétní položky výdajů v souladu s finančními pravidly uvedenými v článku 32;
  - c) finanční prostředky Unie ve formě dohod o přiznání příspěvku nebo grantů ad hoc v souladu s jejími finančními pravidly uvedenými v článku 32 a ustanoveními příslušných nástrojů na podporu politik Unie;
  - d) příspěvky třetích zemí, které se podílejí na činnosti agentury ENISA na základě článku 42;
  - e) dobrovolné finanční či věcné příspěvky členských států.

Členské státy, které poskytují dobrovolné příspěvky podle prvního pododstavce písm. e), nesmí na základě tohoto příspěvku požadovat žádné zvláštní právo nebo službu.

2. Výdaje agentury ENISA zahrnují výdaje na zaměstnance, administrativu, technickou podporu, infrastrukturu a provoz a výdaje vyplývající ze smluv s třetími stranami.

Článek 31

Plnění rozpočtu agentury ENISA

1. Za plnění rozpočtu agentury ENISA je odpovědný výkonný ředitel.
2. Interní auditor Komise vykonává ve vztahu k agentuře ENISA stejné pravomoci jako ve vztahu k útvarům Komise.
3. Účetní agentury ENISA zašle do 1. března následujícího rozpočtového roku (rok N+1) předběžnou účetní závěrku za rozpočtový rok (rok N) účetnímu Komise a Účetnímu dvoru.
4. Po obdržení připomínek Účetního dvora k předběžné účetní závěrce agentury ENISA podle článku 246 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ⁽²⁸⁾ vypracuje účetní agentury ENISA na vlastní odpovědnost konečnou účetní závěrku agentury ENISA a předloží ji správní radě k vyjádření.
5. Správní rada zaujme stanovisko ke konečné účetní závěrce agentury ENISA.
6. Výkonný ředitel předá do 31. března roku N+1 zprávu o rozpočtovém a finančním řízení Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.
7. Účetní agentury ENISA předá konečnou účetní závěrku spolu se stanoviskem správní rady do 1. července roku N+1 Evropskému parlamentu, Radě, účetnímu Komise a Účetnímu dvoru.

⁽²⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. L 193, 30.7.2018, s. 1).

8. Účetní agentury ENISA ke stejnému datu, k němuž předal konečnou účetní závěrku, rovněž zašle Účetnímu dvoru prohlášení vedení k této konečné účetní závěrce a jedno vyhotovení zašle účetnímu Komise.
9. Výkonný ředitel agentury ENISA zveřejní do 15. listopadu roku N+1 konečnou účetní závěrku v *Úředním věstníku Evropské unie*.
10. Výkonný ředitel odpoví Účetnímu dvoru na jeho připomínky do 30. září roku N + 1 a jedno vyhotovení této odpovědi rovněž zašle správní radě a Komisi.
11. Výkonný ředitel předloží Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro hladký průběh udělení absolutoria za příslušný rozpočtový rok v souladu s čl. 261 odst. 3 nařízení (EU, Euratom) 2018/1046.
12. Absolutorium za plnění rozpočtu na rok N udělí Evropský parlament výkonnému řediteli na základě doporučení Rady do 15. května roku N + 2.

Článek 32

Finanční pravidla

Finanční pravidla platná pro agenturu ENISA přijme správní rada po konzultaci s Komisí. Tato pravidla se nesmějí odchýlit od nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013, ledaže je toto odchylení zvláště vyžadováno pro provoz agentury ENISA a Komise udělila předem souhlas.

Článek 33

Boj proti podvodům

1. V zájmu usnadnění boje proti podvodům, korupci a jinému protiprávnímu jednání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ⁽²⁹⁾ přistoupí agentura ENISA do 28. prosince 2019 k interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Komisí Evropských společenství o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) ⁽³⁰⁾. Agentura ENISA přijme vhodná ustanovení vztahující se na všechny zaměstnance agentury podle vzoru stanoveného v příloze uvedené dohody.
2. Účetní dvůr má pravomoc provádět na základě dokumentů a kontrol a inspekci na místě audit u všech příjemců grantů, zhotovitelů, dodavatelů nebo poskytovatelů a subdodavatelů, kteří od agentury ENISA obdrželi finanční prostředky Unie.
3. OLAF může provádět vyšetřování, včetně kontrol a inspekci na místě, v souladu s ustanoveními a postupy uvedenými v nařízení (EU, Euratom) č. 883/2013 a v nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 ⁽³¹⁾ s cílem zjistit, zda v souvislosti s grantem nebo smlouvou financovanou ze strany agentury ENISA nedošlo k podvodu, korupci nebo jinému protiprávnímu jednání poškozujícímu finanční zájmy Unie.
4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, musí dohody o spolupráci se třetími zeměmi nebo mezinárodními organizacemi, smlouvy, grantové dohody a rozhodnutí o udělení grantu přijatá agenturou ENISA obsahovat ustanovení, která výslovně zmocňují Účetní dvůr a OLAF k provádění těchto auditů a vyšetřování v souladu s jejich příslušnými pravomocemi.

⁽²⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Úř. věst. L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽³⁰⁾ Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 15.

⁽³¹⁾ Nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 ze dne 11. listopadu 1996 o kontrolách a inspekci na místě prováděných Komisí za účelem ochrany finančních zájmů Evropských společenství proti podvodům a jiným nesrovnalostem (Úř. věst. L 292, 15.11.1996, s. 2).

KAPITOLA V

Zaměstnanci

Článek 34

Obecná ustanovení

Na zaměstnance agentury ENISA se vztahuje služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců a pravidla přijatá na základě dohody mezi orgány Unie k provedení služebního a pracovního řádu.

Článek 35

Výsady a imunita

Na agenturu ENISA a její zaměstnance se vztahuje Protokol č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie, připojený ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU.

Článek 36

Výkonný ředitel

1. Výkonný ředitel je zaměstnán jako dočasný zaměstnanec agentury ENISA podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu ostatních zaměstnanců.
2. Výkonného ředitele jmenuje po otevřeném a transparentním výběrovém řízení správní rada ze seznamu kandidátů navržených Komisí.
3. Pro účely uzavření pracovní smlouvy s výkonným ředitelem je agentura ENISA zastoupena předsedou správní rady.
4. Před jmenováním je kandidát zvolený správní radou vyzván, aby vystoupil před příslušným výborem Evropského parlamentu a zodpověděl otázky jeho členů.
5. Funkční období výkonného ředitele je pět let. Před koncem tohoto období Komise provede posouzení výsledků výkonného ředitele a budoucích úkolů a výzev agentury ENISA.
6. Správní rada přijímá rozhodnutí o jmenování, prodloužení funkčního období nebo odvolání výkonného ředitele v souladu s čl. 18 odst. 2.
7. Správní rada může na návrh Komise, v němž je zohledněno posouzení podle odstavce 5, funkční období výkonného ředitele jednou prodloužit o další období pěti let.
8. Správní rada informuje o svém záměru prodloužit funkční období výkonného ředitele Evropský parlament. Do tří měsíců před tímto prodloužením výkonný ředitel, je-li k tomu vyzván, vystoupí před příslušným výborem Evropského parlamentu a zodpoví otázky jeho členů.
9. Výkonný ředitel, jehož funkční období bylo prodlouženo, se nesmí účastnit dalšího výběrového řízení na tutéž pozici.
10. Výkonný ředitel může být odvolán z funkce pouze rozhodnutím správní rady jednající na návrh Komise.

Článek 37

Vyslaní národní odborníci a další pracovníci

1. Agentura ENISA může využívat vyslané národní odborníky nebo jiné pracovníky, kteří nejsou v agentuře ENISA zaměstnáni. Na tyto pracovníky se nevztahuje služební řád úředníků ani pracovní řád ostatních zaměstnanců.

2. Správní rada přijme rozhodnutí, kterým stanoví pravidla pro vysílání národních odborníků do agentury ENISA.

KAPITOLA VI

Obecná ustanovení týkající se agentury ENISA

Článek 38

Právní status agentury ENISA

1. Agentura ENISA je subjektem Unie a má právní subjektivitu.
2. Agentura ENISA má v každém členském státě nejširší způsobilost k právním úkonům, kterou vnitrostátní právo daného členského státu přiznává právníckým osobám. Zejména může nabývat a zcizovat movitý a nemovitý majetek a vystupovat před soudem.
3. Agenturu ENISA zastupuje výkonný ředitel.

Článek 39

Odpovědnost agentury ENISA

1. Smluvní odpovědnost agentury ENISA se řídí právem rozhodným pro danou smlouvu.
2. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat na základě jakékoli rozhodčí doložky obsažené ve smlouvě uzavřené agenturou ENISA.
3. V případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí agentura ENISA v souladu s obecnými zásadami, které jsou společné právním řádům členských států, škodu, kterou způsobí ona nebo její zaměstnanci při výkonu svých povinností.
4. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat veškeré spory o náhradu škody podle odstavce 3.
5. Osobní odpovědnost zaměstnanců vůči agentuře ENISA se řídí odpovídajícími předpisy vztahujícími se na zaměstnance agentury ENISA.

Článek 40

Jazykový režim

1. Na agenturu ENISA se vztahuje nařízení Rady č. 1⁽³²⁾. Členské státy a ostatní jimi určené subjekty se mohou na agenturu ENISA obracet a přijímat odpovědi v libovolném úředním jazyce orgánů Unie.
2. Překladatelské služby potřebné pro činnost agentury ENISA zajišťuje Překladatelské středisko pro instituce Evropské unie.

Článek 41

Ochrana osobních údajů

1. Zpracování osobních údajů agenturou ENISA se řídí nařízením (EU) 2018/1725.
2. Správní rada přijme prováděcí pravidla uvedená v čl. 45 odst. 3 nařízení (EU) 2018/1725. Správní rada může přijmout další opatření nezbytná pro uplatňování nařízení (EU) 2018/1725 ze strany agentury ENISA.

⁽³²⁾ Nařízení č. 1 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 17, 6.10.1958, s. 385).

Článek 42

Spolupráce s třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi

1. V rozsahu nezbytném pro dosažení cílů stanovených v tomto nařízení může agentura ENISA spolupracovat s příslušnými orgány třetích zemí nebo s mezinárodními organizacemi. Za tímto účelem může agentura ENISA s výhradou předchozího schválení Komisí zavést s orgány třetích zemí a s mezinárodními organizacemi pracovní ujednání. Z těchto pracovních ujednání nevyplývají pro Unii ani její členské státy žádné právní závazky.

2. Agentura ENISA je otevřena účasti třetích zemí, které za tímto účelem uzavřely dohody s Uníí. Na základě příslušných ustanovení těchto dohod budou vytvořena pracovní ujednání, která určí zejména povahu, rozsah a způsob účasti těchto třetích zemí na činnosti agentury ENISA a budou obsahovat ustanovení týkající se účasti na iniciativách agentury ENISA, finančních příspěvků a zaměstnanců. Pokud jde o záležitosti týkající se zaměstnanců, musí být tato pracovní ujednání v každém případě v souladu se služebním řádem úředníků a pracovním řádem ostatních zaměstnanců.

3. Správní rada přijme strategii pro vztahy se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi v otázkách, které spadají do oblasti působnosti agentury ENISA. Komise zajistí, aby agentura ENISA působila v mezích svého mandátu a stávajícího institucionálního rámce tím, že s výkonným ředitelem uzavře příslušná pracovní ujednání.

Článek 43

Bezpečnostní pravidla týkající se ochrany citlivých neutajovaných informací a utajovaných informací

Po konzultaci s Komisí agentura ENISA přijme svá bezpečnostní pravidla uplatňující bezpečnostní zásady obsažené v bezpečnostních pravidlech Komise pro ochranu citlivých neutajovaných informací a utajovaných informací Evropské unie, jak jsou obsažena v rozhodnutích (EU, Euratom) 2015/443 a 2015/444. Bezpečnostní pravidla agentury ENISA zahrnují ustanovení o výměně, zpracování a uchování těchto informací.

Článek 44

Dohoda o sídle a provozní podmínky

1. Nezbytná ujednání související s umístěním agentury ENISA v hostitelském členském státě a s prostory, které má tento členský stát dát k dispozici, a zvláštní pravidla, která se v hostitelském členském státě vztahují na výkonného ředitele, členy správní rady, zaměstnance agentury ENISA a jejich rodinné příslušníky, se stanoví v dohodě o sídle mezi agenturou ENISA a hostitelským členským státem uzavřené poté, co k tomu správní rada udělí souhlas.

2. Hostitelský členský stát agentury ENISA poskytuje pro zajištění řádného fungování agentury ENISA nejlepší možné podmínky, přičemž bere v úvahu přístupnost lokality, existenci vhodných vzdělávacích zařízení pro děti zaměstnanců, patřičný přístup na pracovní trh, sociální zabezpečení a zdravotní péči pro děti i pro manžely a manželky zaměstnanců.

Článek 45

Správní kontrola

Na činnost agentury ENISA dohlíží evropský veřejný ochránce práv v souladu s článkem 228 Smlouvy o fungování EU.

HLAVA III

RÁMEC PRO CERTIFIKACI KYBERNETICKÉ BEZPEČNOSTI

Článek 46

Evropský rámec pro certifikaci kybernetické bezpečnosti

1. Zřizuje se evropský rámec pro certifikaci kybernetické bezpečnosti s cílem zlepšit podmínky fungování vnitřního trhu tím, že dojde ke zvýšení úrovně kybernetické bezpečnosti v Unii a umožní harmonizovaný přístup k evropským systémům certifikace kybernetické bezpečnosti na úrovni Unie, a to s výhledem na vytvoření jednotného digitálního trhu s produkty, službami a procesy IKT.

2. Evropský rámec pro certifikaci kybernetické bezpečnosti poskytne mechanismus pro zřizování evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti a pro osvědčení, že produkty, služby a procesy IKT hodnocené v souladu s takovými systémy splňují stanovené bezpečnostní požadavky, pokud jde o ochranu dostupnosti, autentičnosti, integrity nebo důvěrnosti uchovávaných, předávaných či zpracovávaných údajů nebo funkcí či služeb nabízených nebo přístupných prostřednictvím těchto produktů, služeb a procesů během celého jejich životního cyklu.

Článek 47

Průběžný pracovní program Unie pro evropskou certifikaci kybernetické bezpečnosti

1. Komise zveřejní průběžný pracovní program Unie pro evropskou certifikaci kybernetické bezpečnosti (dále jen „průběžný pracovní program Unie“), který určí strategické priority pro budoucí evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti.
2. Průběžný pracovní program Unie obsahuje zejména seznam produktů, služeb a procesů IKT či jejich kategorií, pro něž by mohlo být zařazení do oblasti působnosti evropského systému kybernetické bezpečnosti prospěšné.
3. Zařazení každého konkrétního produktu, služby a procesu IKT či jejich kategorií do průběžného pracovního programu Unie musí být podloženo jedním či více z následujících důvodů:
  - a) dostupnost a rozvoj vnitrostátních systémů certifikace kybernetické bezpečnosti vztahujících se na konkrétní kategorii produktů, služeb nebo procesů IKT, zejména pokud jde o riziko roztržiténosti;
  - b) relevantní politika nebo právo Unie či členského státu;
  - c) tržní poptávka;
  - d) vývoj v oblasti kybernetických hrozeb;
  - e) žádost o vypracování konkrétního návrhu systému ze strany Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti.
4. Komise bere řádný zřetel ke stanoviskům vydaným k průběžnému pracovnímu programu Unie Evropskou skupinou pro certifikaci kybernetické bezpečnosti a Skupinou zúčastněných stran pro certifikaci kybernetické bezpečnosti.
5. První průběžný pracovní program Unie se zveřejní do 28. června 2020. Průběžný pracovní program Unie je aktualizován alespoň každé tři roky a v případě potřeby častěji.

Článek 48

Žádost o evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti

1. Komise může agenturu ENISA požádat o vypracování návrhu systému nebo o přezkum stávajícího evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti na základě průběžného pracovního programu Unie.
2. V řádně odůvodněných případech může Komise nebo Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti požádat agenturu ENISA o vypracování návrhu systému nebo o přezkum stávajícího systému certifikace kybernetické bezpečnosti, jenž není zahrnut do průběžného pracovního programu Unie. Průběžný pracovní program Unie se patřičně aktualizuje.

Článek 49

Vypracování, přijetí a přezkum evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti

1. Agentura ENISA na základě žádosti Komise podle článku 48 vypracuje návrh systému, který splňuje požadavky stanovené v článcích 51, 52 a 54.

2. Agentura ENISA může na základě žádosti Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti podle čl. 48 odst. 2 vypracovat návrh systému, který splňuje požadavky stanovené v člancích 51, 52 a 54. Pokud agentura ENISA takovou žádost odmítne, poskytne k tomu odůvodnění. Každé rozhodnutí o odmítnutí žádosti přijímá správní rada.
3. Při vypracovávání návrhu systému agentura ENISA konzultuje všechny příslušné zúčastněné strany prostřednictvím formálních, otevřených, transparentních a inkluzivních konzultačních postupů.
4. Pro každý návrh systému agentura ENISA zřídí ad hoc pracovní skupinu v souladu s čl. 20 odst. 4, která agentuře ENISA poskytuje konkrétní poradenství a odborné poznatky.
5. Agentura ENISA úzce spolupracuje s Evropskou skupinou pro certifikaci kybernetické bezpečnosti. Skupina poskytuje agentuře ENISA v souvislosti s vypracováním návrhu systému pomoc a odborné poradenství a k návrhu systému přijímá stanovisko.
6. Agentura ENISA stanovisko Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti v co největší míře zohlední před předložením návrhu systému vypracovaného v souladu s odstavci 3, 4 a 5 Komisi. Stanovisko Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti není pro agenturu ENISA závazné a neexistence takového stanoviska agentuře ENISA nebrání, aby návrh systému předložila Komisi.
7. Na základě návrhu systému vypracovaného agenturou ENISA může Komise přijmout prováděcí akty, kterými stanoví evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti pro produkty, služby a procesy IKT, splňující požadavky stanovené v člancích 51, 52 a 54. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 66 odst. 2.
8. Alespoň jednou za pět let agentura ENISA vyhodnotí každý přijatý evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti, přičemž zohlední zpětnou vazbu poskytnutou zúčastněnými stranami. V případě potřeby mohou Komise nebo Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti požádat agenturu ENISA, aby zahájila postup vypracování revidovaného návrhu systému v souladu s článkem 48 a tímto článkem.

Článek 50

Internetové stránky o evropských systémech certifikace kybernetické bezpečnosti

1. Agentura ENISA provozuje internetové stránky, jejichž účelem je poskytovat informace a zvyšovat veřejné povědomí o evropských systémech certifikace kybernetické bezpečnosti, evropských certifikátech kybernetické bezpečnosti a EU prohlášeních o shodě, včetně informací týkajících se evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti, které již nejsou platné, evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě, jež byly zrušeny nebo jejichž platnost skončila, a úložišť internetových odkazů na informace o kybernetické bezpečnosti poskytnuté v souladu s článkem 55.
2. V příslušných případech internetové stránky uvedené v odstavci 1 rovněž uvádějí ty vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti, které byly nahrazeny evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti.

Článek 51

Bezpečnostní cíle evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti

Evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti je navržen tak, aby dle okolností dosáhl alespoň těchto bezpečnostních cílů:

- a) chránit ukládané, předávané nebo jinak zpracovávané údaje proti náhodnému nebo neoprávněnému ukládání, zpracování, přístupu nebo sdělování, a to během celého životního cyklu produktu, služby nebo procesu IKT;
- b) chránit ukládané, předávané nebo jinak zpracovávané údaje proti náhodnému nebo neoprávněnému zničení, ztrátě nebo změně nebo proti nedostupnosti, a to během celého životního cyklu produktu, služby nebo procesu IKT;
- c) zajistit, aby oprávněné osoby, programy nebo stroje měly přístup pouze k údajům, službám nebo funkcím, jichž se týkají jejich přístupová práva;
- d) identifikovat a zdokumentovat známé případy závislosti a známé zranitelnosti;

- e) zaznamenat, které údaje, služby nebo funkce byly předmětem přístupu, použití nebo jiného zpracování, kdy k tomu došlo a kdo tak učinil;
- f) zajistit, aby bylo možné kontrolovat, které údaje, služby nebo funkce byly předmětem přístupu, použití nebo jiného zpracování, kdy k tomu došlo a kdo tak učinil;
- g) ověřit, že produkty, služby a procesy IKT neobsahují žádné známé zranitelnosti;
- h) včas obnovit dostupnost údajů, služeb a funkcí a přístup k nim v případě fyzických nebo technických incidentů;
- i) zajistit, aby produkty, služby a procesy IKT byly zabezpečeny na úrovni standardního nastavení a výchozího návrhu;
- j) zajistit, aby byly produkty, služby a procesy IKT poskytovány s aktualizovaným softwarem a hardwarem, které neobsahují veřejně známé zranitelnosti, a aby obsahovaly mechanismy pro bezpečné aktualizace.

Článek 52

Úrovně záruky evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti

1. Evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti může u produktů, služeb a procesů IKT určit jednu nebo více těchto úrovní záruky: „základní“, „významná“ nebo „vysoká“. Úroveň záruky je přiměřená úrovni rizika z hlediska pravděpodobnosti a dopadu incidentu, jež je spojeno se zamýšleným použitím produktu, služby nebo procesu IKT.
2. Evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě odkazují na úroveň záruky uvedenou v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti, v jehož rámci byly dotyčné evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti nebo EU prohlášení o shodě vydány.
3. Evropský systém certifikace bezpečnosti stanoví bezpečnostní požadavky, které odpovídají každé úrovni záruky, včetně odpovídajících bezpečnostních funkcí a odpovídající náročnosti a podrobnosti hodnocení, kterým má produkt, služba nebo proces IKT projít.
4. Certifikát nebo EU prohlášení o shodě odkazují na technické specifikace, normy a procesy s nimi související, včetně technických kontrol, jejichž účelem je snížit riziko kybernetických bezpečnostních incidentů nebo jim předcházet.
5. Evropský certifikát kybernetické bezpečnosti nebo EU prohlášení o shodě, které odkazují na úroveň záruky „základní“, poskytují záruku, že produkty, služby a procesy IKT, pro něž jsou tento certifikát nebo toto EU prohlášení o shodě vydány, splňují odpovídající bezpečnostní požadavky včetně bezpečnostních funkcionalit a že byly vyhodnoceny na úrovni, jejímž cílem je minimalizovat známá základní rizika incidentů a kybernetických útoků. Prováděné hodnotící činnosti zahrnují alespoň přezkum technické dokumentace. Pokud takový přezkum není vhodný, provedou se náhradní hodnotící činnosti s rovnocenným účinkem.
6. Evropský certifikát kybernetické bezpečnosti, který odkazuje na úroveň záruky „významná“, poskytuje záruku, že produkty, služby a procesy IKT, pro něž je tento certifikát vydán, splňují odpovídající bezpečnostní požadavky včetně bezpečnostních funkcionalit a že byly vyhodnoceny na úrovni, jejímž cílem je minimalizovat známá kybernetická rizika a rizika incidentů a kybernetických útoků prováděných subjekty s omezenými dovednostmi a zdroji. Prováděné hodnotící činnosti zahrnují alespoň: přezkum s cílem prokázat neexistenci veřejně známých zranitelností a zkouška k prokázání toho, že produkty, procesy a služby IKT náležitě uplatňují nezbytné bezpečnostní funkcionality. Pokud některá z těchto hodnotících činností není vhodná, provedou se náhradní hodnotící činnosti s rovnocenným účinkem.

7. Evropský certifikát kybernetické bezpečnosti, který odkazuje na úroveň záruky „vysoká“, poskytuje záruku, že produkty, služby a procesy IKT, pro něž je tento certifikát vydán, splňují odpovídající bezpečnostní požadavky včetně bezpečnostních funkcionalit a že byly vyhodnoceny na úrovni, jejímž cílem je minimalizovat rizika sofistikovaných kybernetických útoků prováděných subjekty s významnými dovednostmi a zdroji. Prováděné hodnotící činnosti zahrnují alespoň: přezkum s cílem prokázat neexistenci veřejně známých zranitelností; zkouška k prokázání toho, že produkty, procesy a služby IKT náležitě uplatňují nezbytné nejnovější bezpečnostní funkcionality; a posouzení jejich odolnosti vůči zručným útočnickým prostřednictvím zkoušky penetrace. Pokud některá z těchto hodnotících činností není vhodná, provedou se náhradní hodnotící činnosti s rovnocenným účinkem.

8. Evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti může specifikovat několik úrovní hodnocení v závislosti na náročnosti a podrobnosti použité hodnotící metodiky. Každá z úrovní hodnocení odpovídá jedné z úrovní záruky a je definována odpovídající kombinací prvků záruky.

Článek 53

Vlastní posuzování shody

1. Evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti může umožnit vlastní posuzování shody pod výhradní odpovědností výrobce nebo poskytovatele produktů, služeb či procesů IKT. Vlastní posuzování shody je přípustné pouze u produktů, služeb a procesů IKT, které vykazují nízké riziko odpovídající úrovni záruky „základní“.

2. Výrobce nebo poskytovatel produktů, služeb či procesů IKT může vydat EU prohlášení o shodě uvádějící, že bylo prokázáno plnění požadavků stanovených v příslušném systému. Vydáním tohoto prohlášení výrobce produktů IKT nebo poskytovatel služeb či procesů IKT přebírá odpovědnost za soulad produktu, služby nebo procesu IKT s požadavky stanovenými v daném systému.

3. Výrobce nebo poskytovatel produktů, služeb či procesů IKT uchovává EU prohlášení o shodě, technickou dokumentaci a veškeré ostatní důležité informace souvisejících se shodou produktů nebo služeb IKT se systémem k dispozici vnitrostátního orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti uvedeného v čl. 58 po dobu stanovenou v odpovídajícím evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti. Jedno vyhotovení EU prohlášení o shodě se předkládá vnitrostátnímu orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti a jedno vyhotovení agentuře ENISA.

4. Vydání EU prohlášení o shodě je nepovinné, nestanoví-li unijní nebo vnitrostátní právo jinak.

5. EU prohlášení o shodě je uznáváno ve všech členských státech.

Článek 54

Prvky evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti

1. Evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti zahrnuje alespoň tyto prvky:

- a) předmět a oblast působnosti systému certifikace včetně druhu nebo kategorií zahrnutých produktů, služeb a procesů IKT;
- b) jasný popis účelu systému spolu s jasným vysvětlením, jak zvolené normy, metody hodnocení a úrovně záruky odpovídají potřebám zamýšlených uživatelů systému;
- c) odkazy na mezinárodní, evropské nebo vnitrostátní normy používané při hodnocení, nebo pokud takové normy nejsou k dispozici nebo nejsou vhodné, odkazy na technické specifikace, které splňují požadavky stanovené v příloze II nařízení (EU) č. 1025/2012, nebo pokud takové specifikace nejsou k dispozici, odkazy na technické specifikace nebo požadavky kybernetické bezpečnosti definované v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti;
- d) v příslušných případech jednu nebo více úrovní záruky;

- e) informace o tom, zda je v rámci systému přípustné vlastní posuzování shody;
- f) v příslušných případech konkrétní nebo dodatečné požadavky na subjekty posuzování shody, s cílem zajistit jejich technickou způsobilost k hodnocení požadavků na kybernetickou bezpečnost;
- g) konkrétní kritéria a metody hodnocení používané k prokázání toho, že bylo dosaženo bezpečnostních cílů uvedených v článku 51, včetně typů těchto hodnocení;
- h) v příslušných případech informace nezbytné pro certifikaci, které žadatel předkládá nebo jinak zpřístupňuje subjektům posuzování shody;
- i) stanoví-li systém známky nebo označení, podmínky používání těchto známek nebo označení;
- j) pravidla pro monitorování souladu produktů, služeb a procesů IKT s požadavky evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti nebo EU prohlášení o shodě, včetně mechanismů prokázání pokračujícího plnění specifikovaných požadavků kybernetické bezpečnosti;
- k) v příslušných případech podmínky pro vydání, zachování, pokračování platnosti a obnovení evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti, jakož i podmínky pro rozšíření nebo omezení rozsahu certifikace;
- l) pravidla upravující důsledky pro produkty, služby a procesy IKT, jež jsou certifikovány nebo pro něž bylo vydáno EU prohlášení o shodě, avšak nesplňují požadavky systému;
- m) pravidla upravující způsob oznamování a řešení dříve nezjištěných zranitelností v kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT;
- n) v příslušných případech pravidla upravující uchovávání záznamů subjekty posuzování shody;
- o) identifikaci vnitrostátních nebo mezinárodních systémů certifikace kybernetické bezpečnosti zahrnující stejné druhy nebo kategorie produktů, služeb a procesů IKT, bezpečnostní požadavky a hodnotící kritéria a metody a úroveň záruky;
- p) obsah a formát vydávaných evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě;
- q) dobu dostupnosti EU prohlášení o shodě, technické dokumentace a veškerých dalších důležitých informací, které má výrobce nebo poskytovatele produktů, služeb či procesů IKT mít k dispozici;
- r) maximální dobu platnosti evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti vydaných v rámci systému;
- s) politiku zveřejňování evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti vydaných, pozměněných nebo zrušených v rámci systému;
- t) podmínky pro vzájemné uznávání systémů certifikace s třetími zeměmi;
- u) v příslušných případech pravidla týkající se mechanismu vzájemného posouzení zřízeného v rámci systému pro orgány nebo subjekty vydávající evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti pro úroveň záruky „vysoká“ podle čl. 56 odst. 6. Tímto mechanismem není dotčeno vzájemné hodnocení podle článku 59;
- v) formát a postupy, jež výrobci a poskytovatelé produktů, služeb či procesů IKT musejí dodržovat při poskytování a aktualizaci doplňujících informací o kybernetické bezpečnosti podle článku 55.

2. Specifikované požadavky evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti musí být v souladu s příslušnými právními požadavky, zejména s požadavky plynoucími z harmonizovaných právních předpisů Unie.
3. Pokud tak konkrétní právní akt Unie stanoví, lze certifikát nebo EU prohlášení o shodě vydané v rámci evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti použít k prokázání předpokladu shody s požadavky daného právního aktu.
4. Pokud harmonizované právní předpisy Unie neexistují, může skutečnost, že evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti lze použít k vyslovení předpokladu shody s právními požadavky, stanovit právo členského státu.

Článek 55

Doplňující informace o kybernetické bezpečnosti týkající se certifikovaných produktů, služeb a procesů IKT

1. Výrobce nebo poskytovatel certifikovaných produktů, služeb či procesů IKT nebo produktů, služeb či procesů IKT, pro něž bylo vydáno EU prohlášení o shodě, zpřístupní veřejnosti tyto doplňující informace o kybernetické bezpečnosti:
  - a) pokyny a doporučení, jež koncovým uživatelům usnadní bezpečné nastavení, instalaci, uvedení do provozu, provoz samotný a údržbu produktů či služeb IKT;
  - b) období, během něhož bude koncovým uživatelům k dispozici bezpečnostní podpora, zejména pokud jde o dostupnost aktualizací souvisejících s kybernetickou bezpečností;
  - c) kontaktní údaje výrobce či poskytovatele a akceptované metody pro příjem informací o zranitelnostech ze strany koncových uživatelů nebo výzkumných pracovníků v oblasti bezpečnosti;
  - d) odkaz na internetová úložiště zveřejněných zranitelností souvisejících s produktem, službou či procesem IKT a na jakákoli relevantní upozornění v oblasti kybernetické bezpečnosti.
2. Informace uvedené v odstavci 1 se poskytují v elektronické podobě, přičemž zůstávají k dispozici a jsou podle potřeby aktualizovány přinejmenším do pozbytí platnosti odpovídajícího evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti nebo EU prohlášení o shodě.

Článek 56

Certifikace kybernetické bezpečnosti

1. U produktů, služeb a procesů IKT, které byly certifikovány v rámci evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti přijatého podle článku 49, se předpokládá, že splňují požadavky daného systému.
2. Certifikace kybernetické bezpečnosti je dobrovolná, nestanoví-li unijní nebo vnitrostátní právo jinak.
3. Komise pravidelně hodnotí účinnost a využití přijatých evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti, přičemž rovněž posuzuje, zda by se určitý evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti měl na základě příslušných právních předpisů Unie stát povinným v zájmu zajištění patřičné úrovně kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů IKT v Unii a v zájmu zlepšení fungování vnitřního trhu. První takové hodnocení proběhne do 31. prosince 2023 a následná hodnocení se poté uskuteční alespoň každé dva roky. Na základě výsledku těchto hodnocení Komise z produktů, služeb a procesů IKT, na něž se již vztahuje stávající systém certifikace, určí ty, na něž by se měl vztahovat povinný systém certifikace.

Komise se prioritně zaměří na odvětví uvedená v příloze II směrnice (EU) 2016/1148, jež podrobí hodnocení do dvou let od přijetí prvního evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti.

V rámci přípravy hodnocení Komise:

- a) zohlední dopad opatření na výrobce nebo poskytovatele daných produktů, služeb či procesů IKT a na uživatele z hlediska nákladů na tato opatření a společenských nebo hospodářských přínosů plynoucích z očekávaného zvýšení úrovně bezpečnosti pro dotyčné produkty, služby a procesy IKT;
- b) bere zřetel na existenci příslušných právních předpisů členských států a třetích zemí a na jejich provádění;
- c) uplatňuje otevřený, transparentní a inkluzivní proces konzultací se všemi relevantními zúčastněnými stranami a s členskými státy;
- d) zohlední prováděcí lhůty, přechodná opatření nebo přechodná období, zejména se zřetelem na možný dopad daného opatření na výrobce nebo poskytovatele produktů, služeb či procesů IKT, včetně malých a středních podniků;
- e) navrhne nejrychlejší a nejúčinnější způsob provedení přechodu od dobrovolných systémů certifikace k systémům povinným.

4. Subjekty posuzování shody uvedené v článku 60 vydávají evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti podle tohoto článku, které odkazují na úroveň záruky „základní“ nebo „významná“, na základě kritérií obsažených v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti přijatém Komisí podle článku 49.

5. Odchylně od odstavce 4 může evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti v řádně odůvodněných případech stanovit, že evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti vyplývající z daného systému mohou vydávat pouze veřejné subjekty. Tímto subjektem je:

- a) vnitrostátní orgán certifikace kybernetické bezpečnosti uvedený v čl. 58 odst. 1; nebo
- b) veřejný subjekt, který je akreditován jako subjekt posuzování shody podle čl. 60 odst. 1;

6. Pokud evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti přijatý podle článku 49 požaduje úroveň záruky „vysoká“, může evropský certifikát kybernetické bezpečnosti v rámci tohoto systému vydat pouze vnitrostátní orgán certifikace kybernetické bezpečnosti, nebo v následujících případech subjekt posuzování shody:

- a) po předchozím schválení vnitrostátním orgánem certifikace kybernetické bezpečnosti pro každý jednotlivý evropský certifikát kybernetické bezpečnosti vydaný orgánem posuzování shody; nebo
- b) na základě obecného pověření subjektu posuzování shody úkolem vydávat evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti u ze strany vnitrostátního orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti.

7. Fyzická nebo právnická osoba, která předkládá produkty, služby nebo procesy IKT k certifikaci, zpřístupní vnitrostátnímu orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti podle článku 58, pokud je tento orgán subjektem vydávajícím evropský certifikát kybernetické bezpečnosti, nebo subjektu posuzování shody uvedenému v článku 60 veškeré informace nezbytné pro provedení certifikace.

8. Držitel evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti informuje orgán či subjekt uvedený v odstavci 7 o veškerých později zjištěných zranitelnostech nebo nesrovnalostech týkajících se bezpečnosti certifikovaného produktu, služby nebo procesu IKT, které by mohly mít dopad na jejich souladu s požadavky souvisejícími s certifikací. Tento orgán či subjekt neprodleně tyto informace postoupí příslušnému vnitrostátnímu orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti.

9. Evropský certifikát kybernetické bezpečnosti se vydává na dobu určenou evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti a může být obnoven, budou-li nadále plněny příslušné požadavky.

10. Evropský certifikát kybernetické bezpečnosti vydaný podle tohoto článku je uznáván ve všech členských státech.

Článek 57

Vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti a certifikáty

1. Aniž je dotčen odstavec 3 tohoto článku, vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti a související postupy pro produkty, služby a procesy IKT zahrnuté do evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti pozbývají účinnosti ode dne stanoveného v prováděcím aktu přijatém podle čl. 49 odst. 7. Vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti a související postupy pro produkty, služby a procesy IKT, na něž se evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti nevztahuje, zůstávají v platnosti.
2. Členské státy nezavedou nové vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti pro produkty, služby a procesy IKT, které jsou již zahrnuté do platného evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti.
3. Stávající certifikáty vydané v rámci vnitrostátních systémů certifikace kybernetické bezpečnosti, na něž se vztahuje evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti, zůstávají platné až do data skončení své platnosti.
4. Aby se zabránilo roztržitému vnitřnímu trhu, vyrozumí členské státy Komisi a Evropskou skupinu pro certifikaci kybernetické bezpečnosti o každém záměru vypracovat nové vnitrostátní systémy certifikace kybernetické bezpečnosti.

Článek 58

Vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti

1. Každý členský stát určí jeden nebo více vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti na svém území, nebo se souhlasem jiného členského státu určí jeden nebo více vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti zřízených v tomto jiném členském státě, které budou v určujícím členském státě odpovídat za dozor.
2. Každý členský stát informuje Komisi o určených vnitrostátních orgánech certifikace kybernetické bezpečnosti. Členský stát, jenž určí více než jeden orgán, informuje Komisi rovněž o úkolech, které byly každému z nich přiděleny.
3. Aniž je dotčen čl. 56 odst. 5 písm. a) a odst. 6, je každý vnitrostátní orgán certifikace kybernetické bezpečnosti ve své organizaci, finančních rozhodnutích, právní struktuře a rozhodovacím procesu nezávislý na subjektech, nad nimiž vykonává dohled.
4. Členské státy zajistí, aby činnosti vnitrostátního orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti související s vydáváním evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti podle čl. 56 odst. 5 písm. a) a odst. 6 byly striktně odděleny od činnosti dohledu podle tohoto článku a aby obě činnosti byly vykonávány na sobě nezávisle.
5. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti měly odpovídající zdroje pro výkon svých pravomocí a pro efektivní a účinné provádění svých úkolů.
6. Za účelem efektivního provádění tohoto nařízení je vhodné, aby se vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti aktivním, efektivním, účinným a bezpečným způsobem podílely na činnosti Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti.
7. Vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti:
  - a) dohlížejí na pravidla zahrnutá v evropských systémech certifikace kybernetické bezpečnosti podle čl. 54 odst. 1 písm. j) pro monitorování souladu produktů, procesů, služeb a procesů IKT s požadavky evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti, jež byly vydány na území jejich států, a dodržování těchto pravidel vymáhají, přičemž spolupracují s dalšími příslušnými orgány dohledu nad trhem;

- b) sledují dodržování povinností výrobců a poskytovatelů produktů, služeb nebo procesů IKT, kteří jsou usazeni na území jejich států a kteří provádějí vlastní posuzování shody, zejména pak povinností těchto výrobců a poskytovatelů stanovených v čl. 53 odst. 2 a 3 a v odpovídajícím evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti, a dodržování těchto povinností vymáhají;
  - c) aniž je dotčen čl. 60 odst. 3, pro účely tohoto nařízení aktivně napomáhají vnitrostátním subjektům akreditace při monitorování činnosti subjektů posuzování shody a při dozoru nad touto činností a poskytují uvedeným subjektům akreditace podporu;
  - d) sledují činnost veřejných subjektů uvedených v čl. 56 odst. 5 a dohlížíjí na tyto aktivity;
  - e) v příslušných případech autorizují subjekty posuzování shody podle čl. 60 odst. 3 a omezují, pozastavují nebo odebírají stávající autorizaci, pokud subjekty posuzování shody porušují požadavky tohoto nařízení;
  - f) řeší stížnosti podané fyzickými nebo právníckými osobami v souvislosti s evropskými certifikáty kybernetické bezpečnosti vydanými vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti či subjekty posuzování shody v souladu s čl. 56 odst. 6 nebo v souvislosti s EU prohlášeními o shodě vydanými podle článku 53, v přiměřeném rozsahu šetří předmět těchto stížností a v přiměřené lhůtě informují stěžovatele o průběhu a výsledku šetření;
  - g) každoročně předkládají agentuře ENISA a Evropské skupině pro certifikaci kybernetické bezpečnosti souhrnnou zprávu o činnostech uskutečněných podle písmen b), c) a d) tohoto odstavce nebo podle odstavce 8;
  - h) spolupracují s dalšími vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti nebo jinými veřejnými orgány, mimo jiné prostřednictvím sdílení informací o možných případech nesouladu produktů, služeb a procesů IKT s požadavky tohoto nařízení nebo s požadavky konkrétních evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti; a
  - i) sledují příslušný vývoj v oblasti certifikace kybernetické bezpečnosti.
8. Každý vnitrostátní orgán certifikace kybernetické bezpečnosti má alespoň tyto pravomoci:
- a) požadovat po subjektech posuzování shody, držitelích evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a vydavatelích EU prohlášení o shodě, aby poskytovali veškeré informace, které orgán potřebuje pro plnění svých úkolů;
  - b) za účelem ověření souladu s touto hlavou provádět šetření v podobě auditů u subjektů posuzování shody, držitelů evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a vydavatelů EU prohlášení o shodě;
  - c) v souladu s vnitrostátním právem přijímat vhodná opatření k zajištění toho, aby subjekty posuzování shody, držitelé evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti a vydavatelé EU prohlášení o shodě dodržovali toto nařízení nebo některý evropský systém certifikace kybernetické bezpečnosti;
  - d) získat přístup do prostor subjektů posuzování shody nebo držitelů evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti za účelem provádění šetření v souladu s procesním právem Unie nebo členských států;
  - e) odebrat v souladu s vnitrostátním právem evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti vydané vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti nebo subjekty posuzování shody v souladu s čl. 56 odst. 6, pokud tyto certifikáty nejsou v souladu s tímto nařízením nebo s některým evropským systémem certifikace kybernetické bezpečnosti;
  - f) v souladu s vnitrostátním právem ukládat sankce podle článku 65 a požadovat okamžité zastavení porušování povinností stanovených v tomto nařízení.

9. Vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti spolupracují mezi sebou a s Komisí, a zejména si vyměňují informace, zkušenosti a osvědčené postupy týkající se certifikace kybernetické bezpečnosti a technických otázek v oblasti kybernetické bezpečnosti, produktů, služeb a procesů IKT.

Článek 59

Vzájemné hodnocení

1. V zájmu dosažení rovnocenných norem v celé Unii, pokud jde o evropské certifikáty kybernetické bezpečnosti a EU prohlášení o shodě, podléhají vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti vzájemnému hodnocení.

2. Vzájemné hodnocení se provádí na základě řádných a transparentních hodnotících kritérií a postupů, zejména pokud jde o požadavky na strukturu, lidské zdroje a o procedurální otázky, otázky důvěrnosti a stížnosti.

3. Vzájemné hodnocení posuzuje:

a) zda jsou v příslušných případech činnosti vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti související s vydáváním evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti podle čl. 56 odst. 5 písm. a) a odst. 6 striktně odděleny od jejich činnosti dozoru podle článku 58 a zda jsou obě činnosti vykonávány na sobě nezávisle;

b) postupy dohledu nad pravidly pro monitorování souladu produktů, služeb a procesů IKT s evropskými certifikáty kybernetické bezpečnosti a vymáhání těchto pravidel, v souladu čl. 58 odst. 7 písm. a);

c) postupy pro sledování povinností výrobců a poskytovatelů produktů, služeb a procesů IKT a vymáhání těchto povinností, v souladu s čl. 58 odst. 7 písm. b);

d) postupy pro sledování a autorizaci činností subjektů posuzování shody a pro dohled nad nimi;

e) zda mají v příslušných případech zaměstnanci orgánů nebo subjektů, které vydávají osvědčení pro úroveň záruky „vysoká“ podle čl. 56 čl. 6, vhodnou odbornost.

4. Vzájemné hodnocení provádějí přinejmenším dva vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti jiných členských států a Komise, a to přinejmenším jednou za pět let. Vzájemného hodnocení se může zúčastnit agentura ENISA.

5. Komise může přijímat prováděcí akty, jimiž stanoví plán vzájemného hodnocení na dobu nejméně pěti let, který stanoví kritéria týkající se složení týmu provádějícího vzájemné hodnocení, metodiku používanou pro vzájemné hodnocení, harmonogram, periodicitu a další úkoly související se vzájemným hodnocením. Při přijímání těchto prováděcích aktů Komise řádně zohlední názor Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 66 odst. 2.

6. Výsledky vzájemných hodnocení přezkoumá Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti a vypracuje shrnutí, jež mohou být zpřístupněna veřejnosti, přičemž v případě potřeby vydá pokyny či doporučení týkající se kroků či opatření, které by měly dotčené subjekty uskutečnit.

Článek 60

Subjekty posuzování shody

1. Subjekty posuzování shody jsou akreditovány vnitrostátními akreditačními orgány stanovenými podle nařízení (ES) č. 765/2008. Akreditace se vydá, pouze pokud subjekt posuzování shody splňuje požadavky stanovené v příloze tohoto nařízení.

2. Je-li evropský certifikát kybernetické bezpečnosti vydán vnitrostátním orgánem certifikace kybernetické bezpečnosti podle čl. 56 odst. 5 písm. a) a odst. 6, certifikační subjekt daného vnitrostátního orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti musí být akreditován jako subjekt posuzování shody podle odstavce 1 tohoto článku.

3. Stanoví-li evropské systémy certifikace kybernetické bezpečnosti konkrétní nebo dodatečné požadavky podle čl. 54 odst. 1 písm. f), jsou k vykonávání úkolů v rámci těchto systémů vnitrostátním orgánem certifikace kybernetické bezpečnosti autorizovány pouze ty subjekty posuzování shody, které uvedené požadavky splňují.

4. Akreditace uvedená v odstavci 1 se vydává subjektům posuzování shody na období nejvýše pěti let a lze ji za stejných podmínek obnovit, pokud daný subjekt posuzování shody stále splňuje požadavky stanovené v tomto článku. Vnitrostátní akreditační orgány přijmou v přiměřené lhůtě veškerá odpovídající opatření s cílem omezit, pozastavit nebo zrušit akreditaci subjektu posuzování shody vydanou podle odstavce 1, pokud podmínky pro udělení akreditace nebyly nebo již nejsou splněny nebo subjekt posuzování shody porušuje toto nařízení.

Článek 61

Oznámení

1. Ke každému evropskému systému certifikace kybernetické bezpečnosti vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti oznámí Komisi subjekty posuzování shody akreditované a případně autorizované podle čl. 60 odst. 3 k vydávání evropských certifikátů kybernetické bezpečnosti s určenými úrovněmi záruky podle článku 52. Vnitrostátní orgány certifikace kybernetické bezpečnosti oznámí Komisi bez zbytečného prodlení jakékoliv jejich následné změny.

2. Do jednoho roku po vstupu evropského systému certifikace kybernetické bezpečnosti v platnost Komise zveřejní seznam subjektů posuzování shody oznámených pro daný systém v *Úředním věstníku Evropské unie*.

3. Obdrží-li Komise oznámení po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 2, zveřejní změny v seznamu oznámených subjektů posuzování shody do dvou měsíců ode dne přijetí tohoto oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

4. Vnitrostátní orgán certifikace kybernetické bezpečnosti může Komisi předložit žádost o odstranění subjektu posuzování shody oznámeného tímto orgánem ze seznamu uvedeného v odstavci 2. Komise zveřejní odpovídající změny seznamu do jednoho měsíce ode dne přijetí žádosti vnitrostátního orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti v *Úředním věstníku Evropské unie*.

5. Komise může přijmout prováděcí akty, jimiž stanoví okolnosti, formáty a postupy pro oznámení podle odstavce 1 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 66 odst. 2.

Článek 62

Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti

1. Zřizuje se Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti.

2. Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti se skládá ze zástupců vnitrostátních orgánů certifikace kybernetické bezpečnosti nebo zástupců jiných příslušných vnitrostátních orgánů. Žádný člen Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti nesmí zastupovat více než dva členské státy.

3. Zúčastněné strany a relevantní třetí strany mohou být pozvány k účasti na zasedáních Evropské skupiny pro certifikaci kybernetické bezpečnosti a na její činnosti.

4. Evropská skupina pro certifikaci kybernetické bezpečnosti má tyto úkoly:

a) poskytovat poradenství a pomoc Komisi v její činnosti spojené se zajištěním soudržného provádění a uplatňování této hlavy, zejména pokud jde o průběžný pracovní program Unie, záležitosti politiky v oblasti certifikace kybernetické bezpečnosti, koordinaci politických přístupů a vypracování evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti;

- b) poskytovat poradenství a pomoc agentuře ENISA a spolupracovat s ní v souvislosti s vypracováním návrhu systému podle článku 49;
- c) přijmout stanovisko k návrhu systému vypracovanému agenturou ENISA podle článku 49;
- d) požadovat po agentuře ENISA, aby vypracovala návrh systému v souladu s čl. 48 odst. 2;
- e) přijímat stanoviska určená Komisi v souvislosti se zachováním a přezkumem stávajících evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti;
- f) zkoumat relevantní vývoj v oblasti certifikace kybernetické bezpečnosti a sdílet informace a osvědčené postupy týkající se systémů certifikace kybernetické bezpečnosti;
- g) usnadňovat prostřednictvím budování kapacit a výměny informací spolupráci mezi vnitrostátními orgány certifikace kybernetické bezpečnosti podle této hlavy, zejména stanovením metod pro účinnou výměnu informací o veškerých otázkách týkajících se certifikace kybernetické bezpečnosti;
- h) podporovat provádění mechanismu vzájemného hodnocení v souladu s pravidly stanovenými v evropském systému certifikace kybernetické bezpečnosti podle čl. 54 odst. 1 písm. u)
- i) usnadňovat sblížení evropských systémů kybernetické bezpečnosti s mezinárodně uznávanými normami, a to i přezkumem stávajících evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti a případně podáváním doporučení agentuře ENISA, aby navázala dialog s příslušnými mezinárodními normalizačními organizacemi s cílem společně řešit nedostatky nebo mezery v dostupných mezinárodně uznávaných normách.

5. Evropské skupině pro certifikaci kybernetické bezpečnosti předsedá Komise, s pomocí agentury ENISA, a Komise jí podle čl. 8 odst. 1) písm. e) zajišťuje služby sekretariátu.

Článek 63

Právo podat stížnost

1. Fyzické a právnické osoby mají právo podat stížnost u vydavatele evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti, nebo týká-li se stížnost evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti vydaného subjektem posuzování shody jedním podle čl. 56 odst. 6, u příslušného vnitrostátního orgánu certifikace kybernetické bezpečnosti.
2. Orgán nebo subjekt, u něhož byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o přijatém rozhodnutí, jakož i o jeho právu využít soudního prostředku nápravy podle článku 64.

Článek 64

Právo na účinný soudní prostředek nápravy

1. Bez ohledu na jakékoli správní nebo jiné mimosoudní opravné prostředky mají fyzické i právnické osoby právo na účinný soudní prostředek nápravy, pokud jde o:
  - a) rozhodnutí orgánu nebo subjektu uvedeného v čl. 63 odst. 1, a to i pokud jde o případné chybné vydání či nečinnost ve vztahu k vydání nebo uznání evropského certifikátu kybernetické bezpečnosti, jehož jsou tyto fyzické či právnické osoby držiteli;
  - b) nečinnost v řešení stížnosti podané u orgánu nebo subjektu uvedeného v čl. 63 odst. 1.
2. Řízení podle tohoto článku se zahajuje u soudu členského státu, v němž se nachází orgán nebo subjekt, vůči kterému soudní prostředek nápravy směřuje.

Článek 65

Sankce

Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušení této hlavy a evropských systémů certifikace kybernetické bezpečnosti a přijmou veškerá nezbytná opatření pro zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy neprodleně uvědomí o těchto pravidlech a o těchto opatřeních Komisi a informují ji o veškerých jejich pozdějších změnách.

HLAVA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 66

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se čl. 5 odst. 4 písm. b) nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 67

Hodnocení a přezkum

1. Do 28. června 2024 a poté každých pět let Komise vyhodnotí dopad, efektivitu a účinnost agentury ENISA a jejích pracovních postupů, jakož i případnou potřebu změnit mandát agentury ENISA a finanční důsledky této změny. Hodnocení zohledňuje zpětnou vazbu, kterou agentura ENISA v reakci na svou činnost zaznamenala. Pokud se Komise domnívá, že pokračující fungování agentury ENISA již není s ohledem na cíle, mandát a úkoly, které jí byly uděleny, odůvodněné, může navrhnout, aby byla ustanovení tohoto nařízení týkající se agentury ENISA změněna.
2. Hodnocení rovněž posoudí dopad, efektivnost a účinnost ustanovení hlavy III tohoto nařízení s ohledem na cíle zajištění odpovídající úrovně kybernetické bezpečnosti produktů, služeb a procesů a v Unii a zlepšení fungování vnitřního trhu.
3. Hodnocení posoudí, zda jsou základní požadavky na kybernetickou bezpečnost pro přístup na vnitřní trh nezbytné k tomu, aby se zabránilo produktům, službám a procesům IKT, které nesplňují hlavní požadavky na kybernetickou bezpečnost, vstupovat na trh Unie.
4. Do 28. června 2024 a poté každých pět let předá Komise zprávu o hodnocení společně se svými závěry Evropskému parlamentu, Radě a správní radě. Zjištění této zprávy se zveřejní.

Článek 68

Zrušení a nástupnictví

1. Nařízení (EU) č. 526/2013 se zrušuje s účinkem od 27. června 2019.
2. Odkazy na nařízení (EU) č. 526/2013 a na agenturu ENISA zřízenou uvedeným nařízením se považují za odkazy na toto rozhodnutí a agenturu ENISA zřízenou tímto nařízením.
3. Agentura ENISA zřízená tímto nařízením je nástupkyní agentury ENISA zřízené nařízením (EU) č. 526/2013, pokud jde o veškeré vlastnictví, dohody, právní závazky, pracovní smlouvy, finanční závazky a odpovědnost. Všechna rozhodnutí správní a výkonné rady přijatá v souladu s nařízením (EU) č. 526/2013 zůstávají v platnosti, jsou-li v souladu s tímto nařízením.

4. Agentura ENISA se zřizuje na dobu neurčitou od 27. června 2019.
5. Výkonný ředitel jmenovaný podle čl. 24 odst. 4 nařízení (EU) č. 526/2013 zůstává ve funkci a vykonává povinnosti výkonného ředitele, jak jsou uvedeny v článku 20 tohoto nařízení, po zbývajících část svého funkčního období. Ostatní podmínky jeho smlouvy se nemění.
6. Členové správní rady a jejich náhradníci jmenovaní podle článku 6 nařízení (EU) č. 526/2013 zůstávají ve funkci a vykonávají pravomoci správní rady, jak jsou uvedeny v článku 15 tohoto nařízení, po zbývajících část svého funkčního období.

Článek 69

Vstup v platnost

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Články 58, 60, 61, 63, 64 a 65 se použijí od 28. června 2021.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

PŘÍLOHA

POŽADAVKY, KTERÉ MUSÍ SPLŇOVAT SUBJEKTY POSUZOVÁNÍ SHODY

Subjekty posuzování shody, které chtějí získat akreditaci, musí splňovat tyto požadavky:

1. Subjekt posuzování shody je zřízen podle vnitrostátních právních předpisů a má právní subjektivitu.
2. Subjekt posuzování shody musí být třetí stranou nezávislou na organizaci nebo produktu, službě či procesu IKT, které posuzuje.
3. Za subjekt posuzování shody lze považovat subjekt patřící k hospodářskému sdružení nebo profesnímu svazu zastupujícímu podniky, jež se podílejí na navrhování, výrobě, dodávání, montáži, používání nebo údržbě produktů, služeb nebo procesů IKT, které tento subjekt posuzuje, pokud je prokázána jeho nezávislost a neexistence jakéhokoli střetu zájmů.
4. Subjekty posuzování shody, jejich nejvyšší vedení a osoby odpovědné za plnění úkolů posuzování shody nesmí být osobami, které navrhují, vyrábějí, dodávají, instalují, nakupují, vlastní, používají nebo udržují posuzovaný produkt, službu či proces IKT, ani zplnomocněnými zástupci jakékoli z těchto stran. Tento zákaz nevylučuje používání posuzovaných produktů IKT, které jsou nezbytné pro činnost subjektu posuzování shody, ani používání takových produktů IKT k osobním účelům.
5. Subjekty posuzování shody, jejich nejvyšší vedení a osoby odpovědné za plnění úkolů posuzování shody se nesmí přímo podílet na navrhování, výrobě nebo konstrukci, uvádění na trh, instalaci, používání ani údržbě posuzovaných produktů, služeb či procesů IKT, ani nesmí zastupovat strany, které se těmito činnostmi zabývají. Subjekty posuzování shody, jejich nejvyšší vedení a osoby odpovědné za plnění úkolů posuzování shody nesmí vykonávat žádnou činnost, která by mohla ohrozit jejich nezávislý úsudek nebo důvěryhodnost ve vztahu k jejich činnostem posuzování shody. Tento zákaz platí zejména pro poradenské služby.
6. Je-li subjekt posuzování shody vlastněn nebo provozován veřejným subjektem nebo institucí, musí být zajištěna a zdokumentována nezávislost a neexistence jakéhokoli střetu zájmů mezi vnitrostátním orgánem certifikace kybernetické bezpečnosti a subjektem posuzování shody.
7. Subjekty posuzování shody musí zajistit, aby činnosti jejich dceřiných společností nebo subdodavatelů neohrožovaly důvěrnost, objektivitu nebo nestrannost jejich činností posuzování shody.
8. Subjekty posuzování shody a jejich zaměstnanci vykonávají činnosti posuzování shody na nejvyšší úrovni profesionální důvěryhodnosti a požadované odborné způsobilosti v konkrétní oblasti a nesmějí být vystaveni žádným tlakům a podnětům, například finančním, které by mohly ovlivnit jejich úsudek nebo výsledky jejich činností posuzování shody, zejména ze strany osob nebo skupin osob, které mají na výsledcích těchto činností zájem.
9. Subjekt posuzování shody musí být schopen provádět všechny úkoly v rámci posuzování shody, které tomuto subjektu ukládá toto nařízení, ať již tyto úkoly provádí subjekt posuzování shody sám, nebo jsou prováděny jeho jménem a na jeho odpovědnost. Veškeré subdodávky nebo konzultace s externími pracovníky musí být řádně zdokumentovány, nesmějí zahrnovat žádné zprostředkovatele a podléhají písemné dohodě týkající se mimo jiné důvěrnosti a střetu zájmů. Dotyčný subjekt posuzování shody nese plnou odpovědnost za vykonávané úkoly.
10. Subjekt posuzování shody musí mít k dispozici vždy, pro každý postup posuzování shody a pro každý druh, kategorii nebo podkategorii produktů, služeb a procesů IKT potřebné:
  - a) zaměstnance s odbornými znalostmi a dostatečnými zkušenostmi potřebnými k plnění úkolů posuzování shody;
  - b) popisy postupů, podle nichž je posuzování shody prováděno, aby byla zajištěna transparentnost těchto postupů a možnost jejich zopakování. Musí mít zavedenu náležitou politiku a postupy pro rozlišení mezi úkoly, jež vykonává jako subjekt oznámený podle článku 61, a dalšími činnostmi;

- c) postupy pro výkon činností, jež řádně zohledňují velikost a strukturu podniku, odvětví, v němž působí, míru složitosti technologie daného produktu, služby či procesu IKT a hromadnou či sériovou povahu výrobního procesu.
11. Subjekt posuzování shody musí mít prostředky nezbytné k řádnému plnění technických a administrativních úkolů spojených s činnostmi posuzování shody a musí mít přístup k veškerému potřebnému vybavení a zařízení.
  12. Osoby odpovědné za plnění úkolů posuzování shody musí:
    - a) mít přiměřené technické a odborné vzdělání v oblasti všech činností spojených s posuzováním shody;
    - b) mít uspokojivou znalost požadavků souvisejících s posuzováním shody, které provádějí, a odpovídající pravomoc toto posuzování provádět;
    - c) mít odpovídající znalosti a pochopení příslušných požadavků a zkušebních norem;
    - d) být schopni vypracovávat certifikáty, záznamy a zprávy prokazující provedení posuzování shody.
  13. Musí být zaručena nestrannost subjektů posuzování shody, jejich nejvyššího vedení, osob odpovědných za plnění úkolů posuzování shody a jakýchkoli subdodavatelů.
  14. Odměňování nejvyššího vedení a osob odpovědných za plnění úkolů posuzování shody nesmí záviset na počtu provedených posuzování shody ani na výsledcích těchto posuzování.
  15. Subjekty posuzování shody uzavřou pojištění odpovědnosti za škodu, ledaže tuto odpovědnost převzal členský stát v souladu se svým vnitrostátním právem, nebo je za posuzování shody přímo odpovědný sám členský stát.
  16. Subjekt posuzování shody a jeho zaměstnanci, výbory, dceřiné společnosti, subdodavatelé a jakýkoli přidružený subjekt nebo zaměstnanci externích orgánů subjektu posuzování shody jsou povinni zachovávat mlčenlivost a profesní tajemství, pokud jde o veškeré informace, které obdrželi při plnění svých úkolů posuzování shody podle tohoto nařízení nebo podle jakéhokoli ustanovení vnitrostátních právních předpisů, kterým se toto nařízení provádí, s výjimkou případů, kdy zveřejnění vyžadují právní předpisy Unie nebo členských států, které se na tyto osoby vztahují, a s výjimkou styku s příslušnými orgány členských států, v nichž vykonávají svou činnost. Práva duševního vlastnictví jsou chráněna. Pokud jde o požadavky tohoto bodu, subjekt posuzování shody musí mít zavedené zdokumentované postupy.
  17. S výjimkou bodu 16 požadavky této přílohy nebrání výměně technických informací a regulačních pokynů mezi subjektem posuzování shody a osobou, která podává žádost o certifikaci nebo toto podání zvažuje.
  18. Pokud jde o poplatky, subjekty posuzování shody působí v souladu se souborem důsledných, spravedlivých a přiměřených podmínek s přihlédnutím k zájmům malých a středních podniků.
  19. Subjekty posuzování shody plní požadavky příslušné normy, která je harmonizována podle nařízení (ES) č. 765/2008 pro akreditaci subjektů posuzování shody provádějící certifikaci produktů, služeb nebo procesů IKT.
  20. Subjekty posuzování shody zajistí, aby zkušební laboratoře používané pro účely posuzování shody plnily požadavky příslušné normy, která je harmonizována podle nařízení (ES) č. 765/2008 pro akreditaci laboratoří provádějících zkoušení.
-

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/882

ze dne 17. dubna 2019

o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu sblížením právních a správních předpisů členských států, pokud jde o požadavky na přístupnost u určitých výrobků a služeb zejména tím, že odstraní překážky volného pohybu některých přístupných výrobků a služeb vyplývající z rozdílných požadavků na přístupnost v členských státech a vzniku těchto překážek předchází. Zvýšila by se tím dostupnost přístupných výrobků a služeb na vnitřním trhu a zlepšila přístupnost relevantních informací.
- (2) Poptávka po přístupných výrobcích a službách je vysoká a počet osob se zdravotním postižením podle prognóz výrazně poroste. Prostředí, ve kterém jsou výrobky a služby přístupnější, umožňuje vytvořit společnost více podporující začlenění a usnadňuje osobám se zdravotním postižením nezávislý život. V této souvislosti je zapotřebí mít na paměti, že výskyt zdravotního postižení je v Unii častější u žen než u mužů.
- (3) Tato směrnice vymezuje osoby se zdravotním postižením v souladu s Úmluvou Organizace spojených národů o právech osob se zdravotním postižením přijatou dne 13. prosince 2006 (dále jen „úmluva OSN“), jíž je Unie stranou od 21. ledna 2011 a kterou ratifikovaly všechny členské státy. Úmluva OSN stanoví, že „osoby se zdravotním postižením zahrnují osoby s dlouhodobým fyzickým, duševním, mentálním nebo smyslovým postižením, které v interakci s různými překážkami může bránit jejich plnému a účinnému zapojení do společnosti na rovnoprávném základě s ostatními“. Tato směrnice podporuje plné a účinné rovnoprávné zapojení tím, že zlepšuje přístup k běžným výrobkům a službám, jež díky svému výchozímu návrhu či koncepci nebo následné úpravě reagují na zvláštní potřeby osob se zdravotním postižením.
- (4) Tato směrnice by rovněž byla přínosem pro další osoby s funkčním omezením, jako jsou starší lidé, těhotné ženy nebo cestující se zavazadly. Pojem „osoby s funkčním omezením“ podle této směrnice zahrnuje osoby, které mají trvalé nebo dočasné fyzické, duševní, mentální nebo smyslové postižení, postižení související s věkem nebo jiné omezení tělesných funkcí nebo struktur, které v interakci s různými překážkami omezuje jejich přístup k výrobkům a službám, což vede k situaci, která vyžaduje přizpůsobení těchto výrobků a služeb jejich zvláštním potřebám.
- (5) Rozdíly mezi právními a správními předpisy členských států v otázce přístupnosti výrobků a služeb pro osoby se zdravotním postižením vytvářejí překážky volného pohybu výrobků a služeb a narušují účinnou hospodářskou soutěž na vnitřním trhu. U některých výrobků a služeb se po vstupu úmluvy OSN v platnost tyto rozdíly v Unii pravděpodobně prohloubí. Obzvláště jsou těmito překážkami dotčeny hospodářské subjekty, zejména malé a střední podniky.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 303, 19.8.2016, s. 103.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 13. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

- (6) Rozdíly ve vnitrostátních požadavcích na přístupnost odrazují zejména podnikatele, malé a střední podniky a mikropodniky od podnikání mimo jejich vlastní domácí trhy. Vnitrostátní, či dokonce regionální nebo místní požadavky na přístupnost, které členské státy zavedly, se v současné době liší co do rozsahu i míry podrobnosti. Tyto rozdíly mají nepříznivý vliv na konkurenceschopnost a růst, a to kvůli dodatečným nákladům vzniklým při vývoji a uvádění přístupných výrobků a služeb na jednotlivé vnitrostátní trhy.
- (7) Spotřebitelé přístupných výrobků a služeb a podpůrných technologií se potýkají s vysokými cenami, které jsou důsledkem omezené hospodářské soutěže mezi dodavateli. Roztříštěnost vnitrostátních předpisů snižuje potenciální přínos, který by přineslo sdílení zkušeností s reakcí na společenský a technologický vývoj s partnery na vnitrostátní a mezinárodní úrovni.
- (8) Sbližování vnitrostátních opatření na úrovni Unie je proto nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu, aby se ukončila roztříštěnost trhu s přístupnými výrobky a službami, aby se vytvořily úspory z rozsahu, aby se usnadnil přeshraniční obchod a mobilita, jakož i aby se pomohlo hospodářským subjektům soustředit zdroje na inovace, a nikoli na pokrytí nákladů spojených s roztříštěnými právními předpisy v Unii.
- (9) Výhody harmonizace požadavků na přístupnost pro vnitřní trh prokázalo uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/33/EU ⁽³⁾ týkající se výtahů a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 661/2009 ⁽⁴⁾ v oblasti dopravy.
- (10) V prohlášení č. 22 o osobách se zdravotním postižením připojeném k Amsterodamské smlouvě souhlasila konference zástupců vlád členských států s tím, že při přípravě opatření podle článku 114 Smlouvy o fungování Evropské unie zohlední orgány Unie potřeby osob se zdravotním postižením.
- (11) Hlavním cílem sdělení Komise ze dne 6. května 2015 nazvaného „Strategie pro jednotný digitální trh v Evropě“ je zajistit udržitelný hospodářský a sociální přínos propojeného jednotného digitálního trhu, a tím usnadnit obchodování a podpořit zaměstnanost v Unii. Spotřebitelé v Unii dosud nemohou plně využít cen a možností výběru, které jednotný trh může nabídnout, neboť přeshraniční online transakce jsou stále velmi omezené. Roztříštěnost rovněž omezuje poptávku po přeshraničních transakcích v elektronickém obchodu. Je také zapotřebí koordinovaná akce k zajištění toho, aby elektronický obsah, služby elektronických komunikací a přístup k audiovizuálním mediálním službám byly plně dostupné osobám se zdravotním postižením. Proto je nezbytné harmonizovat požadavky na přístupnost na jednotném digitálním trhu a zajistit, aby jeho výhod mohli využívat všichni občané Unie, bez ohledu na své schopnosti.
- (12) Poté, co se Unie stala smluvní stranou úmluvy OSN, stala se ustanovení této úmluvy nedílnou součástí právního řádu Unie a jsou závazná pro orgány Unie i pro členské státy.
- (13) Úmluva OSN požaduje, aby její strany přijaly příslušná opatření k zajištění přístupu osob se zdravotním postižením, na rovnoprávném základě s ostatními, k hmotným životním podmínkám, dopravě, informacím a komunikaci, včetně informačních a komunikačních technologií a systémů, a k dalším zařízením a službám dostupným nebo poskytovaným veřejnosti, a to v městských i venkovských oblastech. Výbor OSN pro práva osob se zdravotním postižením poukázal na potřebu vytvořit legislativní rámec, který bude obsahovat konkrétní, vymahatelná a časově vázaná kritéria umožňující sledovat postupnou realizaci přístupnosti.
- (14) Úmluva OSN vyzývá své strany, aby prováděly nebo podporovaly výzkum a vývoj a podporovaly dostupnost a využití nových technologií, včetně informačních a komunikačních technologií, kompenzačních pomůcek, zařízení a podpůrných technologií vhodných pro osoby se zdravotním postižením. Úmluva OSN rovněž vyzývá k upřednostňování cenově dostupných technologií.

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/33/EU ze dne 26. února 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se výtahů a bezpečnostních komponent pro výtahy (Úř. věst. L 96, 29.3.2014, s. 251).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 661/2009 ze dne 13. července 2009 o požadavcích pro schvalování typu motorových vozidel, jejich přípojných vozidel a systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla z hlediska obecné bezpečnosti (Úř. věst. L 200, 31.7.2009, s. 1).

- (15) Vstupem úmluvy OSN v platnost v právních rádech členských států vyvstává nutnost přijmout další vnitrostátní předpisy v oblasti přístupnosti výrobků a služeb. Bez opatření na úrovni Unie by tyto předpisy dále prohlubovaly rozdíly mezi právními a správními předpisy členských států.
- (16) Proto je nezbytné usnadnit provádění úmluvy OSN v Unii stanovením společných pravidel Unie. Tato směrnice také pomáhá členským státům v jejich úsilí dostat svým národním závazkům, jakož i povinnostem, jež pro ně vyplývají z úmluvy OSN, pokud jde o přístupnost, harmonizovaným způsobem.
- (17) Sdělení Komise ze dne 15. listopadu 2010 nazvané „Evropská strategie pro pomoc osobám se zdravotním postižením 2010–2020: Obnovený závazek pro bezbariérovou Evropu“ identifikuje v souladu s úmluvou OSN přístupnost jako jednu z osmi oblastí, kde je potřeba podniknout kroky, uvádí, že je základním předpokladem pro zapojení do společnosti, a klade si za cíl zajistit přístupnost výrobků a služeb.
- (18) Určení výrobků a služeb, které spadají do oblasti působnosti této směrnice, vychází z šetření provedeného při přípravě posouzení dopadů, které identifikovalo výrobky a služby významné pro osoby se zdravotním postižením, pro něž členské státy přijaly nebo pravděpodobně přijmou rozdílné vnitrostátní požadavky na přístupnost, jež narušují fungování vnitřního trhu.
- (19) V zájmu zajištění přístupnosti služeb spadajících do oblasti působnosti této směrnice by se na výrobky používané při poskytování těchto služeb, s nimiž spotřebitel přichází do styku, měly rovněž vztahovat použitelné požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici.
- (20) Přístupnost služby by neměla být ohrožena ani v případě, že je k této službě nebo její části smluvně zavázána třetí strana, a poskytovatelé této služby by měli plnit povinnosti stanovené v této směrnici. Poskytovatelé služeb by rovněž měli zajistit řádnou a soustavnou odbornou přípravu svých pracovníků, tak aby zajistili, že se vyznají ve způsobech používání přístupných výrobků a služeb. Odborná příprava by měla zahrnovat otázky, jako je poskytování informací, poradenství a reklama.
- (21) Požadavky na přístupnost by měly být zavedeny takovým způsobem, aby představovaly pro hospodářské subjekty a členské státy co nejmenší zátěž.
- (22) Je nezbytné upřesnit požadavky na přístupnost pro uvádění výrobků a služeb, které spadají do oblasti působnosti této směrnice, na trh, aby se zajistil jejich volný pohyb na vnitřním trhu.
- (23) Tato směrnice by měla zavést povinné funkční požadavky na přístupnost, které by měly být vyjádřeny formou obecných cílů. Tyto požadavky by měly být dostatečně přesné, aby zakládaly právně závazné povinnosti, a dostatečně podrobné, aby umožňovaly posouzení shody k zajištění řádného fungování vnitřního trhu pro dotčené výrobky a služby, měly by však ponechávat určitý stupeň flexibility, aby byly možné inovace.
- (24) Tato směrnice obsahuje řadu kritérií funkčnosti týkajících se způsobů fungování výrobků a služeb. Tato kritéria by neměla představovat obecnou alternativu k požadavkům na přístupnost stanoveným v této směrnici, ale měla by se používat pouze za velmi specifických okolností. Tato kritéria by se měla vztahovat na specifické funkce nebo vlastnosti výrobků nebo služeb s cílem zajistit jejich přístupnost, pokud se požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici nevztahují na jednu či více těchto specifických funkcí nebo vlastností. Navíc v případě, že požadavek na přístupnost obsahuje specifické technické požadavky a výrobek nebo služba nabízejí alternativní technické řešení těchto technických požadavků, by toto alternativní technické řešení stále mělo být v souladu se souvisejícími požadavky na přístupnost a jeho výsledkem by měla být za použití příslušných kritérií funkčnosti rovnocenná či lepší přístupnost.
- (25) Tato směrnice by se měla vztahovat na hardwarové počítačové systémy pro všeobecné účely určené pro spotřebitele. Aby tyto systémy mohly fungovat přístupným způsobem, měly by být přístupné i jejich operační systémy. Tyto hardwarové počítačové systémy se vyznačují multifunkční povahou a schopností provádět s pomocí vhodného softwaru nejběžnější výpočetní úkony požadované spotřebitelem a jsou určeny k ovládnutí spotřebiteli. Mezi takové hardwarové počítačové systémy patří osobní počítače včetně stolních počítačů, notebooky, chytré telefony a tablety. Specializované počítače začleněné ve výrobcích spotřební elektroniky pak hardwarové počítačové systémy

pro všeobecné účely určené pro spotřebitele nepředstavují. Tato směrnice by se neměla na individuálním základě vztahovat na jednotlivé komponenty se specifickými funkcemi, jako jsou například základní deska nebo paměťový čip, které v takovém systému jsou nebo mohou být používány.

- (26) Do oblasti působnosti této směrnice by měly rovněž spadat platební terminály včetně jejich hardwaru i softwaru a určité interaktivní samoobslužné terminály včetně jejich hardwaru i softwaru, určené k využití při poskytování služeb, na něž se vztahuje tato směrnice, například bankomaty, automaty pro výdej fyzických lístků a jízdenek opravňujících k přístupu ke službám, jako jsou automaty na výdej jízdenek či letenek, automaty na výdej lístků s pořadovým číslem v bankách, odbavovací automaty a interaktivní samoobslužné terminály poskytující informace, včetně interaktivních informačních obrazovek.
- (27) Z oblasti působnosti této směrnice by však měly být vyloučeny určité interaktivní samoobslužné terminály poskytující informace, které byly instalovány jako zabudovaná součást vozidel, letadel, lodí nebo kolejových vozidel, jelikož tyto terminály tvoří součást těchto vozidel, letadel, lodí nebo kolejových vozidel, na něž se tato směrnice nevztahuje.
- (28) Tato směrnice by se měla rovněž vztahovat na služby elektronických komunikací včetně tísňových komunikací ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972⁽⁵⁾. V současnosti jsou opatření přijímaná členskými státy k umožnění přístupu osobám se zdravotním postižením odlišná a nejsou na celém vnitřním trhu harmonizována. Zajištění uplatňování stejných požadavků na přístupnost v celé Unii povede k úsporám z rozsahu na straně hospodářských subjektů, které působí ve více než jednom členském státě, a usnadní účinný přístup osobám se zdravotním postižením v jejich vlastních členských státech i při cestování mezi členskými státy. Za účelem přístupnosti elektronických komunikací včetně tísňových komunikací by poskytovatelé měli kromě hlasu poskytnout text v reálném čase a služby úplné konverzace, poskytují-li video, a zajistit synchronizaci všech těchto komunikačních prostředků. Kromě splnění požadavků stanovených v této směrnici, v souladu se směrnicí (EU) 2018/1972, by členské státy měly mít možnost určit poskytovatele konverzní služby, kterou by mohly využívat osoby se zdravotním postižením.
- (29) Tato směrnice harmonizuje požadavky na přístupnost u služeb elektronických komunikací a souvisejících výrobků a doplňuje směrnicí (EU) 2018/1972, jež stanoví požadavky na rovnocenný přístup a možnost volby pro koncové uživatele se zdravotním postižením. Směrnice (EU) 2018/1972 rovněž stanoví požadavky v rámci povinnosti univerzální služby, které se týkají cenové dostupnosti přístupu k internetu a hlasové komunikace a cenové i obecné dostupnosti souvisejících koncových zařízení a specifických zařízení a služeb pro spotřebitele se zdravotním postižením.
- (30) Tato směrnice by se rovněž měla vztahovat na koncová zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem, určená pro spotřebitele s předpokládaným primárním použitím pro přístup ke službám elektronických komunikací. Pro účely této směrnice by se mělo mít za to, že uvedená zařízení zahrnují zařízení, které je používáno jako součást konfigurace při získávání přístupu k službám elektronických komunikací, např. router nebo modem.
- (31) Pro účely této směrnice by přístup k audiovizuálním mediálním službám měl znamenat skutečnost, že přístup k audiovizuálnímu obsahu je přístupný, stejně jako mechanismy, které uživatelům se zdravotním postižením umožňují použití jejich podpůrných technologií. Služby poskytující přístup k audiovizuálním mediálním službám by mohly zahrnovat internetové stránky, online aplikace, aplikace na bázi set-top boxů, aplikace ke stažení, služby poskytované na mobilních zařízeních včetně mobilních aplikací a související přehrávače médií, jakož i televizní služby s internetem. Přístupnost audiovizuálních mediálních služeb upravuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU⁽⁶⁾ a to s výjimkou elektronických programových průvodců (EPG), které jsou začleněny do definice služeb poskytujících přístup k audiovizuálním mediálním službám, na něž se vztahuje tato směrnice.
- (32) Co se týče služeb letecké, autobusové, železniční a vodní přepravy cestujících, měla by se tato směrnice vztahovat mimo jiné na poskytování informací o dopravních službách včetně cestovních informací v reálném čase poskytovaných prostřednictvím internetových stránek, služeb poskytovaných na mobilních zařízeních, interaktivních informačních obrazovkách a interaktivních samoobslužných terminálech, jež cestující se zdravotním postižením k cestování potřebují. Tyto informace by mohly zahrnovat informace o produktech a službách přepravy cestujících

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (Úř. věst. L 321, 17.12.2018, s. 36).

⁽⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (Úř. věst. L 95, 15.4.2010, s. 1).

nabízených poskytovatelem služeb, informace před cestou, informace během cesty a informace poskytované v případě, že je spoj zrušen nebo je jeho odjezd opožděn. Mezi další informace by mohly patřit také informace o cenách a zvýhodněných nabídkách.

- (33) Tato směrnice by se měla rovněž vztahovat na internetové stránky, služby poskytované na mobilních zařízeních, včetně mobilních aplikací vyvinutých či poskytovaných provozovateli služeb přepravy cestujících, jež spadají do oblasti působnosti této směrnice, či jejich jménem, služby elektronického systému vydávání lístků a jízdenek, elektronické lístky a jízdenky a interaktivní samoobslužné terminály.
- (34) Vymezení oblasti působnosti této směrnice, pokud jde o leteckou, autobusovou, železniční a vodní přepravu cestujících, by mělo vycházet ze stávajících odvětvových právních předpisů upravujících práva cestujících. V případě některých druhů dopravních služeb, na něž se tato směrnice nevztahuje, by členské státy měly vybízet poskytovatele služeb ke splnění příslušných požadavků na přístupnost stanovených v této směrnici.
- (35) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2102 ⁽⁷⁾ již stanoví povinnosti subjektů veřejného sektoru, které poskytují dopravní služby včetně služeb městské a příměstské dopravy a služeb regionální dopravy, učinit své internetové stránky přístupnými. Tato směrnice stanoví výjimky pro mikropodniky, které poskytují služby včetně služeb městské a příměstské dopravy a služeb regionální dopravy. Navíc tato směrnice obsahuje povinnosti ohledně zajištění přístupnosti internetových stránek elektronického obchodování. Jelikož tato směrnice ukládá velké většině soukromých poskytovatelů dopravních služeb povinnost zpřístupnit své internetové stránky při online prodeji lístků a jízdenek, není nutné zavádět do ní další požadavky na internetové stránky poskytovatelů služeb městské a příměstské dopravy a poskytovatelů služeb regionální dopravy.
- (36) Některé prvky požadavků na přístupnost, zejména v souvislosti s poskytováním informací podle této směrnice, jsou již upraveny stávajícími právními předpisy Unie v oblasti přepravy cestujících. Patří mezi ně prvky nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ⁽⁸⁾, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2006 ⁽⁹⁾, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1371/2007 ⁽¹⁰⁾, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1177/2010 ⁽¹¹⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 181/2011 ⁽¹²⁾. Patří sem i příslušné akty přijaté na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/57/ES ⁽¹³⁾. V zájmu zajištění konzistentnosti právní úpravy by se měly požadavky na přístupnost stanovené ve zmíněných nařízeních a aktech uplatňovat jako doposud. Stávající požadavky by však byly doplněny o dodatečné požadavky stanovené touto směrnicí, jež zlepší fungování vnitřního trhu v oblasti dopravy a budou představovat zlepšení ve prospěch osob se zdravotním postižením.
- (37) Tato směrnice by se neměla vztahovat na některé prvky dopravních služeb, pokud jsou poskytovány mimo území členských států, a to ani v případě, že služba směřuje na trh Unie. V případě těchto prvků by provozovatelé služeb přepravy cestujících měli mít pouze povinnost zajistit splnění požadavků stanovených v této směrnici v té části služby, která je nabízena na území Unie. V případě letecké přepravy by však letectví dopravci v Unii měli zajistit splnění použitelných požadavků stanovených v této směrnici též na letech odlétajících z letiště nacházejícího se ve

⁽⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2102 ze dne 26. října 2016 o přístupnosti internetových stránek a mobilních aplikací subjektů veřejného sektoru (Úř. věst. L 327, 2.12.2016, s. 1).

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. L 46, 17.2.2004, s. 1).

⁽⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2006 ze dne 5. července 2006 o právech osob se zdravotním postižením a osob s omezenou schopností pohybu a orientace v letecké dopravě (Úř. věst. L 204, 26.7.2006, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1371/2007 ze dne 23. října 2007 o právech a povinnostech cestujících v železniční přepravě (Úř. věst. L 315, 3.12.2007, s. 14).

⁽¹¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1177/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o právech cestujících při cestování po moři a na vnitrozemských vodních cestách a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 (Úř. věst. L 334, 17.12.2010, s. 1).

⁽¹²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 181/2011 ze dne 16. února 2011 o právech cestujících v autobusové a autokarové dopravě a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 1).

⁽¹³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/57/ES ze dne 17. června 2008 o interoperabilitě železničního systému ve Společenství (přepracované znění) (Úř. věst. L 191, 18.7.2008, s. 1).

třetí zemi a letištích na letiště nacházející se na území členského státu. Dále by všichni letečtí dopravci včetně těch, kteří nemají v Unii licenci, měli zajistit splnění použitelných požadavků stanovených v této směrnici v případech, kdy lety odlétají z území Unie a přilétají na území třetí země.

- (38) Městské orgány by měly být vybízeny k tomu, aby začlenily bezbariérovou přístupnost ke službám městské dopravy do svých plánů udržitelné městské mobility a pravidelně zveřejňovaly seznamy osvědčených postupů týkajících se bezbariérové přístupnosti k městské hromadné dopravě a mobilitě.
- (39) Cílem právních předpisů Unie týkajících se bankovních a finančních služeb je ochrana spotřebitelů těchto služeb a jejich informovanost po celé Unii, tyto předpisy však nezahrnují požadavky na přístupnost. S cílem umožnit osobám se zdravotním postižením využívat tyto služby v celé Unii, a to i podle možností prostřednictvím internetových stránek a služeb poskytovaných na mobilních zařízeních, včetně mobilních aplikací, činit informovaná rozhodnutí a dodat jim pocit jistoty, že jsou dostatečně chráněny za rovnocenných podmínek jako ostatní spotřebitelé, jakož i zajistit rovné podmínky pro poskytovatele služeb, by tato směrnice měla stanovit obecné požadavky na přístupnost určitých bankovních a finančních služeb poskytovaných spotřebitelům.
- (40) Příslušné požadavky na přístupnost by se měly vztahovat také na metody identifikace, elektronické podpisy a platební služby, jelikož jsou k realizaci spotřebitelských bankovních transakcí nezbytné.
- (41) Soubory elektronických knih jsou založeny na elektronickém počítačovém kódování, jež umožňuje oběh povětšinou textových a grafických děl a nahlížení do nich. Stupeň přesnosti tohoto kódování určuje přístupnost souborů elektronických knih, zejména pokud jde o kvalifikaci jednotlivých podstatných prvků díla a standardizovaný popis jeho struktury. Interoperabilita by měla, co se týče přístupnosti, optimalizovat kompatibilitu těchto souborů s uživatelskými aplikacemi a současnými i budoucími podpůrnými technologiemi. Specifické vlastnosti zvláštních publikací, jako jsou komiksy, knihy pro děti a knihy o umění, by se měly zohlednit v souvislosti se všemi použitelnými požadavky na přístupnost. Rozdílné požadavky na přístupnost v členských státech by vydavatelům a dalším hospodářským subjektům ztěžovaly využívání výhod vnitřního trhu, mohly by způsobit problémy s interoperabilitou čteček elektronických knih a omezovaly by přístup spotřebitelům se zdravotním postižením. V souvislosti s elektronickými knihami by pojem poskytovatel služeb mohl zahrnovat vydavatele a další hospodářské subjekty zapojené do jejich distribuce.

Je zapotřebí poznamenat, že osoby se zdravotním postižením i nadále čelí překážkám při přístupu k obsahu chráněnému autorským právem a právy s ním souvisejícími a že již byla přijata určitá opatření k nápravě této situace, například přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1564⁽¹⁴⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1563⁽¹⁵⁾, a v budoucnu by mohla být v tomto ohledu přijata další opatření Unie.

- (42) Tato směrnice vymezuje služby elektronického obchodování jako službu poskytovanou na dálku prostřednictvím internetových stránek a služeb poskytovaných na mobilních zařízeních, elektronickými prostředky a na individuální žádost spotřebitele s cílem uzavřít spotřebitelskou smlouvu. Pro účely této definice se slovy „na dálku“ rozumí skutečnost, že je služba poskytována bez současné přítomnosti stran; slovy „elektronickými prostředky“ se rozumí skutečnost, že je služba odeslána z výchozího místa a přijata v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování (včetně digitální komprese) a uchování dat a odeslána, přenesena nebo přijata jako celek drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky; slovy „na individuální žádost spotřebitele“ se rozumí skutečnost, že je služba poskytována na individuální žádost. Vzhledem ke zvýšenému významu služeb elektronického obchodování a jejich vysoce technické povaze je důležité stanovit harmonizované požadavky na jejich přístupnost.

⁽¹⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1564 ze dne 13. září 2017 o některých povolených způsobech užití některých děl a jiných předmětů chráněných autorským právem a právy s ním souvisejícími ve prospěch osob nevidomých, osob se zrakovým postižením nebo osob s jinými poruchami čtení a o změně směrnice 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 242, 20.9.2017, s. 6).

⁽¹⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1563 ze dne 13. září 2017 o přeshraniční výměně formátově přístupných rozmnoženin některých děl a jiných předmětů chráněných autorským právem a právy s ním souvisejícími mezi Unii a třetími zeměmi ve prospěch osob nevidomých, osob se zrakovým postižením nebo osob s jinými poruchami čtení (Úř. věst. L 242, 20.9.2017, s. 1).

- (43) Povinnosti týkající se přístupnosti služeb elektronického obchodování, stanovené v této směrnici, by se měly vztahovat na online prodej veškerých výrobků nebo služeb, a měly by se proto rovněž vztahovat na prodej výrobků nebo služeb, jež jsou samy o sobě předmětem této směrnice.
- (44) Přijetím opatření týkajících se přístupnosti příjmu tísňových komunikací by neměla být dotčena ani ovlivněna organizace tísňových služeb, která zůstává ve výlučné pravomoci členských států.
- (45) Podle směrnice (EU) 2018/1972 mají členské státy zajistit, aby koncoví uživatelé se zdravotním postižením měli rovnocenný přístup k tísňovým službám prostřednictvím tísňových komunikací jako ostatní koncoví uživatelé, a to v souladu s právem Unie, jímž se harmonizují požadavky na přístupnost výrobků a služeb. Komise a vnitrostátní regulační a jiné příslušné orgány mají přijmout vhodná opatření k zajištění toho, aby koncoví uživatelé se zdravotním postižením měli při cestách v jiném členském státě přístup k tísňovým službám za rovnocenných podmínek jako ostatní koncoví uživatelé, je-li to možné bez předchozí registrace. Účelem těchto opatření by mělo být zajištění interoperability mezi všemi členskými státy a měla by v nejvyšší možné míře vycházet z evropských norem nebo specifikací stanovených v souladu s článkem 39 směrnice (EU) 2018/1972. Tato opatření nemají členským státům bránit v přijímání dalších požadavků směřujících k plnění cílů stanovených v uvedené směrnici. Jako alternativní řešení ke splnění požadavků na přístupnost, pokud jde o příjem tísňových komunikací uživatelů se zdravotním postižením, které stanoví tato směrnice, by členské státy měly mít možnost určit třetí stranu jako poskytovatele konverzní služby, kterou by mohly využívat osoby se zdravotním postižením ke komunikaci s centrem tísňové komunikace, dokud nebudou tato centra tísňové komunikace schopna využívat k zajištění přístupnosti příjmu tísňových komunikací služby elektronických komunikací prostřednictvím internetových protokolů. Povinnosti stanovené v této směrnici by se v žádném případě neměly chápat tak, že omezují či snižují povinnosti učené na podporu koncových uživatelů se zdravotním postižením, včetně zajištění rovnocenného přístupu ke službám elektronických komunikací a k tísňovým službám, a povinností týkajících se přístupnosti, jak stanoví směrnice (EU) 2018/1972.
- (46) Směrnice (EU) 2016/2102 stanoví požadavky na přístupnost internetových stránek a mobilních aplikací subjektů veřejného sektoru a další související aspekty, zejména požadavky týkající se souladu příslušných internetových stránek a mobilních aplikací s předpisy. Uvedená směrnice však obsahuje zvláštní seznam výjimek. Podobné výjimky jsou relevantní i pro tuto směrnici. Některé činnosti, které se uskutečňují prostřednictvím internetových stránek a mobilních aplikací subjektů veřejného sektoru, jako služby přepravy cestujících nebo služby elektronického obchodování, jež spadají do oblasti působnosti této směrnice, by měly navíc splňovat použitelné požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici, aby se zajistilo, že online prodej výrobků a služeb bude přístupný osobám se zdravotním postižením bez ohledu na to, zda je prodejce veřejný nebo soukromý hospodářský subjekt. Požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici by měly být sladěny s požadavky směrnice (EU) 2016/2102, a to i přes odlišnosti týkající se například sledování, podávání zpráv a prosazování.
- (47) Přístupnost internetových stránek a mobilních aplikací je založena na čtyřech zásadách, na nichž staví směrnice (EU) 2016/2102: vnímatelnost, což znamená, že informace a prvky uživatelského rozhraní musí být uživatelům prezentovány tak, aby je byli uživatelé schopni vnímat; ovladatelnost, která znamená, že prvky uživatelského rozhraní a navigace musí být ovladatelné; srozumitelnost, která znamená, že informace a ovládání uživatelského rozhraní musí být srozumitelné, a stabilita, která znamená, že obsah musí být dostatečně stabilní tak, aby mohl být spolehlivě interpretován širokou škálou uživatelských aplikací, včetně podpůrných technologií. Tyto zásady jsou důležité rovněž pro tuto směrnici.
- (48) Členské státy by měly přijmout veškerá vhodná opatření k zajištění toho, aby výrobky a služby, na které se vztahuje tato směrnice, splňovaly použitelné požadavky na přístupnost a aby jejich volný pohyb v Unii nebyl znemožněn z důvodů souvisejících s požadavky na přístupnost.
- (49) V některých situacích by společné požadavky na přístupnost zastavěného prostředí usnadnily volný pohyb souvisejících služeb a osob se zdravotním postižením. Tato směrnice by tudíž členským státům měla umožňovat zahrnout zastavěné prostředí používané při poskytování služeb do oblasti působnosti této směrnice, a zajistit tak splnění požadavků na přístupnost stanovených v příloze III.
- (50) Přístupnosti by mělo být dosaženo systematickým odstraňováním překážek a předcházením jejich vzniku, pokud možno prostřednictvím konceptu „univerzální design“ či „design pro všechny“, jenž přispívá k zajištění přístupu osob se zdravotním postižením na rovnoprávném základě s ostatními. Podle úmluvy OSN tento přístup znamená „navrhování výrobků, vybavení, programů a služeb tak, aby je mohly v co největší míře využívat všechny osoby

bez nutnosti úprav nebo specializovaného designu“. Podle úmluvy OSN „univerzální design“ nevyklučuje podpůrné pomůcky pro určité skupiny osob se zdravotním postižením, pokud jsou zapotřebí“. Přístupnost by dále neměla vylučovat poskytování přiměřených úprav, vyžaduje-li to právo Unie či vnitrostátní právo Unie. Přístupnost a univerzální design by měly být vykládány v souladu s obecným komentářem č. 2(2014) k článku 9: Přístupnost, kterou vypracoval Výbor pro práva osob se zdravotním postižením.

- (51) Výrobky nebo služby spadající do oblasti působnosti této směrnice automaticky nespádají do oblasti působnosti směrnice Rady 93/42/EHS⁽¹⁶⁾. Některé podpůrné technologie, jež jsou zdravotnickými prostředky, však do oblasti působnosti uvedené směrnice spadat mohou.
- (52) Většinu pracovních míst v EU zajišťují malé a střední podniky a mikropodniky. Mají zásadní význam pro budoucí růst, velmi často však narážejí na překážky a problémy, které jim brání rozvíjet výrobky nebo služby, zejména v přeshraničním kontextu. Je proto nezbytné, aby se práce malých a středních podniků a mikropodniků usnadnila harmonizací vnitrostátních předpisů v oblasti přístupnosti, avšak při zachování nezbytných záruk.
- (53) Aby mohly mikropodniky a malé a střední podniky požívat výhod této směrnice, musí skutečně splňovat požadavky doporučení Komise 2003/361/ES⁽¹⁷⁾ a příslušné judikatury, jejichž cílem je zabránit obcházení jeho pravidel.
- (54) V zájmu zajištění slučitelnosti práva Unie by tato směrnice měla vycházet z rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 768/2008/ES⁽¹⁸⁾, neboť se týká výrobků, které již spadají do působnosti jiných aktů Unie, přičemž by měly být uznány zvláštní rysy požadavků na přístupnost stanovených v této směrnici.
- (55) Všechny hospodářské subjekty spadající do oblasti působnosti této směrnice a zapojené do dodavatelského a distribučního řetězce by měly zajistit, aby na trh dodávaly pouze výrobky, které jsou ve shodě s touto směrnicí. Totéž by mělo platit pro hospodářské subjekty poskytující služby. Je nezbytné stanovit jasné a přiměřené rozdělení povinností podle role, kterou mají jednotlivé hospodářské subjekty v dodavatelském a distribučním procesu.
- (56) Odpovědnost za soulad výrobků a služeb s právními předpisy by měly nést hospodářské subjekty podle role, kterou hrají v dodavatelském řetězci, aby byla zajištěna vysoká úroveň ochrany přístupnosti i spravedlivá hospodářská soutěž na trhu Unie.
- (57) Povinnosti stanovené v této směrnici by se měly ve stejné míře použít na hospodářské subjekty z veřejného i soukromého sektoru.
- (58) Výrobce může díky svým podrobným znalostem procesu navrhování a výroby nejlépe provést celkový postup posuzování shody. Ačkoli odpovědnost za shodu výrobků nese výrobce, orgány dozoru nad trhem by měly hrát klíčovou úlohu při kontrole, zda jsou výrobky dodávané v Unii na trh vyrobeny v souladu s právem Unie.
- (59) Dovozci a distributoři by měli být zapojeni do úkolů dozoru nad trhem, které provádějí vnitrostátní orgány, a měli by se aktivně účastnit tím, že budou poskytovat příslušným orgánům všechny nezbytné informace týkající se dotčeného výrobku.
- (60) Dovozci by měli zajistit, aby výrobky ze třetích zemí vstupující na trh Unie splňovaly požadavky této směrnice, a zejména aby u nich jejich výrobci provedli náležitý postup posouzení shody.
- (61) Při uvádění výrobku na trh by měli dovozci uvést na výrobku své jméno, zapsaný obchodní název nebo zapsanou ochrannou známku a adresu, na níž je lze kontaktovat.

⁽¹⁶⁾ Směrnice Rady 93/42/EHS ze dne 14. června 1993 o zdravotnických prostředcích (Úř. věst. L 169, 12.7.1993, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

⁽¹⁸⁾ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 768/2008/ES ze dne 9. července 2008 o společném rámci pro uvádění výrobků na trh a o zrušení rozhodnutí Rady 93/465/EHS (Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 82).

- (62) Distributoři by měli zajistit, aby při nakládání s daným výrobkem nepříznivě neovlivnili soulad výrobku s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici.
- (63) Každý hospodářský subjekt, který buď uvede výrobek na trh pod vlastním jménem nebo ochrannou známkou, nebo výrobek, jenž byl na trh již uveden, upraví tak, že to může ovlivnit soulad s použitelnými požadavky, by měl být považován za výrobce a měl by převzít povinnosti výrobce.
- (64) Požadavky na přístupnost by se z důvodů přiměřenosti měly uplatňovat pouze v rozsahu, v jakém dotčenému hospodářskému subjektu nezpůsobují nepřiměřenou zátěž nebo nevyžadují významnou změnu výrobků a služeb, která by měla za následek zásadní změnu z hlediska této směrnice. Měly by však být zavedeny kontrolní mechanismy, kterými by se ověřila oprávněnost výjimky z uplatňování požadavků na přístupnost.
- (65) Tato směrnice by měla dodržovat pravidla zásady „zelenou malým a středním podnikům“ a měla by zohledňovat administrativní zátěž, které malé a střední podniky čelí. Spíše než obecné výjimky a odchylky pro tyto podniky by měla stanovit méně striktní pravidla posuzování shody a měla by zavést ochranné doložky pro hospodářské subjekty. V důsledku toho by při stanovení pravidel pro výběr a provádění nevhodnějších postupů posuzování shody měla být situace malých a středních podniků zohledněna a povinnost posuzovat shodu požadavků na přístupnost by měla být omezena tak, aby pro malé a střední podniky nepředstavovala nepřiměřenou zátěž. Orgány dozoru nad trhem by navíc měly působit přiměřeně podle velikosti podniků a podle toho, zda se jedná o výrobky v malých sériích nebo o nesériovou výrobu, neměly by malým a středním podnikům vytvářet překážky a neměly by ohrožovat ochranu veřejného zájmu.
- (66) Pokud by soulad s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici kladl na hospodářské subjekty nepřiměřenou zátěž, měly by tyto hospodářské subjekty mít ve výjimečných případech povinnost plnit tyto požadavky pouze v rozsahu, v jakém nepřiměřenou zátěž nepředstavují. V takovýchto řádně odůvodněných případech by pro hospodářský subjekt nebylo rozumně možné plně uplatňovat jeden či více požadavků na přístupnost stanovených v této směrnici. Hospodářský subjekt by však měl službu či výrobek spadající do oblasti působnosti této směrnice v co nejvyšší možné míře zpřístupnit za uplatnění těchto požadavků v rozsahu, v jakém nepřiměřenou zátěž nepředstavují. Tyto požadavky na přístupnost, jež hospodářský subjekt nepovažoval za kladoucí nepřiměřenou zátěž, by se měly plně uplatnit. Výjimky z povinnosti splnit jeden či více požadavků na přístupnost uplatněné z důvodu nepřiměřené zátěže, kterou představují, by neměly překračovat rámec toho, co je nezbytně nutné k omezení této zátěže v souvislosti s dotčeným výrobkem či službou v každém jednotlivém případě. Za opatření, jež by kladla nepřiměřenou zátěž, by měla být chápána opatření, jež by hospodářskému subjektu způsobila dodatečnou nadměrnou organizační či finanční zátěž, přičemž se zohledňuje pravděpodobný výsledný přínos pro osoby se zdravotním postižením v souladu s kritérii stanovenými v této směrnici. Na základě těchto úvah by měla být vymezena kritéria s cílem umožnit hospodářským subjektům i příslušným orgánům porovnat různé situace a systematicky posuzovat případnou existenci nepřiměřené zátěže. Při posuzování rozsahu, v jakém nemohou být požadavky splněny, neboť by kladly nepřiměřenou zátěž, by měly být vzaty v úvahu pouze legitimní důvody. Nemělo by mezi ně patřit nedostatečné určení priorit ani nedostatek času nebo znalostí.
- (67) Při celkovém posuzování nepřiměřené zátěže by se mělo použít kritérií stanovených v příloze VI. Posouzení nepřiměřené zátěže by měl hospodářský subjekt zdokumentovat s přihlédnutím k příslušným kritériím. Poskytovatelé služeb by měli vždy alespoň po pěti letech posouzení nepřiměřené zátěže znovu vyhodnotit.
- (68) Hospodářský subjekt by měl informovat příslušné orgány, že se odvolává na ustanovení této směrnice týkající se zásadní změny nebo nepřiměřené zátěže. Hospodářský subjekt by měl poskytovat kopii posouzení s vysvětlením, proč jeho výrobek či služba nejsou plně přístupné, a důkazy nepřiměřené zátěže nebo zásadní změny pouze na žádost příslušných orgánů.
- (69) Pokud poskytovatel služeb na základě požadovaného posouzení dospěje k závěru, že požadavek, aby všechny samoobslužné terminály využívané při poskytování služeb, na něž se vztahuje tato směrnice, splňovaly požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici, by kladl nepřiměřenou zátěž, měl by tyto požadavky přesto uplatňovat v rozsahu, v jakém mu nepřiměřenou zátěž nezpůsobují. Poskytovatelé služeb by tedy měli posoudit rozsah, v jakém by jim omezená úroveň přístupnosti všech samoobslužných terminálů či omezený počet plně přístupných samoobslužných terminálů umožnil vyhnout se nepřiměřené zátěži, která by na ně jinak byla kladena, a měli být mít povinnost splnit požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici pouze v tomto rozsahu.

- (70) Mikropodniky se od všech ostatních podniků odlišují svými omezenými lidskými zdroji, ročním obratem nebo bilanční sumou roční rozvahy. Zátěž spočívající v plnění požadavků na přístupnost proto v případě mikropodniků vyžaduje obecně větší podíl jejich finančních a lidských zdrojů, než je tomu u jiných podniků, a s větší pravděpodobností představuje nepřiměřenou část nákladů. Významná část nákladů mikropodniků vyplývá z vyplňování či vedení dokumentace a záznamů k prokázání souladu s různými požadavky stanovenými v právních předpisech Unie. Ačkoli by všechny hospodářské subjekty, na které se vztahuje tato směrnice, měly být schopny posoudit přiměřenost plnění požadavků na přístupnost stanovených v této směrnici a plnit je pouze v tom rozsahu, v jakém nejsou nepřiměřené, představoval by již samotný požadavek na takové posouzení ze strany mikropodniků neúměrnou zátěž. Požadavky a povinnosti stanovené v této směrnici by se proto neměly vztahovat na mikropodniky poskytující služby v oblasti působnosti této směrnice.
- (71) Požadavky a povinnosti stanovené v této směrnici ve vztahu k mikropodnikům, které nakládají s výrobky spadajícími do oblasti působnosti této směrnice, by měly být méně přísné, aby se snížila administrativní zátěž.
- (72) Třebaže jsou některé mikropodniky osvobozeny od povinností stanovených v této směrnici, všechny mikropodniky by se měly pobízet k tomu, aby vyráběly, dovážely nebo distribuovaly výrobky a poskytovaly služby v souladu s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici s cílem zvýšit konkurenceschopnost i potenciál růstu těchto podniků na vnitřním trhu. Členské státy by proto měly v zájmu snadnějšího uplatňování vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici mikropodnikům poskytovat pokyny a nástroje.
- (73) Všechny hospodářské subjekty by měly při uvádění nebo dodávání výrobků na trh nebo poskytování služeb na trhu jednat odpovědně a plně v souladu s příslušnými požadavky právních předpisů.
- (74) Aby se usnadnilo posuzování shody s použitelnými požadavky na přístupnost, je nezbytné stanovit předpoklad shody pro výrobky a služby, které jsou ve shodě s dobrovolnými harmonizovanými normami přijatými v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012⁽¹⁹⁾ za účelem vypracování podrobných technických specifikací těchto požadavků. Komise již evropským normalizačním organizacím podala řadu žádostí o normalizaci v oblasti přístupnosti, jako jsou mandáty pro vypracování norem M/376, M/473 a M/420, které by byly relevantní pro přípravu harmonizovaných norem.
- (75) Nařízení (EU) č. 1025/2012 stanoví postup pro podávání formálních námitek proti harmonizovaným normám, u nichž se má za to, že nesplňují požadavky stanovené v této směrnici.
- (76) Evropské normy by měly být tržně orientované a měly by zohledňovat veřejný zájem i politické cíle, které Komise jasně uvede ve své žádosti o vypracování harmonizovaných norem, kterou předloží jedné či více evropským normalizačním organizacím, a měly by být založeny na konsenzu. V případě, že neexistují harmonizované normy, měla by mít Komise možnost, pokud je to třeba pro účely harmonizace vnitřního trhu, v určitých případech přijmout prováděcí akty, kterými stanoví technické specifikace pro požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici. Využití technických specifikací by mělo být omezeno na tyto případy. Komise by například měla mít možnost přijmout technické specifikace v případě, že proces normalizace je blokován z důvodu chybějícího konsenzu mezi zúčastněnými stranami, nebo v případě, že dojde k nepřiměřeným prodlevám při stanovování harmonizované normy, například proto, že nebylo dosaženo požadované kvality. Komise by měla mezi přijetím žádosti o vypracování harmonizovaných norem, kterou předložila jedné či více evropských normalizačních organizací, a přijetím technické specifikace týkající se téhož požadavku na přístupnost umožnit dostatek času. Komise by neměla mít možnost přijmout technickou specifikaci, aniž by se předtím pokusila o zavedení požadavku na přístupnost prostřednictvím evropského systému normalizace, ledaže může prokázat, že technické specifikace dodržují požadavky stanovené v příloze II nařízení (EU) č. 1025/2012.
- (77) V zájmu co nejúčinnějšího stanovení harmonizovaných norem a technických specifikací, které splňují požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici pro výrobky a služby, by Komise měla tam, kde je to proveditelné, zapojit evropské zastřešující organizace osob se zdravotním postižením a všechny další relevantní zúčastněné subjekty do tohoto procesu.

⁽¹⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012 ze dne 25. října 2012 o evropské normalizaci, změně směrnic Rady 89/686/EHS a 93/15/EHS a směrnic Evropského parlamentu a Rady 94/9/ES, 94/25/ES, 95/16/ES, 97/23/ES, 98/34/ES, 2004/22/ES, 2007/23/ES, 2009/23/ES a 2009/105/ES, a kterým se ruší rozhodnutí Rady 87/95/EHS a rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES (Úř. věst. L 316, 14.11.2012, s. 12).

- (78) V zájmu zajištění účinného přístupu k informacím pro účely dozoru nad trhem by měly být informace, které se požadují k prokázání souladu se všemi použitelnými akty Unie, zpřístupněny v jediném EU prohlášení o shodě. Za účelem snížení své administrativní zátěže by měly mít hospodářské subjekty možnost veškerá příslušná jednotlivá prohlášení o shodě shrnout do jediného EU prohlášení o shodě.
- (79) Pokud jde o posuzování shody výrobků, měla by tato směrnice vycházet z interního řízení výroby v „modulu A“, který je popsán v příloze II rozhodnutí č. 768/2008/ES, jelikož to umožňuje hospodářským subjektům prokázat a příslušným orgánům zajistit, že výrobky dodávané na trh splňují požadavky na přístupnost, a zároveň to nezpůsobuje přílišnou zátěž.
- (80) Při provádění dozoru nad trhem s výrobky a kontrole souladu služeb by měly orgány rovněž kontrolovat posouzení shody včetně toho, zda byla řádně provedena příslušná posouzení zásadní změny nebo nepřiměřené zátěže. Při plnění svých povinností by tak orgány měly činit i ve spolupráci s osobami se zdravotním postižením a organizacemi, které je a jejich zájmy zastupují.
- (81) V případě služeb by informace nezbytné pro posouzení shody s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici měly být uvedeny ve všeobecných obchodních podmínkách nebo v rovnocenném dokumentu, aniž je dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU⁽²⁰⁾.
- (82) Označení CE, které vyjadřuje shodu výrobku s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici, je viditelným výsledkem celého postupu, jehož součástí je posouzení shody v širším smyslu. Tato směrnice by měla dodržovat obecné zásady, kterými se označení CE řídí a které jsou obsaženy v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008⁽²¹⁾, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh. Kromě vypracování EU prohlášení o shodě by měl výrobce nákladově účinným způsobem informovat spotřebitele o přístupnosti svých výrobků.
- (83) V souladu s nařízením (ES) č. 765/2008 výrobce umístěním označení CE na výrobek prohlašuje, že je výrobek ve shodě se všemi příslušnými požadavky na přístupnost a že za něj výrobce nese plnou odpovědnost.
- (84) V souladu s rozhodnutím č. 768/2008/ES jsou členské státy odpovědné za zajištění silného a účinného dozoru nad trhem u výrobků na svém území a měly by svým orgánům dozoru nad trhem přidělit dostatečné pravomoci a zdroje.
- (85) Členské státy by měly kontrolovat, zda jsou u služeb dodržovány povinnosti podle této směrnice, a měly by se zabývat stížnostmi nebo zprávami ohledně jejich nedodržování s cílem zajistit přijetí nápravných opatření.
- (86) Komise by mohla ve vhodných případech v konzultaci se zúčastněnými stranami přijmout nezávazné pokyny, jež podpoří koordinaci mezi orgány dozoru nad trhem a orgány odpovědnými za kontrolu souladu služeb. Komise a členské státy by měly mít možnost realizovat iniciativy za účelem sdílení zdrojů a odborných poznatků orgánů.
- (87) Členské státy by měly zajistit, aby orgány dozoru nad trhem a orgány odpovědné za kontrolu souladu služeb kontrolovaly soulad hospodářských subjektů s kritérii uvedenými v příloze VI podle kapitol VIII a IX. Členské státy by měly mít možnost určit specializovaný subjekt, který bude plnit povinnosti orgánů dozoru nad trhem nebo orgánů odpovědných za kontrolu souladu služeb podle této směrnice. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout, že by pravomoci takového specializovaného subjektu měly být omezeny na oblast působnosti této směrnice nebo některé její části, a to aniž jsou dotčeny povinnosti členských států podle nařízení (ES) č. 765/2008.

⁽²⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64).

⁽²¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ze dne 9. července 2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93 (Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 30).

- (88) Měl by být zaveden ochranný postup, který by se uplatňoval v případě, že se členské státy neshodnou ohledně opatření přijatých členským státem, a na jehož základě by byly zúčastněné strany informovány o plánovaných opatřeních, pokud jde o výrobky nespĺňující požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici. Tento ochranný postup by měl orgánům dozoru nad trhem umožnit, aby ve spolupráci s příslušnými hospodářskými subjekty začaly v případě daných výrobků jednat co nejdříve.
- (89) Pokud se členské státy a Komise shodují, že opatření přijaté členským státem je oprávněné, neměl by se vyžadovat žádný další zásah Komise, kromě případů, kdy lze nesoulad s právními předpisy přisuzovat nedostatkům v harmonizovaných normách nebo technických specifikacích.
- (90) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU⁽²²⁾ a 2014/25/EU⁽²³⁾ o zadávání veřejných zakázek, jež stanoví postupy pro zadávání veřejných zakázek a soutěže o návrh u určitých dodávek (výrobků), služeb a prací, vyžadují, aby se technické specifikace u všech veřejných zakázek určených k použití fyzickými osobami bez ohledu na to, zda veřejností nebo pracovníky zadavatele, kromě řádně odůvodněných případů vypracovávaly tak, aby zohledňovaly kritéria přístupnosti pro osoby se zdravotním postižením nebo koncepci pro všechny uživatele. Pokud jsou právním aktem Unie přijaty závazné požadavky na přístupnost, tyto směrnice dále vyžadují, aby byly technické specifikace, pokud jde o kritéria přístupnosti pro osoby s postižením nebo koncepci pro všechny uživatele, stanoveny odkazem na tento akt. Tato směrnice by měla stanovit závazné požadavky na přístupnost výrobků a služeb, na něž se vztahuje. Pro výrobky a služby, na něž se tato směrnice nevztahuje, požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici závazné nejsou. Využívání těchto požadavků na přístupnost ke splnění příslušných povinností stanovených v jiných aktech Unie, než je tato směrnice, by však usnadnilo realizaci přístupnosti a přispělo k právní jistotě a sblížení požadavků na přístupnost v celé Unii. Orgánům by nemělo nic bránit v tom, aby stanovily požadavky na přístupnost nad rámec požadavků na přístupnost stanovených v příloze I této směrnice.
- (91) Tato směrnice by neměla měnit povinnost nebo dobrovolnost ustanovení týkajících se přístupnosti v jiných aktech Unie.
- (92) Tato směrnice by se měla vztahovat pouze na zadávací řízení, kde již byla zaslána výzva k účasti v soutěži, nebo pokud není výzva k účasti v soutěži stanovena, kde zadavatel zahájil zadávací řízení po dni použitelnosti této směrnice.
- (93) V zájmu zajištění řádného uplatňování této směrnice by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o: další upřesnění požadavků na přístupnost, které z důvodu své podstaty nemohou vyvolat očekávaný účinek, aniž by byly dále upřesněny v závazných právních aktech Unie; změnu lhůty, během níž mohou hospodářské subjekty uvést jakýkoli další hospodářský subjekt, jenž jim výrobek dodal, nebo jemuž výrobek dodaly; a další upřesnění příslušných kritérií, která má hospodářský subjekt zohlednit za účelem posouzení, zda by splnění požadavků na přístupnost kladlo nepřiměřenou zátěž. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽²⁴⁾. Zejména v zájmu zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a tito odborníci mají systematicky přístup na schůze skupin odborníků Komise zabývajících se vypracováním aktů v přenesené pravomoci.
- (94) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení této směrnice by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o technické specifikace. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁽²⁵⁾.

⁽²²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 65).

⁽²³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/25/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17/ES (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 243).

⁽²⁴⁾ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (95) Členské státy by měly zajistit, aby byly k dispozici přiměřené a účinné prostředky pro zajištění souladu s touto směrnicí, a měly by proto vytvořit vhodné kontrolní mechanismy, mimo jiné dodatečnou kontrolu, kterou budou vykonávat orgány dozoru nad trhem, s cílem ověřit, zda je výjimka z požadavku na přístupnost odůvodněná. Při vyřizování stížností týkajících se přístupnosti by se členské státy měly řídit obecnou zásadou řádné správy; úředníci by především měli mít povinnost zajistit, aby o každé stížnosti bylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě.
- (96) V zájmu usnadnění jednotného provádění této směrnice by měla Komise zřídit pracovní skupinu sestávající z příslušných orgánů a zúčastněných stran s cílem napomoci výměně informací a osvědčených postupů a poskytovat poradenství. Měla by být podporována spolupráce mezi orgány a příslušnými zúčastněnými stranami, včetně osob se zdravotním postižením a organizací, které je zastupují, mimo jiné v zájmu zlepšení soudržnosti při uplatňování ustanovení této směrnice týkajících se požadavků na přístupnost a při sledování, jak se provádí její ustanovení o zásadní změně a nepřiměřené zátěži.
- (97) Vzhledem k současnému právnímu rámci pro opravné prostředky v oblastech, které upravují směrnice 2014/24/EU a 2014/25/EU, by se ustanovení této směrnice týkající se vymáhání a sankcí neměla použít na zadávací řízení, pro něž platí povinnosti stanovené v této směrnici. Tímto vynětím nejsou dotčeny povinnosti členských států vyplývající ze Smluv přijmout veškerá nezbytná opatření, aby zaručily uplatňování a účinnost práva Unie.
- (98) Sankce by měly být přiměřené ve vztahu k povaze porušení a k okolnostem, aby nesloužily hospodářským subjektům jako alternativní řešení, jak splnit jejich povinnosti zajistit přístupnost jejich produktů nebo služeb.
- (99) Členské státy by měly zajistit, aby byly v souladu s platnými právními předpisy Unie zavedeny alternativní mechanismy řešení sporů, které by umožňovaly řešení jakéhokoli údajného nesouladu s touto směrnicí dříve, než bude podána žaloba k soudu nebo příslušnému správnímu orgánu.
- (100) V souladu se společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech⁽²⁶⁾ se členské státy zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu jedním či více dokumenty s informacemi o vztahu mezi jednotlivými částmi směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (101) Aby měli poskytovatelé služeb dostatek času přizpůsobit se požadavkům této směrnice, je nezbytné stanovit přechodné období v délce pěti let ode dne použitelnosti této směrnice, během něhož nemusí výrobky používané při poskytování služeb, uvedené na trh před zmíněným dnem, splňovat požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici, pokud nejsou poskytovateli služeb během přechodného období nahrazeny. Vzhledem k nákladnosti a dlouhému životnímu cyklu samoobslužných terminálů je vhodné stanovit, že pokud jsou tyto terminály používány při poskytování služeb, mohou být nadále používány až do doby, než skončí jejich životnost, pokud nejsou během této doby nahrazeny, nejdéle však 20 let.
- (102) Požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici by se měly vztahovat na výrobky uvedené na trh a služby poskytnuté po dni použitelnosti vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici, včetně použitých výrobků dovezených z třetí země a uvedených na trh po tomto dni.
- (103) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Jejím cílem je především zajistit, aby bylo plně dodržováno právo osob se zdravotním postižením využívat opatření navržená tak, aby zajistila jejich nezávislost, sociální a profesní začlenění a jejich účast na životě společnosti, a podpořit uplatňování článků 21, 25 a 26 Listiny.
- (104) Jelikož cíle této směrnice, totiž odstranění překážek bránících volnému pohybu některých přístupných výrobků a služeb ve snaze přispět k řádnému fungování vnitřního trhu, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, neboť to vyžaduje harmonizaci různých pravidel, která v současné době existují v rámci jejich právních systémů, ale lze jej vymezením společných požadavků na přístupnost a pravidel pro fungování vnitřního trhu lépe dosáhnout na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle,

⁽²⁶⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

Obecná ustanovení

Článek 1

Předmět

Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu sblížením právních a správních předpisů členských států, pokud jde o požadavky na přístupnost u určitých výrobků a služeb zejména tím, že tato směrnice odstraní překážky bránící volnému pohybu výrobků a služeb, na něž se vztahuje a jež vyplývají z rozdílných požadavků na přístupnost v členských státech, a vzniku těchto překážek předchází.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na následující výrobky uvedené na trh po 28. červnu 2025:
  - a) hardwarové počítačové systémy pro všeobecné účely určené pro spotřebitele a operační systémy pro tyto hardwarové systémy;
  - b) tyto samoobslužné terminály:
    - i) platební terminály,
    - ii) následující samoobslužné terminály určené k poskytování služeb, na něž se vztahuje tato směrnice:
      - bankomaty,
      - zařízení pro výdej lístků a jízdenek,
      - odbavovací kiosky,
      - interaktivní samoobslužné terminály poskytující informace, s výjimkou terminálů, které byly instalovány jako zabudovaná součást vozidel, letadel, lodí nebo kolejových vozidel;
  - c) koncová zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem určená pro spotřebitele, používaná pro služby elektronických komunikací;
  - d) koncová zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem určená pro spotřebitele, používaná k přístupu k audiovizuálním mediálním službám; a
  - e) čtečky elektronických knih.
2. Aniž je dotčen článek 32, tato směrnice se vztahuje na následující služby poskytované spotřebitelům po 28. červnu 2025:
  - a) služby elektronických komunikací s výjimkou přenosových služeb využívaných pro poskytování služeb mezi stroji;
  - b) služby poskytující přístup k audiovizuálním mediálním službám;
  - c) tyto prvky služeb letecké, autobusové, železniční a vodní přepravy cestujících s výjimkou služeb městské, příměstské a regionální dopravy, pro něž se uplatní pouze prvky uvedené v bodě v):
    - i) internetové stránky,
    - ii) služby poskytované na mobilních zařízeních včetně mobilních aplikací,
    - iii) elektronické lístky a jízdenky a služby elektronického systému vydávání lístků a jízdenek,
    - iv) poskytování informací o dopravních službách, včetně cestovních informací v reálném čase; pokud jde o informační obrazovky, je tento prvek omezen na interaktivní obrazovky nacházející se na území Unie a

- v) interaktivní samoobslužné terminály nacházející se na území Unie, s výjimkou těch, které byly instalovány jako zabudovaná součást vozidel, letadel, lodí nebo kolejových vozidel používaných při poskytování jakékoli části těchto služeb přepravy cestujících;
- d) bankovní služby pro spotřebitele;
- e) elektronické knihy a specializovaný software; a
- f) služby elektronického obchodování.
3. Tato směrnice se vztahuje na příjem tísňových komunikací na jednotné evropské tísňové číslo 112.
4. Tato směrnice se nevztahuje na následující obsah internetových stránek a mobilních aplikací:
- a) předtočené mediální soubory s časovou dimenzí zveřejněné před 28. červnem 2025;
- b) formáty souborů kancelářských aplikací zveřejněné před 28. červnem 2025;
- c) mapy a související služby přístupné online, jsou-li přístupnou digitální formou poskytovány základní informace pro mapy určené k navigačním účelům;
- d) obsah náležící třetí straně, který není financován či vyvíjen dotčeným hospodářským subjektem ani není pod jeho kontrolou;
- e) obsah internetových stránek a mobilních aplikací, jež lze považovat za archivy v tom smyslu, že obsahují výlučně obsah, jež není aktualizován nebo upravován po 28. červnu 2025.
5. Touto směrnici není dotčena směrnice (EU) 2017/1564 a nařízení (EU) 2017/1563.

Článek 3

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „osobami se zdravotním postižením“ osoby mající dlouhodobé fyzické, duševní, mentální nebo smyslové postižení, které v interakci s různými překážkami může bránit jejich plnému a účinnému zapojení do společnosti na rovnoprávném základě s ostatními;
- 2) „výrobkem“ látka, přípravek nebo zboží vyrobené ve výrobním procesu kromě jídla, krmiv, živých rostlin a živočichů, produktů lidského původu a rostlinných a živočišných produktů, které přímo souvisejí s jejich budoucí reprodukcí;
- 3) „službou“ služba ve smyslu čl. 4 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ⁽²⁷⁾;
- 4) „poskytovatelem služeb“ fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje službu na trhu Unie nebo nabízí poskytování takové služby spotřebitelům v Unii;
- 5) „audiovizuálními mediálními službami“ služby ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2010/13/EU;
- 6) „službami poskytujícími přístup k audiovizuálním mediálním službám“ služby přenášené sítěmi elektronických komunikací, které jsou používány k určení audiovizuálních mediálních služeb, k přijímání informací o nich a k jejich výběru a sledování, jakož i veškeré poskytované prvky, jako jsou titulky pro neslyšící a nedoslýchavé osoby, zvukový popis obrazu, mluvené titulky nebo tlumočení do znakového jazyka, které vyplývají z provádění opatření zajišťujících přístupnost těchto služeb podle článku 7 směrnice 2010/13/EU, a včetně elektronických programových průvodců (EPG).
- 7) „koncovým zařízením s interaktivním výpočetním potenciálem určeným pro spotřebitele, používaným k přístupu k audiovizuálním mediálním službám“ jakékoli zařízení, jehož hlavním účelem je poskytovat přístup k audiovizuálním mediálním službám;

⁽²⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. L 376, 27.12.2006, s. 36).

- 8) „službou elektronických komunikací“ služba elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 bodu 4 směrnice (EU) 2018/1972;
- 9) „službami úplné konverzace“ služby úplné konverzace ve smyslu čl. 2 bodu 35 směrnice (EU) 2018/1972;
- 10) „centrem tísňové komunikace“ neboli „PSAP“ centrum tísňové komunikace nebo PSAP ve smyslu čl. 2 bodu 36 směrnice (EU) 2018/1972;
- 11) „nejvhodnějším centrem tísňové komunikace“ nejvhodnější centrum tísňové komunikace ve smyslu čl. 2 bodu 37 směrnice (EU) 2018/1972;
- 12) „tísňovou komunikací“ tísňová komunikace ve smyslu čl. 2 bodu 38 směrnice (EU) 2018/1972;
- 13) „tísňovou službou“ tísňová služba ve smyslu čl. 2 bodu 39 směrnice (EU) 2018/1972;
- 14) „textem v reálném čase“ forma textové konverzace v situacích z bodu do bodu nebo vícebodové konference, kdy je zadávaný text přenášen tak, že uživatelé se komunikace jeví jako plynulá písmeno za písmenem;
- 15) „dodáním na trh“ dodání výrobku k distribuci, spotřebě nebo použití na trhu Unie v rámci obchodní činnosti, ať už za úplaty, nebo bezplatně;
- 16) „uvedením na trh“ první dodání výrobku na trh Unie;
- 17) „výrobce“ fyzická nebo právnická osoba, která vyrábí výrobek nebo nechává výrobek navrhnout nebo vyrobit a uvádí tento výrobek na trh pod svým jménem nebo ochrannou známkou;
- 18) „zplnomocněným zástupcem“ fyzická nebo právnická osoba usazená v Unii, která byla písemně pověřena výrobcem, aby jednala jeho jménem při plnění vymezených úkolů;
- 19) „dovozcem“ fyzická nebo právnická osoba usazená v Unii, která uvádí na trh Unie výrobek ze třetí země;
- 20) „distributorem“ fyzická nebo právnická osoba v dodavatelském řetězci, jiná než výrobce nebo dovozce, která dodává výrobek na trh;
- 21) „hospodářským subjektem“ výrobce, zplnomocněný zástupce, dovozce, distributor nebo poskytovatel služeb;
- 22) „spotřebitelem“ jakákoli fyzická osoba, která si kupuje daný výrobek nebo která je příjemcem dané služby za účelem, který nesouvisí s její obchodní činností, podnikáním, řemeslem nebo povoláním;
- 23) „mikropodnikem“ podnik, který zaměstnává méně než deset osob a jehož roční obrat nepřesahuje 2 miliony EUR nebo jehož bilanční suma roční rozvahy nepřevyšuje 2 miliony EUR;
- 24) „malými a středními podniky“ podniky, které zaměstnávají méně než 250 osob a jejichž roční obrat nepřesahuje 50 milionů EUR nebo jejichž bilanční suma roční rozvahy nepřevyšuje 43 milionů EUR, vyjma mikropodniků;
- 25) „harmonizovanou normou“ harmonizovaná norma ve smyslu čl. 2 bodu 1 písm. c) nařízení (EU) č. 1025/2012;
- 26) „technickou specifikací“ technická specifikace ve smyslu čl. 2 bodu 4 nařízení (EU) č. 1025/2012, která poskytuje prostředky ke splnění požadavků na přístupnost pro výrobek nebo službu;
- 27) „stažením z trhu“ opatření, jehož cílem je zabránit, aby byl výrobek, který se nachází v dodavatelském řetězci, dodáván na trh;

- 28) „bankovními službami pro spotřebitele“ poskytování následujících bankovních a finančních služeb spotřebitelům:
- a) smluv o úvěru upravených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ⁽²⁸⁾ nebo směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ⁽²⁹⁾;
  - b) služeb vymezených v příloze I oddílu A bodech 1, 2, 4 a 5 a v oddílu B bodech 1, 2, 4 a 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ⁽³⁰⁾;
  - c) platebních služeb ve smyslu čl. 4 bodu 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ⁽³¹⁾;
  - d) služeb spojených s platebním účtem ve smyslu čl. 2 bodu 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/92/EU ⁽³²⁾; a
  - e) elektronických peněz ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ⁽³³⁾;
- 29) „platebním terminálem“ zařízení, jehož hlavním účelem je umožnit provádění plateb prostřednictvím platebních prostředků ve smyslu čl. 4 bodu 14 směrnice (EU) 2015/2366 na fyzickém prodejním místě, nikoli však ve virtuálním prostředí;
- 30) „službami elektronického obchodování“ služby poskytované na dálku prostřednictvím internetových stránek a služeb poskytovaných na mobilních zařízeních, elektronickými prostředky a na individuální žádost spotřebitele s cílem uzavřít spotřebitelskou smlouvu;
- 31) „službami letecké přepravy cestujících“ obchodní letecká doprava pro cestující ve smyslu čl. 2 písm. l) nařízení (ES) č. 1107/2006, při odletu z letiště, tranzitu přes letiště nebo příletu na letiště, pokud se toto letiště nachází na území některého z členských států, včetně letů odlétajících z letiště nacházejícího se ve třetí zemi na letiště nacházející se na území členského státu, pokud jsou služby provozovány dopravci z Unie;
- 32) „službami autobusové přepravy cestujících“ služby upravené čl. 2 odst. 1 a 2 nařízení (EU) č. 181/2011;
- 33) „službami železniční přepravy cestujících“ veškerá železniční přeprava cestujících podle čl. 2 odst. 1 nařízení (ES) č. 1371/2007, s výjimkou přepravy podle čl. 2 odst. 2 uvedeného nařízení;
- 34) „službami vodní přepravy cestujících“ přeprava cestujících upravená v čl. 2 odst. 1 nařízení (EU) č. 1177/2010, s výjimkou přepravy podle čl. 2 odst. 2 uvedeného nařízení;
- 35) „službami městské a příměstské dopravy“ městská a příměstská doprava ve smyslu čl. 3 bodu 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ⁽³⁴⁾; pro účely této směrnice však zahrnuje pouze tyto druhy dopravy: železniční, autobusovou a autokarovou, metrem, tramvají a trolejbusem;

⁽²⁸⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. L 133, 22.5.2008, s. 66).

⁽²⁹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. L 60, 28.2.2014, s. 34).

⁽³⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁽³¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. L 337, 23.12.2015, s. 35).

⁽³²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/92/EU ze dne 23. července 2014 o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 214).

⁽³³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7).

⁽³⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (Úř. věst. L 343, 14.12.2012, s. 32).

- 36) „službami regionální dopravy“ regionální doprava ve smyslu čl. 3 bodu 7 směrnice 2012/34/EU, pro účely této směrnice však zahrnuje pouze tyto druhy dopravy: železniční, autobusovou a autokarovou, metrem, tramvají a trolejbusem;
- 37) „podpůrnou technologií“ jakýkoli předmět, zařízení nebo systém služeb nebo výrobků včetně softwaru, které se používají ke zvýšení, udržení, nahrazení nebo zlepšení funkčních schopností osob se zdravotním postižením nebo ke zmírnění a kompenzaci postižení, funkčních omezení nebo omezení participace;
- 38) „operačním systémem“ software, který mimo jiné ovládá rozhraní k perifernímu hardwaru, plánuje úkoly, přiřazuje paměť a představuje standardní rozhraní pro uživatele, pokud neběží žádný aplikační program včetně grafického uživatelského rozhraní, bez ohledu na to, zda je tento software nedílnou součástí počítačového hardwaru pro všeobecné účely určeného pro spotřebitele, nebo samostatným softwarem určeným k použití na počítačovém hardwaru pro všeobecné účely určeném pro spotřebitele, avšak vyjma zavaděče operačního systému, základního vstupně-výstupního systému (BIOS) nebo jiného firmwaru požadovaného při zapínání nebo při instalaci operačního systému;
- 39) „hardwarovým počítačovým systémem pro všeobecné účely určeným pro spotřebitele“ kombinace hardwaru tvořícího celý počítač vyznačující se multifunkční povahou a schopností provádět s pomocí vhodného softwaru nejběžnější výpočetní úkony požadované spotřebitelem a určená k obsluze spotřebiteli, včetně osobních počítačů, zejména stolních počítačů, notebooků, chytrých telefonů a tabletů;
- 40) „interaktivním výpočetním potenciálem“ funkčnost podporující interakci mezi člověkem a zařízením, které umožňuje zpracování a přenos dat, hlasu, videa nebo jakoukoliv jejich kombinaci;
- 41) „elektronickou knihou a specializovaným softwarem“ služba spočívající v poskytnutí digitálních souborů, které tvoří elektronickou verzi knihy, kterou lze zpřístupnit, v níž lze navigovat a kterou lze číst a používat, a software včetně služeb poskytovaných na mobilních zařízeních, včetně mobilních aplikací, pro přístup, navigaci, čtení a používání daných digitálních souborů, avšak vyjma softwaru, který spadá pod definici v bodě 42;
- 42) „čtečkou elektronických knih“ specializované zařízení zahrnující hardware i software, které se používá k přístupu do souborů elektronických knih, jejich navigaci, čtení a používání;
- 43) „elektronickými lístky a jízdenkami“ jakýkoli systém, v němž je oprávnění k cestování ve formě jednoho či více lístků nebo jízdenek, předplatného k cestování nebo cestovního kreditu elektronicky uloženo na fyzickém cestovním průkazu nebo jiném zařízení, namísto jejich vytištění v papírové podobě;
- 44) „službami elektronického systému vydávání lístků a jízdenek“ jakýkoli systém, ve kterém jsou lístky a jízdenky pro přepravu cestujících zakoupeny mimo jiné na internetu pomocí zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem a dodány kupujícímu v elektronické podobě, aby je mohli vytisknout v papírové podobě nebo při cestování zobrazit pomocí mobilního zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem.

KAPITOLA II

Požadavky na přístupnost a volný pohyb

Článek 4

Požadavky na přístupnost

1. Členské státy zajistí, aby v souladu s odstavci 2, 3 a 5 tohoto článku a s výhradou článku 14 hospodářské subjekty uváděly na trh pouze výrobky a poskytovaly pouze služby, které splňují požadavky na přístupnost stanovené v příloze I.
2. Veškeré výrobky musí splňovat požadavky na přístupnost stanovené v oddílu I přílohy I.

Veškeré výrobky s výjimkou samoobslužných terminálů musí splňovat požadavky na přístupnost stanovené v oddílu II přílohy I.

3. Aniž je dotčen odstavec 5 tohoto článku, veškeré služby s výjimkou služeb městské a příměstské dopravy a služeb regionální dopravy musí splňovat požadavky na přístupnost stanovené v oddílu III přílohy I.

Aniž je dotčen odstavec 5 tohoto článku, veškeré služby musí splňovat požadavky na přístupnost stanovené v oddílu IV přílohy I.

4. Členské státy mohou s přihlédnutím k vnitrostátním podmínkám rozhodnout, aby zastavěné prostředí, které využívají zákazníci služeb, na něž se vztahuje tato směrnice, splňovalo požadavky na přístupnost stanovené v příloze III, s cílem maximalizovat jejich využití osobami se zdravotním postižením.
5. Mikropodniky poskytující služby jsou osvobozeny od povinnosti splňovat požadavky na přístupnost uvedené v odstavci 3 tohoto článku a jakékoli povinnosti související s plněním těchto požadavků.
6. Členské státy v zájmu snadnějšího uplatňování vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici poskytnou mikropodnikům pokyny a nástroje. Členské státy tyto nástroje vypracují po konzultaci s příslušnými zainteresovanými stranami.
7. Členské státy mohou informovat hospodářské subjekty o vzorových příkladech, obsažených v příloze II, možných řešeních přispívajících ke splnění požadavků na přístupnost stanovených v příloze I v příloze II.
8. Členské státy zajistí, aby o příjem tísňových komunikací na jednotné evropské tísňové číslo t 112 nejvhodnějším centrem tísňové komunikace splňovalo zvláštní požadavky na přístupnost uvedené v oddíle V přílohy I způsobem nejlépe odpovídajícím vnitrostátní organizaci záchranných systémů.
9. Komisi je v souladu s článkem 26 svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci za účelem doplnění přílohy I dalším upřesněním požadavků na přístupnost, které z důvodu své podstaty nemohou vyvolat očekávaný účinek, aniž by byly dále upřesněny v závazných právních aktech Unie, jako je tomu například u požadavků týkajících se interoperability.

Článek 5

Stávající právní předpisy Unie v oblasti přepravy cestujících

Má se za to, že služby, jež splňují požadavky poskytování přístupných informací a informací o přístupnosti stanovené v nařízeních (ES) č. 261/2004, (ES) č. 1107/2006, (ES) č. 1371/2007, (EU) č. 1177/2010 a (EU) č. 181/2011 a v příslušných aktech přijatých na základě směrnice 2008/57/ES, splňují odpovídající požadavky této směrnice. Pokud tato směrnice stanoví dodatečné požadavky k těm, které jsou již v uvedených nařízeních a aktech stanoveny, plně se tyto dodatečné požadavky uplatní.

Článek 6

Volný pohyb

Členské státy nesmějí z důvodů souvisejících s požadavky na přístupnost bránit tomu, aby byly na jejich území na trh dodávány výrobky nebo poskytovány služby, které jsou v souladu s touto směrnicí.

KAPITOLA III

Povinnosti hospodářských subjektů nakládajících s výrobky

Článek 7

Povinnosti výrobců

1. Při uvádění svých výrobků na trh výrobci zajistí, aby výrobky byly navrženy a vyrobeny v souladu s použitelnými požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnicí.
2. Výrobci vypracují technickou dokumentaci v souladu s přílohou IV a provedou nebo nechají provést postup posuzování shody uvedený v dané příloze.

Byl-li uvedeným postupem prokázán soulad výrobku s příslušnými požadavky na přístupnost, vypracují výrobci EU prohlášení o shodě a umístí označení CE.

3. Výrobci uchovávají technickou dokumentaci a EU prohlášení o shodě po dobu pěti let od uvedení výrobku na trh.
4. Výrobci zajistí, aby byly zavedeny postupy, díky nimž sériová výroba zůstane ve shodě s touto směrnicí. Je třeba patřičně přihlédnout ke změnám návrhů nebo parametrů výrobku a změnám harmonizovaných norem nebo technických specifikací, na jejichž základě se prohlašuje shoda výrobku.

5. Výrobci zajistí, aby bylo na jejich výrobcích uvedeno číslo typu či šarže nebo sériové číslo nebo jiný prvek umožňující jejich identifikaci, nebo v případech, kdy to velikost nebo povaha výrobku neumožňuje, aby byla požadovaná informace uvedena na obalu nebo v dokladu přiloženém k výrobku.
6. Výrobci uvedou na výrobku, nebo není-li to možné, na obalu nebo v dokladu přiloženém k výrobku své jméno, zapsaný obchodní název nebo zapsanou ochrannou známku a adresu, na níž je lze kontaktovat. Adresa musí uvádět jediné místo, na kterém lze výrobce kontaktovat. Kontaktní údaje se uvádějí v jazyce snadno srozumitelném konečným uživatelům a orgánům dozoru nad trhem.
7. Výrobci zajistí, aby byl k výrobku přiložen návod a bezpečnostní informace v jazyce snadno srozumitelném spotřebitelům a ostatním konečným uživatelům, který stanoví dotčený členský stát. Tyto návody a informace a jakákoli označení musí být jasné, srozumitelné a snadno pochopitelné.
8. Výrobci, kteří se domnívají nebo mají důvod se domnívat, že výrobek, který uvedli na trh, není ve shodě s touto směrnicí, přijmou okamžitě nezbytná nápravná opatření k uvedení tohoto výrobku ve shodu, nebo případně k jeho stažení z trhu. Dále, pokud výrobek nespĺňuje požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici, informují o tom výrobci neprodleně příslušné vnitrostátní orgány členských států, v nichž výrobek dodali na trh, a uvedou podrobnosti zejména o nesouladu a o veškerých přijatých nápravných opatřeních. Výrobci v těchto případech vedou evidenci výrobků, jež nespĺňují použitelné požadavky na přístupnost, a souvisejících stížností.
9. Výrobci poskytnou příslušnému vnitrostátnímu orgánu na základě jeho odůvodněné žádosti všechny informace a dokumentaci nezbytné k prokázání shody výrobku, a to v jazyce snadno srozumitelném tomuto orgánu. Spolupracují s tímto orgánem na jeho žádost při činnostech, jejichž cílem je odstranit nesoulad výrobků, které uvedli na trh, s použitelnými požadavky na přístupnost, zejména pak při uvedení daných výrobků do souladu s použitelnými požadavky na přístupnost.

Článek 8

Zplnomocnění zástupci

1. Výrobce může písemným pověřením jmenovat zplnomocněného zástupce.

Součástí pověření zplnomocněného zástupce nesmějí být povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 1 a vypracování technické dokumentace.

2. Zplnomocněný zástupce plní úkoly stanovené v pověření, které obdržel od výrobce. Pověření musí zplnomocněnému zástupci umožňovat alespoň:
  - a) uchovávat EU prohlášení o shodě a technickou dokumentaci pro potřeby orgánů pro dozor nad trhem po dobu pěti let;
  - b) poskytnout příslušnému vnitrostátnímu orgánu na základě jeho odůvodněné žádosti všechny informace a dokumentaci nezbytné k prokázání shody výrobku;
  - c) spolupracovat s příslušnými vnitrostátními orgány na jejich žádost při činnostech, jejichž cílem je odstranit nesoulad výrobků, na které se vztahuje jeho pověření, s použitelnými požadavky na přístupnost.

Článek 9

Povinnosti dovozců

1. Dovožci mohou uvádět na trh pouze vyhovující výrobky.
2. Před uvedením výrobku na trh dovožci zajistí, aby výrobce provedl příslušný postup posuzování shody stanovený v příloze IV. Zajistí, aby výrobce vypracoval technickou dokumentaci podle uvedené přílohy, aby výrobek nesl označení CE, aby k němu byly přiloženy požadované doklady a aby výrobce splnil požadavky stanovené v čl. 7 odst. 5 a 6.
3. Domnívá-li se dovožce nebo má-li důvod se domnívat, že výrobek není ve shodě s použitelnými požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici, nesmí uvést výrobek na trh, dokud nebude uveden ve shodu. Kromě toho, pokud výrobek nespĺňuje použitelné požadavky na přístupnost, musí o tom být výrobce i orgány dozoru nad trhem dovozcem informováni.
4. Dovožci uvedou na výrobku, nebo není-li to možné, na obalu nebo v dokladu přiloženém k výrobku své jméno, zapsaný obchodní název nebo zapsanou ochrannou známku a adresu, na níž je lze kontaktovat. Kontaktní údaje se uvádějí v jazyce snadno srozumitelném konečným uživatelům a orgánům dozoru nad trhem.

5. Dovozci zajistí, aby byly k výrobku přiloženy návod a bezpečnostní informace v jazyce snadno srozumitelném spotřebitelům a ostatním konečným uživatelům, který stanoví dotčený členský stát.
6. Dovozci zajistí, aby v době, kdy nesou za výrobek odpovědnost, neohrožovaly skladovací a přepravní podmínky jeho soulad s použitelnými požadavky na přístupnost.
7. Dovozci po dobu pěti let uchovávají kopii EU prohlášení o shodě pro potřeby orgánů dozoru nad trhem a zajišťují, aby těmto orgánům mohla být na požádání předložena technická dokumentace.
8. Dovozci, kteří se domnívají nebo mají důvod se domnívat, že výrobek, který uvedli na trh, není ve shodě s touto směrnicí, přijmou okamžitě nezbytná nápravná opatření k uvedení tohoto výrobku ve shodu, nebo v případě potřeby k jeho stažení z trhu. Dále, pokud výrobek není v souladu s použitelnými požadavky na přístupnost, informují o tom dovozci neprodleně příslušné vnitrostátní orgány členských států, v nichž výrobek dodali na trh, a uvedou podrobnosti zejména o nesouladu a o veškerých přijatých nápravných opatřeních. Dovozci v těchto případech vedou evidenci výrobků, jež nespĺňují použitelné požadavky na přístupnost, a souvisejících stížností.
9. Dovozci poskytnou příslušnému vnitrostátnímu orgánu na základě jeho odůvodněné žádosti všechny informace a dokumentaci nezbytné k prokázání shody výrobku, a to v jazyce snadno srozumitelném tomuto orgánu. Spolupracují s tímto orgánem na jeho žádost při činnostech, jejichž cílem je odstranit nesoulad výrobků, které uvedli na trh, s použitelnými požadavky na přístupnost.

Článek 10

Povinnosti distributorů

1. Při dodávání výrobku na trh distributoři jednají s řádnou péčí, pokud jde o požadavky této směrnice.
2. Před dodáním výrobku na trh distributoři ověří, zda nese označení CE, zda jsou k němu přiloženy požadované doklady a návod a bezpečnostní informace v jazyce snadno srozumitelném spotřebitelům a ostatním konečným uživatelům v členském státě, v němž má být výrobek dodán na trh, a zda výrobce a dovozce splnili požadavky stanovené v čl. 7 odst. 5 a 6 a čl. 9 odst. 4.
3. Domnívá-li se distributor nebo má-li důvod se domnívat, že výrobek není ve shodě s použitelnými požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici, nesmí dodat výrobek na trh, dokud nebude uveden ve shodu. Dále, pokud výrobek nespĺňuje použitelné požadavky na přístupnost, informuje o tom distributor výrobce nebo dovozce, jakož i orgány dozoru nad trhem.
4. Distributoři zajistí, aby v době, kdy nesou za výrobek odpovědnost, neohrožovaly skladovací a přepravní podmínky jeho soulad s použitelnými požadavky na přístupnost.
5. Distributoři, kteří se domnívají nebo mají důvod se domnívat, že výrobek, který dodali na trh, není ve shodě s touto směrnicí, zajistí, aby byla přijata nezbytná nápravná opatření k uvedení tohoto výrobku ve shodu, nebo v případě potřeby k jeho stažení z trhu. Dále, pokud výrobek nespĺňuje použitelné požadavky na přístupnost, informují o tom distributoři neprodleně příslušné vnitrostátní orgány členských států, v nichž výrobek dodali na trh, a uvedou podrobnosti zejména o nesouladu a o veškerých přijatých nápravných opatřeních.
6. Distributoři poskytnou příslušnému vnitrostátnímu orgánu na základě jeho odůvodněné žádosti všechny informace a dokumentaci nezbytné k prokázání shody výrobku. Spolupracují s tímto orgánem na jeho žádost při činnostech, jejichž cílem je odstranit nesoulad výrobků, které uvedli na trh, s použitelnými požadavky na přístupnost.

Článek 11

Případy, ve kterých se povinnosti výrobců vztahují na dovozce a distributory

Dovozce nebo distributor je pro účely této směrnice považován za výrobce a vztahují se na něj povinnosti výrobce podle článku 7, pokud uvede výrobek na trh pod svým jménem nebo ochrannou známkou nebo pokud upraví výrobek, jenž byl na trh již uveden, takovým způsobem, který může ovlivnit jeho soulad s požadavky této směrnice.

Článek 12

Identifikace hospodářských subjektů nakládajících s výrobky

1. Hospodářské subjekty uvedené v člancích 7 až 10 na žádost orgánů dozoru nad trhem identifikují:
  - a) každý jiný hospodářský subjekt, který jim dodal výrobek;
  - b) každý jiný hospodářský subjekt, kterému dodaly výrobek.
2. Hospodářské subjekty uvedené v člancích 7 až 10 musí být schopny poskytnout informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku po dobu pěti let poté, co jim byl výrobek dodán, a po dobu pěti let poté, co dodaly výrobek.
3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 26, jimiž se mění tato směrnice s cílem změnit v případě specifických výrobků lhůtu uvedenou v odstavci 2 tohoto článku. Tato změněná lhůta musí být delší než pět let a musí být přiměřená ekonomické životnosti daného výrobku.

KAPITOLA IV

Povinnosti poskytovatelů služeb

Článek 13

Povinnosti poskytovatelů služeb

1. Poskytovatelé služeb zajistí, aby při koncipování a poskytování služeb splňovali požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici.
2. Poskytovatelé služeb připraví nezbytné informace v souladu s přílohou V a vysvětlí, jak služby splňují použitelné požadavky na přístupnost. Tyto informace musí být zpřístupněny veřejnosti v písemné i ústní formě, a to i způsobem, který je přístupný osobám se zdravotním postižením. Poskytovatelé služeb dané informace uchovávají po celou dobu poskytování služby.
3. Aniž je dotčen článek 32, poskytovatelé služeb zajistí, aby byly zavedeny postupy k tomu, aby poskytování služeb zůstalo ve shodě s použitelnými požadavky na přístupnost. Poskytovatelé služeb náležitě zohlední změny týkající se povahy poskytování služby, změny v použitelných požadavcích na přístupnost a změny v harmonizovaných normách nebo v technických specifikacích, odkazem na něž je služba prohlášena za splňující požadavky na přístupnost.
4. V případě neshody přijmou poskytovatelé služeb nezbytná nápravná opatření k uvedení služby do shody s použitelnými požadavky na přístupnost. Pokud služba není v souladu s použitelnými požadavky na přístupnost, poskytovatelé služeb o tom rovněž neprodleně informují příslušné vnitrostátní orgány členských států, v nichž je služba poskytována, a uvedou podrobnosti zejména o nesouladu a o veškerých přijatých nápravných opatřeních.
5. Poskytovatelé služeb poskytnou příslušnému orgánu na základě jeho odůvodněné žádosti všechny informace nezbytné k prokázání shody služby s použitelnými požadavky na přístupnost. Spolupracují s tímto orgánem na jeho žádost při činnostech, jejichž cílem je uvést službu do shody s těmito požadavky.

KAPITOLA V

Zásadní změna výrobků nebo služeb a nepřiměřená zátěž pro hospodářské subjekty

Článek 14

Zásadní změna a nepřiměřená zátěž

1. Požadavky na přístupnost uvedené v článku 4 se použijí pouze v rozsahu, v jakém soulad:
  - a) nevyžaduje významnou změnu výrobku nebo služby, v jejímž důsledku by došlo k zásadní změně jejich základní povahy, a
  - b) nemá za následek vytvoření nepřiměřené zátěže pro dotčené hospodářské subjekty.
2. Hospodářské subjekty provedou posouzení, zda by soulad s požadavky na přístupnost uvedenými v článku 4 vedl k zásadní změně nebo na základě příslušných kritérií uvedených v příloze VI kladl nepřiměřenou zátěž podle odstavce 1 tohoto článku.

3. Hospodářské subjekty doloží posouzení uvedené v odstavci 2. Hospodářské subjekty uchovávají veškeré relevantní výsledky po dobu pěti let, která se počítá od posledního dodání výrobku na trh nebo od posledního poskytnutí služby. Na žádost orgánů dozoru nad trhem nebo orgánů odpovědných za kontrolu souladu služeb poskytnou hospodářské subjekty těmto orgánům kopii posouzení uvedeného v odstavci 2.

4. Odchylně od odstavce 3 jsou mikropodniky nakládající s výrobky osvobozeny od požadavku na doložení posouzení. Pokud to však orgán dozoru nad trhem požaduje, poskytnou mikropodniky nakládající s produkty, které se rozhodly odvolat se na odstavec 1, tomuto orgánu skutečnosti relevantní pro posouzení uvedené v odstavci 2.

5. Poskytovatelé služeb odvolávající se na odst. 1 písm. b) obnoví s ohledem na každou kategorii nebo druh služby své posouzení toho, zda je zátěž nepřiměřená,

a) při změně nabízené služby, nebo

b) na žádost orgánů odpovědných za kontrolu souladu služeb a

c) v každém případě alespoň každých pět let.

6. Pokud hospodářské subjekty obdrží financování z jiných než vlastních zdrojů, ať již veřejných, nebo soukromých, které je poskytováno za účelem zlepšení přístupnosti, nejsou oprávněny dovolávat se odst. 1 písm. b).

7. Komisi je v souladu s článkem 26 svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci za účelem doplnění přílohy VI dalším upřesněním příslušných kritérií, která má hospodářský subjekt zohlednit za účelem posouzení uvedeného v odstavci 2 tohoto článku. Při dalším upřesnění uvedených kritérií Komise nezohlední pouze možné přínosy pro osoby se zdravotním postižením, ale i přínosy pro osoby s funkčním omezením.

Komise v případě nutnosti přijme první takový akt v přenesené pravomoci do 28. června 2020. Takový akt se začne používat nejdříve ke dni 28. června 2025.

8. Pokud se hospodářské subjekty dovolávají odstavce 1 v souvislosti s konkrétním výrobkem nebo službou, informují o tom příslušný orgán dozoru nad trhem nebo orgán odpovědný za kontrolu souladu služeb členského státu, v němž je daný výrobek uváděn na trh nebo v němž je poskytována daná služba.

První pododstavec se nevztahuje na mikropodniky.

KAPITOLA VI

Harmonizované normy a technické specifikace výrobků a služeb

Článek 15

Předpoklad shody

1. Předpokládá se, že výrobky a služby, které jsou ve shodě s harmonizovanými normami nebo jejich částmi, na něž byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie*, jsou ve shodě s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici v rozsahu, v jakém se tyto normy nebo jejich části na uvedené požadavky vztahují.

2. Komise v souladu s článkem 10 nařízení (EU) č. 1025/2012 požádá jednu nebo více evropských normalizačních organizací o vypracování harmonizovaných norem pro požadavky na přístupnost výrobků stanovené v příloze I. První takový návrh žádosti předloží Komise příslušnému výboru do 28. června 2021.

3. Komise může přijmout prováděcí akty, jimiž stanoví technické specifikace, jež splňují požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici, jsou-li splněny tyto podmínky:

a) v *Úředním věstníku Evropské unie* nebyly v souladu s nařízením (EU) č. 1025/2012 zveřejněny žádné odkazy na harmonizované normy; a

b) buď:

i) Komise požádala jednu nebo více evropských normalizačních organizací o vypracování harmonizované normy a v rámci normalizačního postupu dochází k nepřiměřeným prodlevám nebo žádná evropská normalizační organizace žádost nepřijala; nebo

- ii) Komise může prokázat, že technická specifikace dodržuje požadavky stanovené v příloze II nařízení (EU) č. 1025/2012, s výjimkou požadavku, aby technické specifikace vypracovala nezisková organizace.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 27 odst. 2.

4. Předpokládá se, že výrobky a služby, které jsou ve shodě s technickými specifikacemi nebo jejich částmi, jsou ve shodě s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici v rozsahu, v jakém se tyto technické specifikace nebo jejich části na uvedené požadavky vztahují.

KAPITOLA VII

Shoda výrobků a označení CE

Článek 16

EU prohlášení o shodě výrobků

1. EU prohlášení o shodě potvrzuje, že bylo prokázáno splnění příslušných požadavků na přístupnost. Pokud je coby výjimka použit článek 14, uvede se v EU prohlášení o shodě, které požadavky na přístupnost podléhají této výjimce.
2. EU prohlášení o shodě musí být vypracováno podle vzoru uvedeného v příloze III rozhodnutí č. 768/2008/ES. Musí obsahovat prvky stanovené v příloze IV této směrnice a musí být průběžně aktualizováno. Požadavky týkající se technické dokumentace nesmí mikropodnikům a malým a středním podnikům způsobovat přílišnou zátěž. Přeloží se do jazyka nebo jazyků požadovaných členským státem, v němž se výrobek uvádí nebo dodává na trh.
3. Pokud se na výrobek vztahuje více než jeden akt Unie vyžadující EU prohlášení o shodě, vypracuje se pro všechny tyto akty Unie jediné EU prohlášení o shodě. Uvedené prohlášení musí obsahovat identifikaci dotčených aktů, včetně odkazů na zveřejnění.
4. Vypracováním EU prohlášení o shodě přebírá výrobce odpovědnost za shodu výrobku s požadavky této směrnice.

Článek 17

Obecné zásady označení CE na výrobcích

Označení CE podléhá obecným zásadám uvedeným v článku 30 nařízení (ES) č. 765/2008.

Článek 18

Pravidla a podmínky pro umístění označení CE

1. Označení CE se viditelně, čitelně a nesmazatelně umístí na výrobek nebo na jeho výrobní štítek. Pokud to vzhledem k povaze výrobku není možné nebo odůvodněné, umístí se na obal a průvodní doklady.
2. Označení CE se umístí před uvedením výrobku na trh.
3. Členské státy vycházejí ze stávajících mechanismů, aby zajistily řádné uplatňování režimu označování CE, a přijmou vhodná opatření v případě nesprávného použití tohoto označení.

Kapitola VIII

Dozor nad trhem s výrobky a ochranný postup Unie

Článek 19

Dozor nad trhem s výrobky

1. Na výrobky se vztahují čl. 15 odst. 3, články 16 až 19, 21, 23 až 28 a čl. 29 odst. 2 a 3 nařízení (ES) č. 765/2008.
2. Při provádění dozoru nad trhem s výrobky příslušné orgány dozoru nad trhem v případě, že se hospodářský subjekt odvolává na článek 14 této směrnice:
  - a) zkontrolují, zda hospodářský subjekt provedl posouzení uvedené v článku 14,
  - b) přezkoumají toto posouzení a jeho výsledky včetně toho, zda byla správně použita kritéria stanovená v příloze VI, a

c) zkontrolují soulad s použitelnými požadavky na přístupnost.

3. Členské státy zajistí, aby informace, které mají v držení orgány dozoru nad trhem a které se týkají dodržování použitelných požadavků na přístupnost stanovených v této směrnici ze strany hospodářských subjektů a posuzování stanoveného v článku 14, byly kromě případů, kdy tyto informace nelze poskytnout z důvodů důvěrnosti, jak je stanoveno v čl. 19 odst. 5 nařízení (ES) č. 765/2008, na požádání a v přístupném formátu zpřístupněny spotřebiteli.

Článek 20

Postup na vnitrostátní úrovni pro nakládání s výrobky, které nesplňují použitelné požadavky na přístupnost

1. Pokud orgány dozoru nad trhem jednoho členského státu mají dostatečné důvody se domnívat, že určitý výrobek, na nějž se vztahuje tato směrnice, nesplňuje použitelné požadavky na přístupnost, provedou hodnocení dotčeného výrobku zahrnující všechny požadavky stanovené v této směrnici. Příslušné hospodářské subjekty za tímto účelem plně spolupracují s orgány dozoru nad trhem.

Pokud v průběhu hodnocení uvedeného v prvním pododstavci orgány dozoru nad trhem zjistí, že výrobek nesplňuje požadavky stanovené v této směrnici, neprodleně vyzvou dotčený hospodářský subjekt, aby v přiměřené lhůtě odpovídající povaze nesouladu s požadavky, jež mohou stanovit, přijal všechna vhodná nápravná opatření k uvedení výrobku do souladu s těmito požadavky.

Orgány dozoru nad trhem nařídí příslušnému hospodářskému subjektu, aby výrobek v dodatečně přiměřené lhůtě stáhl z trhu, pouze pokud daný hospodářský subjekt nepřijal přiměřená nápravná opatření ve lhůtě uvedené v druhém pododstavci.

Na opatření uvedená ve druhém a třetím pododstavci tohoto odstavce se použije článek 21 nařízení (ES) č. 765/2008.

2. Domnívají-li se orgány dozoru nad trhem, že se nesoulad netýká pouze území daného členského státu, informují Komisi a ostatní členské státy o výsledcích hodnocení a o opatřeních, která má hospodářský subjekt na jejich žádost přijmout.

3. Hospodářský subjekt zajistí, aby byla přijata všechna vhodná nápravná opatření ohledně všech dotčených výrobků, které dodal na trh v celé Unii.

4. Pokud příslušný hospodářský subjekt ve lhůtě uvedené v odst. 1 třetím pododstavci nepřijme přiměřená nápravná opatření, přijmou orgány dozoru nad trhem veškerá vhodná předběžná opatření s cílem zakázat nebo omezit dodávání výrobku na trh daného členského státu nebo jej z tohoto trhu stáhnout.

Orgány dozoru nad trhem o těchto opatřeních neprodleně informují Komisi a ostatní členské státy.

5. Součástí informací uvedených v odst. 4 druhém pododstavci jsou všechny dostupné podrobnosti, zejména údaje nezbytné pro identifikaci nevyhovujícího výrobku, údaje o původu výrobku, povaze údajného nesouladu a s ním spojených požadavků na přístupnost, které výrobek nesplňuje, povaze a době trvání opatření přijatých na vnitrostátní úrovni a stanoviska příslušného hospodářského subjektu. Orgány dozoru nad trhem zejména uvedou, zda je důvodem nesouladu některý z těchto nedostatků:

a) výrobek nesplňuje použitelné požadavky na přístupnost, nebo

b) nedostatky v harmonizovaných normách nebo v technických specifikacích uvedených v článku 15, na nichž je založen předpoklad shody.

6. Členské státy jiné než členský stát, který zahájil postup podle tohoto článku, neprodleně informují Komisi a ostatní členské státy o veškerých opatřeních, která přijaly, a o všech doplňujících údajích týkajících se nesouladu dotčeného výrobku, které mají k dispozici, a v případě nesouhlasu s oznámeným vnitrostátním opatřením o svých námitkách.

7. Jestliže do tří měsíců od přijetí informací uvedených v odst. 4 druhém pododstavci nevznese žádný členský stát ani Komise námitku proti předběžnému opatření přijatému členskými státy, považuje se uvedené opatření za důvodné.

8. Členské státy zajistí, aby byla v souvislosti s dotčeným výrobkem bezodkladně přijata náležitá omezující opatření, jako je stažení tohoto výrobku z jejich trhu.

Článek 21

Ochranný postup Unie

1. Pokud jsou po ukončení postupu stanoveného v čl. 20 odst. 3 a 4 vzneseny námitky proti opatření přijatému členskými státy nebo pokud má Komise přiměřené důkazy, které naznačují, že je vnitrostátní opatření v rozporu s právními předpisy Unie, zahájí Komise neprodleně konzultace s členskými státy a příslušným hospodářským subjektem nebo subjekty a provede hodnocení vnitrostátního opatření. Na základě výsledků tohoto hodnocení Komise rozhodne, zda je vnitrostátní opatření důvodné, či nikoli.

Rozhodnutí Komise je určeno všem členským státům a Komise jej neprodleně sdělí členským státům a příslušnému hospodářskému subjektu nebo subjektům.

2. Pokud je vnitrostátní opatření uvedené v odstavci 1 považováno za důvodné, všechny členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby byl nevyhovující výrobek stažen z jejich trhu, a informují o tom Komisi. Je-li vnitrostátní opatření považováno za nedůvodné, dotčený členský stát toto opatření zruší.

3. Pokud je vnitrostátní opatření uvedené v odstavci 1 tohoto článku považováno za důvodné a je-li nesoulad výrobku přisuzován nedostatkům v harmonizovaných normách, jak je uvedeno v čl. 20 odst. 5 písm. b), použije Komise postup stanovený v článku 11 nařízení (EU) č. 1025/2012.

4. Pokud je vnitrostátní opatření uvedené v odstavci 1 tohoto článku považováno za důvodné a je-li nesoulad výrobku přisuzován nedostatkům v technických specifikacích, jak je uvedeno v čl. 20 odst. 5 písm. b), přijme Komise bezodkladně prováděcí akty, kterými se dotčené technické specifikace mění nebo zrušují. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 27 odst. 2.

Článek 22

Formální nesoulad

1. Aniž je dotčen článek 20, vyzve členský stát příslušný hospodářský subjekt, aby odstranil nesoulad, pokud zjistí jeden z těchto nedostatků:

- a) označení CE bylo umístěno v rozporu s článkem 30 nařízení (ES) č. 765/2008 nebo článkem 18 této směrnice;
- b) označení CE nebylo umístěno;
- c) nebylo vypracováno EU prohlášení o shodě;
- d) EU prohlášení o shodě nebylo vypracováno správně;
- e) chybí technická dokumentace, nebo je neúplná;
- f) chybějí informace uvedené v čl. 7 odst. 6 nebo čl. 9 odst. 4, nebo jsou nesprávné nebo neúplné;
- g) nebyl splněn jiný administrativní požadavek uvedený v článku 7 nebo článku 9.

2. Pokud nesoulad uvedený v odstavci 1 nadále trvá, přijme dotčený členský stát veškerá vhodná opatření s cílem omezit nebo zakázat dodávání výrobku na trh, nebo zajistit, aby byl výrobek stažen z trhu.

KAPITOLA IX

Soulad služeb

Článek 23

Soulad služeb

1. Členské státy zavedou, provádějí a pravidelně aktualizují vhodné postupy, jejichž cílem je:

- a) kontrolovat soulad služeb s požadavky stanovenými v této směrnici, včetně posuzování podle článku 14, na něž se obdobně použije čl. 19 odst. 2;
- b) sledovat stížnosti nebo zprávy o otázkách týkajících se nesouladu služeb s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici;
- c) ověřovat, že hospodářský subjekt přijal nápravná opatření.

2. Členské státy určí orgány odpovědné za provádění postupů uvedených v odstavci 1, pokud jde o soulad služeb.

Členské státy zajistí, aby veřejnost byla informována o existenci, působnosti, identitě, činnosti a rozhodnutích orgánů uvedených v prvním pododstavci. Uvedené orgány takové informace v přístupných formátech na požádání zpřístupní.

KAPITOLA X

Požadavky na přístupnost v jiných aktech Unie

Článek 24

Přístupnost v rámci jiných aktů Unie

1. Pokud jde o výrobky a služby uvedené v článku 2 této směrnice, jsou požadavky na přístupnost stanovené v příloze I této směrnice závaznými požadavky na přístupnost ve smyslu čl. 42 odst. 1 směrnice 2014/24/EU a čl. 60 odst. 1 směrnice 2014/25/EU.

2. Jakýkoli výrobek nebo služba, jejichž vlastnosti, prvky nebo funkce splňují požadavky na přístupnost stanovené v příloze I této směrnice v souladu s oddílem VI této přílohy, se považují za splňující příslušné povinnosti, pokud jde o přístupnost, stanovené v jiných aktech Unie, než je tato směrnice, pro tyto vlastnosti, prvky nebo funkce, ledaže je uvedené akty stanoví jinak.

Článek 25

Harmonizované normy a technické specifikace pro jiné akty Unie

Soulad s harmonizovanými normami a technickými specifikacemi nebo jejich částmi, jež jsou přijaty v souladu s článkem 15, vytváří předpoklad souladu s článkem 24 v rozsahu, v němž tyto normy a technické specifikace nebo jejich části splňují požadavky na přístupnost stanovené v této směrnici.

KAPITOLA XI

ZAkty v přenesené pravomoci, prováděcí pravomoci a závěrečná ustanovení

Článek 26

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 4 odst. 9 je svěřena Komisi na dobu neurčitou ode dne 27. června 2019.

Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 12 odst. 3 a v čl. 14 odst. 7 je svěřena Komisi na dobu pěti let ode dne 27. června 2019. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodloužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.

3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 4 odst. 9, čl. 12 odst. 3 a čl. 14 odst. 7 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci se Komise poradí s odborníky, které určí každý členský stát v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 4 odst. 9, čl. 12 odst. 3 a čl. 14 odst. 7 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 27

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 28

Pracovní skupina

Komise zřídí pracovní skupinu složenou ze zástupců orgánů dozoru nad trhem, orgánů odpovědných za kontrolu souladu služeb a příslušných zúčastněných stran včetně zástupců organizací osob se zdravotním postižením.

Pracovní skupina:

- a) usnadňuje výměnu informací a osvědčených postupů mezi orgány a příslušnými zúčastněnými stranami;
- b) posiluje spolupráci mezi orgány a příslušnými zúčastněnými stranami v otázkách týkajících se provádění této směrnice s cílem zlepšit soudržnost při uplatňování požadavků na přístupnost stanovených v této směrnici a pozorně sledovat provádění článku 14; a
- c) poskytuje poradenství, zejména Komisi, především ohledně provádění článků 4 a 14.

Článek 29

Prosazování

1. Členské státy zajistí, aby existovaly přiměřené a účinné prostředky pro zajištění dodržování této směrnice.
2. Prostředky uvedené v odstavci 1 zahrnují:
  - a) ustanovení, na jejichž základě může spotřebitel v souladu s vnitrostátním právem podat u soudů nebo příslušných správních orgánů žalobu, která zajistí dodržování vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice;
  - b) ustanovení, na jejichž základě se veřejné orgány nebo soukromá sdružení, organizace nebo jiné právní subjekty, které mají legitimní zájem zajistit, aby byla této směrnice dodržována, mohou buď jménem, nebo na podporu navrhovatele a s jeho souhlasem účastnit v souladu s vnitrostátním právem u soudů nebo příslušných správních orgánů jakéhokoli soudního nebo správního řízení určeného pro vymáhání plnění povinností vyplývajících z této směrnice.
3. Tento článek se nevztahuje na zadávací řízení, která upravují směrnice 2014/24/EU nebo směrnice 2014/25/EU.

Článek 30

Sankce

1. Členské státy stanoví pravidla týkající se sankcí za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování.
2. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Součástí těchto sankcí musí být i účinné nápravné opatření v případě nedodržení předpisů ze strany hospodářského subjektu.
3. Členské státy neprodleně uvědomí o takových pravidlech a takových opatřeních Komisi a neprodleně ji informují o jakýchkoli pozdějších změnách těchto pravidel nebo opatření.
4. Sankce musí zohledňovat rozsah nesouladu, včetně jeho závažnosti a počet kusů dotýčných nevyhovujících výrobků nebo služeb, stejně jako počet dotčených osob.
5. Tento článek se nevztahuje na zadávací řízení, která upravují směrnice 2014/24/EU nebo směrnice 2014/25/EU.

Článek 31

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 28. června 2022. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.
2. Budou tyto předpisy uplatňovat ode dne 28. června 2025.

3. Odchylně od odstavce 2 tohoto článku mohou členské státy rozhodnout, že budou uplatňovat předpisy týkající se povinností uvedených v čl. 4 odst. 8 nejpozději od 28. června 2027.
4. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
5. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.
6. Členské státy, které využívají možnost stanovenou v čl. 4 odst. 4, sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou za tímto účelem, a předloží Komisi zprávu o pokroku při jejich uplatňování.

Článek 32

Přechodná opatření

1. Aniž je dotčen odstavec 2 tohoto článku, stanoví členské státy přechodné období do 28. června 2030, během něhož mohou poskytovatelé služeb nadále poskytovat své služby s použitím výrobků, které k poskytování obdobných služeb používali před tímto datem v souladu s právními předpisy.

Smlouvy o poskytování služeb sjednané před 28. červnem 2025 mohou pokračovat v nezměněné podobě až do skončení doby jejich platnosti, avšak nejdéle po dobu pěti let od tohoto data.

2. Členské státy mohou stanovit, že samoobslužné terminály používané poskytovateli služeb v souladu s právními předpisy při poskytování služeb před 28. červnem 2025, mohou být při poskytování obdobných služeb využívány i nadále, a to až do konce jejich ekonomické životnosti, avšak nejdéle po 20 let od zahájení jejich používání.

Článek 33

Zpráva a přezkum

1. Do 28. června 2030 a poté každých pět let podá Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů zprávu o uplatňování této směrnice.

2. Zprávy se budou s ohledem na sociální, hospodářský a technologický vývoj mimo jiné zabývat trendy v otázce přístupnosti výrobků a služeb, možným technologickým omezením nebo překážkami pro inovace a dopadem této směrnice na hospodářské subjekty a na osoby se zdravotním postižením. Zprávy také posoudí, zda uplatňování čl. 4 odst. 4 přispělo ke sblížení nejednotných požadavků na přístupnost zastavěného prostředí služeb přepravy cestujících, bankovních služeb pro spotřebitele a středisek služeb pro zákazníky v obchodech poskytovatelů služeb elektronických komunikací, kde je to možné, s cílem umožnit jejich postupné sladění s požadavky na přístupnost stanovenými v příloze III.

Zprávy rovněž posoudí, zda uplatňování této směrnice, a zejména jejich dobrovolných ustanovení, přispělo ke sblížení požadavků na přístupnost zastavěného prostředí představujícího stavební práce spadající do oblasti působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/23/EU⁽³⁵⁾, směrnice 2014/24/EU a směrnice 2014/25/EU.

Zprávy se budou rovněž zabývat účinky uplatňování článku 14 této směrnice na fungování vnitřního trhu, případně i na základě informací získaných v souladu s čl. 14 odst. 8, jakož i výjimkami pro mikropodniky. Na závěr zprávy uvedou, zda tato směrnice splnila své cíle a zda by bylo vhodné zahrnout do její oblasti působnosti nové výrobky a služby nebo některé výrobky či služby z její oblasti působnosti vyloučit, a s ohledem na případnou revizi této směrnice případně určí oblasti, kde je zapotřebí snížit zátěž.

Je-li to nezbytné, navrhne Komise vhodná opatření, jež mohou zahrnovat i legislativní opatření.

⁽³⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/23/EU ze dne 26. února 2014 o udělování koncesí (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 1).

3. Členské státy sdělí Komisi včas všechny informace, které Komise potřebuje pro vypracování těchto zpráv.
4. Zprávy Komise přihlédnou k názorům zúčastněných stran a příslušných nevládních organizací, včetně organizací osob se zdravotním postižením.

Článek 34

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 35

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

_____

PŘÍLOHA I

POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST PRO VÝROBKÝ A SLUŽBY

Oddíl I

Obecné požadavky na přístupnost týkající se všech výrobků, na které se tato směrnice vztahuje v souladu s čl. 2 odst. 1

Výrobky musí být navrhovány a vyráběny takovým způsobem, aby bylo maximalizováno jejich předvídatelné použití osobami se zdravotním postižením, a připojí se k nim přístupné informace o jejich fungování a jejich prvcích přístupnosti, a to pokud možno ve výrobku nebo na něm.

1. Požadavky na poskytování informací:

- a) informace o použití výrobku uvedené na výrobku samotném (označení na obalu, návod a varování) musí být:
  - i) zpřístupněny prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - ii) prezentovány srozumitelným způsobem;
  - iii) prezentovány uživatelům tak, aby je byli schopni vnímat;
  - iv) prezentovány písmem odpovídající velikosti a vhodného tvaru s přihlédnutím k předvídatelným podmínkám použití a s pomocí dostatečného kontrastu, jakož i nastavitelných mezer mezi písmeny, řádky a odstavci;
- b) návod k použití výrobku, jenž není uveden na výrobku samotném, ale je zpřístupněn pomocí výrobku či jinými prostředky, jako například na internetových stránkách, včetně funkcí přístupnosti výrobku, jejich aktivace a jejich interoperability s podpůrnými řešeními, musí být veřejně přístupný v okamžiku uvedení výrobku na trh a musí:
  - i) být zpřístupněn prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - ii) být prezentován srozumitelným způsobem;
  - iii) být prezentován uživatelům tak, aby jej byli schopni vnímat;
  - iv) být prezentován písmem odpovídající velikosti a vhodného tvaru, s přihlédnutím k předvídatelným podmínkám použití a s pomocí dostatečného kontrastu, jakož i nastavitelných mezer mezi písmeny, řádky a odstavci;
  - v) být zpřístupněn, pokud jde o obsah, v textových formátech, které lze použít k vytvoření alternativních podpůrných formátů pro prezentaci různými způsoby a prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - vi) být doprovázen alternativní prezentací veškerého netextového obsahu;
  - vii) zahrnovat popis uživatelského rozhraní výrobku (manipulace, ovládání a zpětná vazba, vstupy a výstupy) poskytovaného v souladu s bodem 2; pro každý z podbodů v bodu 2 popis uvede, zda výrobek tyto prvky poskytuje;
  - viii) zahrnovat popis funkčnosti výrobku, již poskytují funkce, jejichž cílem je reagovat na potřeby osob se zdravotním postižením v souladu s bodem 2; pro každý z podbodů v bodu 2 popis uvede, zda výrobek tyto prvky poskytuje;
  - ix) zahrnovat popis softwarového a hardwarového propojení výrobku s podpůrnými pomůckami; popis zahrne seznam těch podpůrných pomůcek, které byly testovány spolu s výrobkem.

2. Návrh uživatelského rozhraní a funkčnosti:

Výrobek včetně svého uživatelského rozhraní musí mít vlastnosti, prvky a funkce, které osobám se zdravotním postižením umožňují přístup k výrobku, jeho vnímání, obsluhu, porozumění mu a jeho ovládání tím, že se zajistí, že:

- a) pokud výrobek umožňuje komunikaci, včetně interpersonální komunikace, obsluhu, informování, ovládání a orientaci, musí tak činit prostřednictvím více než jednoho smyslu; to zahrnuje poskytnutí alternativ k vizuálním, sluchovým, mluveným a hmatovým prvkům;
- b) pokud výrobek používá mluvený projev, musí poskytovat alternativy k mluvenému projevu a hlasovému vstupu pro komunikaci, obsluhu, ovládání a orientaci;

- c) pokud výrobek používá vizuální prvky, musí umožňovat flexibilní zvětšení, jas a kontrast pro komunikaci, informování a obsluhu a zajišťovat interoperabilitu s programy a podpůrnými pomůckami pro orientaci v rozhraní;
- d) pokud výrobek používá barvy k předávání informací, označení úkonu, požadování reakce nebo určení prvků, musí poskytovat alternativu k barvám;
- e) pokud výrobek používá zvukové signály k předávání informací, označení úkonu, požadování reakce nebo určení prvků, musí poskytovat alternativu ke zvukovým signálům;
- f) pokud výrobek používá vizuální prvky, musí poskytovat flexibilní způsoby zlepšení zrakové srozumitelnosti;
- g) pokud výrobek používá zvuk, musí uživateli umožňovat ovládání hlasitosti a rychlosti a obsahovat rozšířené zvukové prvky včetně snížení interference zvukových signálů z okolních výrobků a sluchové srozumitelnosti;
- h) pokud výrobek vyžaduje ruční obsluhu a ovládání, musí umožňovat postupné ovládání a poskytovat alternativy k ovládání využívajícímu jemnou motoriku, aby nebylo pro zacházení nutné souběžné ovládání, a musí využívat hmatově rozpoznatelné části;
- i) výrobek nesmí obsahovat funkční režimy vyžadující značný dosah a velkou sílu;
- j) výrobek nesmí vyvolávat fotosenzitivní reakce;
- k) výrobek musí při používání prvků přístupnosti chránit soukromí uživatele;
- l) výrobek musí poskytovat alternativu k biometrické identifikaci a kontrole;
- m) výrobek musí zajišťovat soudržnost funkcionality a musí poskytovat dostatečné a flexibilní množství času na interakci;
- n) výrobek musí poskytovat software a hardware k propojení s podpůrnými technologiemi;
- o) výrobek musí splňovat tyto zvláštní odvětvové požadavky:
  - i) samoobslužné terminály:
    - musí poskytovat technologii převodu textu do mluvené podoby;
    - musí umožňovat používání osobních sluchátek;
    - je-li vyžadována načasovaná reakce, musí uživatele upozornit prostřednictvím více než jednoho smyslu;
    - musí umožňovat prodloužení poskytnutého času;
    - musí mít odpovídající kontrast a klávesy a ovladače rozpoznatelné hmatem, jsou-li klávesy a ovladače používány;
    - nesmí vyžadovat aktivaci funkce přístupnosti k tomu, aby uživatel, který je na danou funkci odkázán, mohl výrobek používat;
    - pokud výrobek používá zvuk nebo zvukové signály, musí být kompatibilní s podpůrnými pomůckami a technologiemi dostupnými na úrovni Unie, včetně technologií pro nedoslýchavé osoby, jako jsou pomůcky pro nedoslýchavé, funkce telecoil, kochleární implantáty a zařízení na podporu sluchu;
  - ii) čtečky elektronických knih musí poskytovat technologii převodu textu do mluvené podoby;
  - iii) koncová zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem určená pro spotřebitele, používaná k poskytování služeb elektronických komunikací:
    - mají-li tyto výrobky vedle hlasového potenciálu i potenciál textový, musí umožňovat zpracování textu v reálném čase a podporovat audio formáty s vysokou úrovní reprodukce zvuku;
    - mají-li kromě textového a hlasového potenciálu nebo v kombinaci s ním i video potenciál, musí umožňovat zpracování úplné konverzace, včetně synchronizovaného hlasu, textu v reálném čase a videa s rozlišením, které uživatelům umožní komunikovat pomocí znakového jazyka;
    - musí zajistit účinné bezdrátové propojení s technologiemi pro nedoslýchavé osoby;
    - musí zabraňovat interferenci s podpůrnými pomůckami;

- iv) koncová zařízení s interaktivním výpočetním potenciálem určená pro spotřebitele, používaná k přístupu k audiovizuálním mediálním službám, musí osobám se zdravotním postižením zpřístupňovat prvky přístupnosti poskytované poskytovatelem audiovizuálních mediálních služeb za účelem uživatelského přístupu, výběru, ovládní, individuálního nastavení a přenosu na podpůrné pomůcky.

3. Služby podpory:

jsou-li k dispozici služby podpory (helpdesky, telefonická centra, technická podpora, konverzní služby a služby odborné přípravy), musí poskytovat informace o přístupnosti výrobku a jeho kompatibilitě s podpůrnými technologiemi, a to přístupnými způsoby komunikace.

Oddíl II

Požadavky na přístupnost týkající se výrobků uvedených v čl. 2 odst. 1, s výjimkou samoobslužných terminálů uvedených v čl. 2 odst. 1 písm. B)

Aby se maximalizovalo předvídatelné použití výrobků, na něž se vztahuje tento oddíl, osobami se zdravotním postižením, musí být kromě požadavků stanovených v oddílu I zpřístupněn obal a návod výrobků. To znamená, že:

- a) musí být zpřístupněn obal výrobku včetně informací na něm uvedených (např. o otevření, uzavření, použití, likvidaci), včetně případných informací o charakteristikách výrobku týkajících se přístupnosti, které se podle možností uvedou na obale;
- b) návod k instalaci a údržbě, skladování a likvidaci výrobku, jenž není uveden na výrobku samotném, ale je zpřístupněn jinými prostředky, jako jsou internetové stránky, musí být veřejně dostupný v okamžiku uvedení výrobku na trh a musí splňovat tyto požadavky:
  - i) být přístupný prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - ii) být prezentován srozumitelným způsobem;
  - iii) být prezentován uživatelům tak, aby jej byli schopni vnímat;
  - iv) být prezentován písmem odpovídající velikosti a vhodného tvaru s přihlédnutím k předvídatelným podmínkám použití a s pomocí dostatečného kontrastu, jakož i nastavitelných mezer mezi písmeny, řádky a odstavci;
  - v) obsah návodu musí být zpřístupněn v textových formátech, které lze použít k vytvoření alternativních podpůrných formátů, jež musí být prezentovány různými způsoby a prostřednictvím více než jednoho smyslu; a
  - vi) k pokynům obsahujícím netextový obsah musí být přiložena alternativní prezentace tohoto obsahu.

Oddíl III

Obecné požadavky na přístupnost týkající se všech služeb, na které se tato směrnice vztahuje v souladu s čl. 2 odst. 2

Aby se maximalizovalo předvídatelné použití osobami se zdravotním postižením, musí být služby poskytovány takto:

- a) je zajištěna přístupnost výrobků využívaných při poskytování služby, v souladu s oddílem I a případně oddílem II této přílohy.
- b) jsou poskytovány informace o fungování služby, a pokud jsou při poskytování služby využívány výrobky, o spojitosti služby s těmito výrobky, jakož i informace o jejich charakteristikách týkajících se přístupnosti a interoperability s podpůrnými pomůckami a zařízeními, a to:
  - i) zpřístupněním informací prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - ii) prezentací informací srozumitelným způsobem;
  - iii) prezentací informací uživatelům tak, aby je byli schopni vnímat;
  - iv) zpřístupněním obsahu informací v textových formátech, které lze použít k vytvoření alternativních podpůrných formátů pro prezentaci uživatelům různými způsoby a prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - v) prezentací písmem odpovídající velikosti a vhodného tvaru, s přihlédnutím k předvídatelným podmínkám použití a s pomocí dostatečného kontrastu, jakož i nastavitelných mezer mezi písmeny, řádky a odstavci;

- vi) doplněním veškerého netextového obsahu o alternativní prezentaci tohoto obsahu; a
- vii) poskytováním elektronických informací potřebných při poskytování služeb jednotným a přiměřeným způsobem tím, že budou vnímatelné, ovladatelné, srozumitelné a stabilní;
- c) internetové stránky včetně souvisejících online aplikací a služby poskytované na mobilních zařízeních včetně mobilních aplikací jsou zpřístupněny jednotným a přiměřeným způsobem, aby byly vnímatelné, ovladatelné, srozumitelné a stabilní;
- d) jsou-li k dispozici služby podpory (helpdesky, telefonická centra, technická podpora, konverzní služby a služby odborné přípravy), poskytují informace o přístupnosti výrobku a jeho kompatibilitě s podpůrnými technologiemi, a to přístupnými způsoby komunikace.

Oddíl IV

Dodatečné požadavky na přístupnost týkající se konkrétních služeb

S cílem maximalizovat předvídatelné využití osobami se zdravotním postižením jsou při poskytování služeb zahrnuty funkce, praktiky, politiky a postupy a změny ve fungování služby, které reagují na potřeby osob se zdravotním postižením a zajišťují interoperabilitu s podpůrnými technologiemi:

- a) služby elektronických komunikací včetně tísňových komunikací uvedené v čl. 109 odst. 2 směrnice (EU) 2018/1972:
  - i) poskytování textu v reálném čase vedle hlasové komunikace;
  - ii) poskytování úplné konverzace, je-li vedle hlasové komunikace poskytováno i video;
  - iii) zajištění toho, aby byly tísňové komunikace prostřednictvím hlasového volání a textu (včetně textu v reálném čase) synchronizovány a pokud je poskytováno video, aby byly rovněž synchronizovány jako úplná konverzace a přenášeny poskytovateli služeb elektronických komunikací do nejvhodnějšího centra tísňové komunikace;
- b) služby poskytující přístup k audiovizuálním mediálním službám:
  - i) poskytování elektronických programových průvodců (EPGs), jež jsou vnímatelné, ovladatelné, srozumitelné a stabilní a poskytují informace o dostupnosti přístupu;
  - ii) zajištění toho, aby prvky přístupnosti (služby přístupu) audiovizuálních mediálních služeb, jako jsou titulky pro neslyšící a nedoslýchavé osoby, zvukový popis obrazu, mluvené titulky nebo tlumočení do znakového jazyka, byly plně přenášeny v odpovídající kvalitě pro přesné zobrazení a synchronizovány se zvukem a videem, a současně umožňovaly uživateli ovládnutí jejich zobrazení a používání;
- c) služby letecké, autobusové, železniční a vodní přepravy cestujících s výjimkou služeb městské a příměstské dopravy a služeb regionální dopravy:
  - i) zajištění poskytování informací o přístupnosti vozidel, okolní infrastruktury a zastavěného prostředí a o pomoci osobám se zdravotním postižením;
  - ii) zajištění poskytování informací o inteligentním prodeji lístků a jízdenek (elektronická rezervace, rezervace jízdenek atd.), cestovních informací v reálném čase (jízdni řády, informace o narušení provozu, návazných spojích, možnosti pokračovat v cestě jinými druhy dopravy atd.) a doplňkových informací o službách (např. personální zajištění ve stanicích, nefunkční výtahy nebo dočasně nedostupné služby);
- d) služby městské a příměstské dopravy a služby regionální dopravy: zajištění přístupnosti samoobslužných terminálů využívaných při poskytování služby, v souladu s oddílem I této přílohy;
- e) bankovní služby pro spotřebitele:
  - i) poskytování metod identifikace, elektronických podpisů, bezpečnosti a platebních služeb, které jsou vnímatelné, ovladatelné, srozumitelné a stabilní;
  - ii) zajištění srozumitelnosti informací, aniž by míra jejich složitosti překročila stupeň B2 (středně pokročilý) podle společného evropského referenčního rámce pro jazyky Rady Evropy.
- f) elektronické knihy:
  - i) zajištění toho, že pokud elektronická kniha obsahuje vedle textu i zvuk, poskytuje synchronizovaný text a zvuk;

- ii) zajištění toho, že digitální soubory elektronické knihy nebrání řádnému fungování podpůrných technologií;
  - iii) zajištění přístupu k obsahu, navigace obsahem souboru a uspořádání včetně dynamického uspořádání, poskytnutí struktury, flexibility a možnosti výběru při prezentaci obsahu;
  - iv) umožnění alternativního podání obsahu a jeho interoperability s celou škálou podpůrných technologií takovým způsobem, že bude vnímatelný, srozumitelný, ovladatelný a stabilní;
  - v) zajištění vyhledatelnosti poskytnutím informací prostřednictvím metadat o jejich prvcích přístupnosti;
  - vi) zajištění toho, že opatření pro správu digitálních práv neblokuje prvky přístupnosti;
- g) služby elektronického obchodování:
- i) poskytování informací týkajících se přístupnosti prodávaných výrobků a služeb, pokud odpovědný hospodářský subjekt tyto informace poskytuje;
  - ii) zajištění přístupnosti funkčnosti pro identifikaci, zabezpečení a platbu při dodání jako součást služby a nikoli výrobku tím, že budou vnímatelné, ovladatelné, srozumitelné a stabilní;
  - iii) poskytování metod identifikace, elektronických podpisů a platebních služeb, které jsou vnímatelné, ovladatelné, srozumitelné a stabilní.

Oddíl V

Zvláštní požadavky na přístupnost související s příjmem tísňových komunikací na jednotné evropské tísňové číslo 112 nejvhodnějším centrem tísňové komunikace

S cílem maximalizovat předvídatelné využití osobami se zdravotním postižením jsou při příjmu tísňových komunikací na jednotné evropské tísňové číslo 112 nejvhodnějším centrem tísňové komunikace zahrnuty funkce, praktiky, politiky a postupy a změny, které reagují na potřeby osob se zdravotním postižením:

Tísňové komunikace na jednotné evropské tísňové číslo 112 musí být náležitě zodpovězeny, a to způsobem nejlépe odpovídajícím vnitrostátní organizaci záchranného systému, nejvhodnějším centrem tísňové komunikace a za použití stejných komunikačních prostředků, jakými byla komunikace obdržena, zejména použitím synchronizovaného hlasu a textu (včetně textu v reálném čase), nebo je-li poskytováno video, hlasu, textu (včetně textu v reálném čase) a videa synchronizovaných jako úplná konverzace.

Oddíl VI

Požadavky na přístupnost pro vlastnosti, prvky nebo funkce výrobků a služeb v souladu s čl. 24 odst. 2

Předpoklad splnění příslušných povinností uvedených v jiných aktech Unie týkajících se vlastností, prvků nebo funkcí výrobků a služeb vyžaduje:

1. Výrobky:

- a) přístupnost informací týkajících se fungování a vlastností přístupnosti souvisejících s výrobky je v souladu s příslušnými prvky stanovenými v oddílu I bodě 1 této přílohy, tedy informacemi o použití výrobku uvedených na výrobku samotném a návodem k použití výrobku, jenž není uveden na výrobku samotném, ale je zpřístupněn jeho používáním nebo jinými prostředky, jako jsou internetové stránky;
- b) přístupnost vlastností, prvků a funkcí uživatelského rozhraní a funkčnosti výrobků je v souladu s odpovídajícími požadavky na přístupnost návrhu takového uživatelského rozhraní nebo funkčnosti stanovenými v oddílu I bodě 2 této přílohy;
- c) přístupnost obalu, včetně informací na něm poskytnutých a pokynů k instalaci, údržbě, skladování a likvidaci výrobku, jež nejsou uvedeny na výrobku samotném, ale jsou zpřístupněny jinými prostředky, jako jsou internetové stránky, s výjimkou samoobslužných terminálů, je v souladu s odpovídajícími požadavky na přístupnost stanovenými v oddílu II této přílohy;

2. Služby:

přístupnost vlastností, prvků a funkcí služeb je v souladu s odpovídajícími požadavky na přístupnost pro tyto vlastnosti, prvky a funkce stanovenými v oddílech této přílohy, které souvisejí se službami.

Oddíl VII

Kritéria funkčnosti

Pokud se požadavky na přístupnost stanovené v oddílech I až VI této přílohy nevztahují na jednu nebo více funkcí v oblasti navrhování a výroby výrobků nebo poskytování služeb, musí být tyto funkce nebo prostředky s cílem maximalizovat jejich předvídatelné použití osobami se zdravotním postižením přístupné v souladu se souvisejícími kritérii funkčnosti.

Tato kritéria funkčnosti lze použít jen jako alternativu jednoho nebo více specifických technických požadavků, odkazuje-li se na ně v požadavcích na přístupnost, a to pouze v případě, že uplatňování příslušných kritérií funkčnosti je v souladu s požadavky na přístupnost a vede k tomu, že výsledkem návrhu a výroby výrobků a poskytování služeb je rovnocenná či lepší přístupnost k předvídatelnému použití osobami se zdravotním postižením.

a) používání nevidomými osobami

pokud výrobek nebo služba poskytují vizuální funkční režimy, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který zapojení zraku nevyžaduje;

b) používání osobami se zhoršeným zrakem

pokud výrobek nebo služba poskytují vizuální funkční režimy, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který umožní uživatelům se zhoršeným zrakem výrobek používat;

c) používání osobami, které nevnímají barvy

pokud výrobek nebo služba poskytují vizuální funkční režimy, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který vnímání barvy nevyžaduje;

d) používání neslyšícími

pokud výrobek nebo služba poskytují sluchové funkční režimy, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který zapojení sluchu nevyžaduje;

e) používání nedoslýchavými osobami

pokud výrobek nebo služba poskytují sluchové funkční režimy, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim s rozšířenými zvukovými prvky, který umožní nedoslýchavým uživatelům výrobek používat;

f) používání osobami bez hlasových schopností

pokud výrobek nebo služba vyžadují od uživatelů hlasový vstup, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který hlasové pokyny nevyžaduje; hlasový vstup zahrnuje všechny ústně generované zvuky, jako je řeč, hvízdání nebo mlaskání;

g) používání osobami s omezenou motorikou nebo silou

pokud výrobek nebo služba vyžadují manuální úkony, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který uživatelům umožní jeho používání pomocí alternativních úkonů, jež nevyžadují jemnou motoriku a úchop nebo sílu rukou ani obsluhu více než jednoho ovládacího prvku najednou;

h) používání s omezeným dosahem

ovládací prvky výrobku musí být v dosahu všech uživatelů. Pokud výrobek nebo služba poskytují manuální funkční režim, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, který je funkční i s omezeným dosahem a omezenou silou;

i) minimalizace rizika spuštění fotosenzitivních reakcí

pokud výrobek poskytuje vizuální funkční režimy, musí se vyhnout takovým funkčním režimům, které spouštějí fotosenzitivní reakce;

- j) používání osobami s omezenými kognitivními schopnostmi
výrobek nebo služba musí poskytovat alespoň jeden funkční režim zahrnující prvky zjednodušující a ulehčující jeho používání;
  - k) soukromí
pokud výrobek nebo služba zahrnují prvky na zabezpečení přístupnosti, musí poskytovat alespoň jeden funkční režim, při kterém se zachová soukromí při používání těchto prvků na zabezpečení přístupnosti.
-

PŘÍLOHA II

VZOROVÉ NEZÁVAZNÉ PŘÍKLADY MOŽNÝCH ŘEŠENÍ, JEŽ PŘÍSPÍVAJÍ KE SPLNĚNÍ POŽADAVKŮ NA PŘÍSTUPNOST STANOVENÝCH V PŘÍLOZE I

ODDÍL I:

PŘÍKLADY SPOJENÉ S OBECNÝMI POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST TÝKAJÍCÍMI SE VŠECH VÝROBKŮ, NA NĚŽ SE TATO SMĚRNICE VZTAHUJE V SOULADU S ČL. 2 ODS. 1

POŽADAVKY STANOVENÉ V ODDÍLE I PŘÍLOHY I	PŘÍKLADY
1. Poskytování informací	
a)	
i)	poskytnout vizuální a hmatové informace nebo vizuální a zvukové informace označující místo, kam vložit kartu v samoobslužném terminálu, aby jej mohly použít nevidomé osoby a neslyšící osoby;
ii)	použít stejná slova soudržným způsobem nebo v jasné a logické struktuře, aby jim mohly lépe porozumět osoby s mentálním postižením;
iii)	poskytnout hmatový reliéfní formát nebo zvuk vedle textového varování, aby je mohly vnímat nevidomé osoby;
iv)	umožnit, aby text mohly přečíst i osoby se zrakovým postižením;
b)	
i)	poskytnout elektronické soubory, které jsou čitelné počítačem za použití odečítačů obrazovky, takže tuto informaci mohou využít nevidomé osoby;
ii)	použít stejná slova soudržným způsobem nebo v jasné a logické struktuře, aby jim mohly lépe porozumět osoby s mentálním postižením;
iii)	uvést titulky v případě poskytování videa s návodem;
iv)	umožnit, aby text mohly přečíst i osoby se zrakovým postižením;
v)	vytisknout text Braillovým písmem, aby jej mohly využít nevidomé osoby;
vi)	doplnit diagram k textovému popisu označujícím hlavní prvky nebo popisujícím klíčové činnosti;
vii)	není uveden žádný příklad;
viii)	není uveden žádný příklad;
ix)	zahrnout soket a software v bankomatu, které umožní zapojení sluchátka, jež zprostředkují text na obrazovce ve zvukové podobě.

2. Návrh uživatelského rozhraní a funkčnosti

a)	poskytnout pokyny v hlasové a textové podobě nebo začleněním hmatových značek na klávesnici, aby s výrobkem mohly pracovat nevidomé osoby nebo neslyšící či nedoslýchavé osoby;
b)	nabídnout na samoobslužném terminálu vedle mluvených pokynů například pokyny ve formě textu nebo obrázků, aby mohly požadovaný úkon provést i neslyšící osoby;
c)	umožnit uživatelům zvětšit text, zaostřit na konkrétní piktogram nebo zvětšit kontrast, aby mohly dané informace vnímat i zrakově postižené osoby;
d)	vedle volby zmáčknutí zeleného nebo červeného tlačítka pro výběr možnosti uvést v písemné podobě na tlačítkách, jaké jsou dané možnosti, aby i barvoslepé osoby mohly učinit volbu;
e)	pokud počítač vydává signál chyby, poskytnout psaný text nebo obrázek označující chybu, aby neslyšící osoby mohly být informovány, že došlo k chybě
f)	umožnit dodatečný kontrast obrázků v pozadí, aby je mohly vidět slabozraké osoby;
g)	umožnit uživateli telefonu zvolit si hlasitost zvuku a snížit interferenci s pomůckami pro nedoslýchavé osoby, aby mohly telefon používat osoby se sluchovým postižením;
h)	zvětšit a jasně oddělit tlačítka na dotykové obrazovce, aby je mohly zmáčknout osoby s třesem;
i)	zajistit, aby zmáčknutí tlačítek nevyžadovalo mnoho síly, aby je mohly použít i osoby s pohybovým postižením;
j)	vyhnout se blikajícím obrázkům, aby nebyly ohroženy osoby náchylné k záchvatům;
k)	umožnit použití sluchátek, poskytuje-li bankomat informace v mluvené podobě;
l)	jako alternativu k rozpoznávání otisků prstů umožnit uživatelům, kteří nemohou použít ruce, aby si pro uzamčení a odemčení telefonu zvolili heslo;
m)	zajistit, aby software reagoval předvídatelně na provedení konkrétního úkonu a poskytoval dostatečný čas na vložení hesla, aby byl snadno použitelný pro osoby s mentálním postižením;
n)	nabízet propojení s obrazovkou s Braillovým písmem, již bude možné aktualizovat, aby mohly počítač používat nevidomé osoby;
o)	příklady požadavků pro konkrétní odvětví
i)	není uveden žádný příklad;
ii)	není uveden žádný příklad;
iii) první odrážka	zajistit, aby mobilní telefon byl schopen zpracovávat textové konverzace v reálném čase, aby si nedoslýchavé osoby mohly vyměňovat informace interaktivním způsobem;
iii) čtvrtá odrážka	umožnit simultánní využití videa pro zobrazení znakového jazyka a textu pro napsání zprávy, aby dvě neslyšící osoby mohly komunikovat spolu nebo se slyšící osobou;

iv)	zajistit přenos titulků prostřednictvím set-top boxu za účelem jejich využití neslyšícími osobami.
-----	--

3. Podpůrné služby: není uveden žádný příklad

ODDÍL II:

PŘÍKLADY SPOJENÉ S POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST TÝKAJÍCÍMI SE VÝROBKŮ UVEDENÝCH V ČL. 2 ODS. 1, S VÝJIMKOU SAMOOSLUŽNÝCH TERMINÁLŮ UVEDENÝCH V ČL. 2 ODS. 1 PÍSM. b)

POŽADAVKY STANOVENÉ V ODDÍLE II PŘÍLOHY I	PŘÍKLADY
---	----------

Obal a návod výrobků

a) uvést na obalu, že telefon obsahuje prvky přístupnosti pro osoby se zdravotním postižením;

b)

i) poskytnout elektronické soubory, které jsou čitelné počítačem za použití odcítačů obrazovky, takže tuto informaci mohou využít nevidomé osoby;

ii) použít stejná slova soudržným způsobem nebo v jasné a logické struktuře, aby jim mohly lépe porozumět osoby s mentálním postižením;

iii) poskytnout hmatový reliéfní formát nebo zvuk, je-li uvedeno textové varování, aby toto varování mohly vnímat i nevidomé osoby;

iv) zajistit, aby text mohly přečíst i osoby se zrakovým postižením;

v) vytisknout text Braillovým písmem, aby jej mohly přečíst nevidomé osoby;

vi) doplnit diagram k textovému popisu označujícím hlavní prvky nebo popisujícím klíčové činnosti.

ODDÍL III:

PŘÍKLADY SPOJENÉ S OBEČNÝMI POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST TÝKAJÍCÍMI SE VŠECH SLUŽEB, NA NĚŽ SE TATO SMĚRNICE VZTAHUJE V SOULADU S ČL. 2 ODS. 2

POŽADAVKY STANOVENÉ V ODDÍLE III PŘÍLOHY I	PŘÍKLADY
--	----------

Poskytování služeb

a) není uveden žádný příklad;

b)

i) poskytnout elektronické soubory, které jsou čitelné počítačem za použití odcítačů obrazovky, takže tuto informaci mohou využít i nevidomé osoby;

ii) použít stejná slova soudržným způsobem nebo v jasné a logické struktuře, aby jim mohly lépe porozumět osoby s mentálním postižením;

iii) uvést titulky v případě poskytování videa s návodem;

iv)	zajistit, aby mohla nevidomá osoba využít daný soubor díky vytištění v Braillově písmu;
v)	zajistit, aby text mohly přečíst i osoby se zrakovým postižením;
vi)	doplnit diagram k textovému popisu označujícím hlavní prvky nebo popisujícím klíčové činnosti.
vii)	pokud poskytovatel služby nabízí USB klíč obsahující informace o službě, zajistit, aby tyto informace byly přístupné;
c)	poskytnout textový popis obrázků, zpřístupnění veškerých funkcí prostřednictvím klávesnice, poskytnout dostatek času pro uživatele na přečtení, zajistit zobrazování a fungování obsahu předvídatelným způsobem a slučitelnost s podpůrnými technologiemi, aby osoby s různými zdravotními postiženími mohly danou internetovou stránku číst a pracovat s ní;
d)	není uveden žádný příklad.

ODDÍL IV:

PŘÍKLADY SPOJENÉ S DODATEČNÝMI POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST PRO SPECIFICKÉ SLUŽBY:

POŽADAVKY STANOVENÉ V ODDÍLE IV PŘÍLOHY I	PŘÍKLADY
Specifické služby	
a)	
i)	zajistit, aby neslyšící a nedoslýchavé osoby mohly psát a obdržet text interaktivním způsobem v reálném čase;
ii)	zajistit, aby neslyšící osoby mohly používat pro vzájemnou komunikaci znakový jazyk;
iii)	zajistit, aby osoba, která má vadu řeči a sluchu a vybere si použití kombinace textu, hlasu a videa, věděla, že komunikace je sítí přenášena tísňové službě;
b)	
i)	zajistit, aby si nevidomá osoba mohla zvolit programy v televizi;
ii)	podpořit možnost výběru, personalizace a zobrazování služeb zajišťujících přístup, jako jsou titulky pro neslyšící a nedoslýchavé osoby, zvukový popis obrazu, mluvené titulky nebo tlumočení do znakového jazyka, poskytovat prostředky pro účinné bezdrátové propojení s technologiemi pro neslyšící a nedoslýchavé osoby nebo poskytovat ovládací prvky umožňující aktivaci služeb pro usnadnění přístupu uživateli k audiovizuálním službám na stejné úrovni významnosti jako primární ovládací prvky média;
c)	
i)	není uveden žádný příklad;
ii)	není uveden žádný příklad;
d)	není uveden žádný příklad;
e)	
i)	umožnit přečtení identifikačních dialogů na obrazovce odečítači obrazovky, aby je mohly využívat nevidomé osoby;

ii)	není uveden žádný příklad;
f)	
i)	zajistit, aby mohla osoba s dyslexií číst a poslouchat text zároveň;
ii)	umožnit synchronizovaný výstup textu a zvuku nebo umožnit přepis do Braillova písma, který je možné aktualizovat;
iii)	zajistit, aby měla nevidomá osoba přístup k seznamu obsahu nebo mohla měnit kapitoly;
iv)	není uveden žádný příklad;
v)	zajistit, aby informace o jejich prvcích přístupnosti byly dostupné v elektronickém souboru, aby mohly být informovány osoby se zdravotním postižením;
vi)	zajistit, aby nedocházelo k blokování, například aby čtení textu nahlas s pomocí podpůrných zařízení nebránila opatření technické ochrany, opatření správy digitálních práv nebo otázky interoperability, a knihu tak mohli číst i nevidomí uživatelé;
g)	
i)	zajistit, aby nebyly vymazány dostupné informace o prvcích přístupnosti výrobku;
ii)	zpřístupnit uživatelské rozhraní platební služby hlasem, aby nevidomé osoby mohly nezávisle provádět online transakce;
iii)	umožnit přečtení identifikačních dialogů na obrazovce odečítači obrazovky, aby je mohly využívat nevidomé osoby;

PŘÍLOHA III

POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST PRO ÚČELY ČL. 4 ODS. 4, TÝKAJÍCÍ SE ZASTAVĚNÉHO PROSTŘEDÍ V MÍSTĚ, KDE JE POSKYTOVÁNA SLUŽBA SPADAJÍCÍ DO PŮSOBNOSTI TĚTO SMĚRNICE

S cílem maximalizovat předvídatelné využití zastavěného prostředí, kde je služba poskytována a za které odpovídá poskytovatel služby, podle čl. 4 odst. 4 osobami se zdravotním postižením nezávislým způsobem musí přístupnost v částech určených pro veřejnost zahrnovat tyto aspekty:

- a) využívání souvisejících vnějších prostranství a zařízení;
  - b) přístup k budovám;
  - c) využívání vstupů;
  - d) využívání tras ve vodorovném směru;
  - e) využívání tras ve svislém směru;
  - f) využívání místností veřejností;
  - g) využívání vybavení a zařízení používaného při poskytování služby;
  - h) využívání toalet a hygienických zařízení;
  - i) využívání nouzových východů, únikových cest a koncepce plánování pro případ nouze;
  - j) komunikace a orientace prostřednictvím více než jednoho smyslu;
  - k) využívání zařízení a staveb pro jejich zamýšlený účel;
  - l) ochrana před riziky v prostředí uvnitř a vně budov.
-

PŘÍLOHA IV

POSTUP POSUZOVÁNÍ SHODY – VÝROBKY

1. Interní řízení výroby

Interní řízení výroby je postupem posuzování shody, kterým výrobce plní povinnosti stanovené v bodech 2, 3 a 4 této přílohy a na svou výhradní odpovědnost zaručuje a prohlašuje, že dané výrobky splňují příslušné požadavky této směrnice.

2. Technická dokumentace

Výrobce vypracuje technickou dokumentaci. Technická dokumentace umožňuje posouzení shody výrobku s příslušnými požadavky na přístupnost stanovenými v článku 4 a v případě, že výrobce využil článku 14, umožňuje prokázání toho, že příslušné požadavky na přístupnost by vyžadovaly zásadní změnu nebo způsobily nepřiměřenou zátěž. Technická dokumentace upřesňuje pouze použitelné požadavky a v míře nutné pro posouzení se vztahuje na návrh, výrobu a fungování výrobku.

Technická dokumentace musí obsahovat, je-li to relevantní, alespoň tyto prvky:

- a) vše popis výrobku;
- b) seznam harmonizovaných norem a technických specifikací, na které byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie* a které byly zcela nebo zčásti použity, a popis řešení zvolených ke splnění příslušných požadavků na přístupnost stanovených v článku 4, pokud tyto harmonizované normy nebo technické specifikace použity nebyly; v případě částečně použitých harmonizovaných norem nebo technických specifikací se v technické dokumentaci upřesní ty části, jež byly použity.

3. Výroba

Výrobce přijme veškerá nezbytná opatření, aby výrobní proces a jeho kontrola zajišťovaly soulad výrobků s technickou dokumentací podle bodu 2 této přílohy a s požadavky na přístupnost stanovenými v této směrnici.

4. Označení CE a EU prohlášení o shodě

- 4.1. Výrobce umístí označení CE uvedené v této směrnici na každý jednotlivý výrobek, který je v souladu s použitelnými požadavky této směrnice.
- 4.2. Výrobce vypracuje pro daný model výrobku písemné EU prohlášení o shodě. V EU prohlášení o shodě je uveden výrobek, pro nějž bylo vypracováno.

Kopie EU prohlášení o shodě se na požádání poskytne příslušným orgánům.

5. Zplnomocněný zástupce

Povinnosti výrobce stanovené v bodě 4 mohou být jeho jménem a na jeho odpovědnost splněny jeho zplnomocněným zástupcem, pokud jsou uvedeny v pověření.

PŘÍLOHA V

INFORMACE O SLUŽBÁCH SPLŇUJÍCÍCH POŽADAVKY NA PŘÍSTUPNOST

1. Poskytovatel služeb zahrne do všeobecných podmínek nebo obdobného dokumentu informace, které hodnotí, jak služba splňuje požadavky na přístupnost uvedené v článku 4. Informace musí popisovat použitelné požadavky a v míře nutné pro posouzení se musí vztahovat na koncepci a fungování služby. Kromě požadavků na informace pro spotřebitele podle směrnice 2011/83/EU musí informace obsahovat, je-li to relevantní, tyto prvky:
    - a) všeobecný popis služby v přístupných formátech;
    - b) popisy a vysvětlivky potřebné pro pochopení toho, jak služba funguje;
    - c) popis toho, jak má služba splňovat příslušné požadavky na přístupnost stanovené v příloze I.
  2. Za účelem souladu s bodem 1 této přílohy může poskytovatel v plném rozsahu nebo částečně použít harmonizované normy a technické specifikace, na něž byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie*.
  3. Poskytovatel služby poskytne informace prokazující, že proces poskytování služby a jeho kontrola zajišťují shodu služby s bodem 1 této přílohy a s použitelnými požadavky této směrnice.
-

PŘÍLOHA VI

KRITÉRIA PRO POSOUZENÍ NEPŘIMĚŘENÉ ZÁTĚŽE

Kritéria pro provedení a dokumentaci posouzení:

1. Poměr mezi čistými náklady na splnění požadavků na přístupnost celkovými náklady (operativní a kapitálové výdaje) na výrobu, distribuci či dovoz daného výrobku nebo poskytování služby pro hospodářské subjekty.

Prvky, jež se mají použít pro posouzení čistých nákladů na splnění požadavků na přístupnost:

- a) kritéria související s jednorázovými organizačními náklady, jež je třeba zohlednit v posouzení:

- i) náklady spojené s dodatečnými lidskými zdroji s odborností v oblasti přístupnosti;
- ii) náklady spojené s odbornou přípravou lidských zdrojů a získáním kompetencí v oblasti přístupnosti;
- iii) náklady na vývoj nového postupu pro začlenění přístupnosti do vývoje výrobku nebo poskytování služby;
- iv) náklady spojené s vypracováním poradenského materiálu ohledně přístupnosti;
- v) jednorázové náklady na pochopení legislativy o přístupnosti;

- b) kritéria související s náklady na probíhající výrobu a vývoj, jež je třeba zohlednit v posouzení:

- i) náklady spojené s návrhem prvků přístupnosti výrobku nebo služby;
- ii) náklady vzniklé během výrobních procesů;
- iii) náklady spojené s testováním výrobku nebo služby pro přístupnost;
- iv) náklady spojené s vypracováním dokumentace.

2. Odhadované náklady a přínosy pro hospodářské subjekty, včetně výrobních procesů a investic, ve vztahu k očekávanému přínosu pro osoby se zdravotním postižením při zohlednění objemu a četnosti využití konkrétního výrobku nebo služby.

3. Poměr mezi čistými náklady na splnění požadavků na přístupnost a čistým obratem hospodářského subjektu.

Prvky, jež se mají použít pro posouzení čistých nákladů na splnění požadavků na přístupnost:

- a) kritéria související s jednorázovými organizačními náklady, jež je třeba zohlednit v posouzení:

- i) náklady spojené s dodatečnými lidskými zdroji s odborností v oblasti přístupnosti;
- ii) náklady spojené s odbornou přípravou lidských zdrojů a získáním kompetencí v oblasti přístupnosti;
- iii) náklady na vývoj nového postupu pro začlenění přístupnosti do vývoje výrobku nebo poskytování služby;
- iv) náklady spojené s vypracováním poradenského materiálu ohledně přístupnosti;
- v) jednorázové náklady na pochopení legislativy o přístupnosti;

- b) kritéria související s náklady na probíhající výrobu a vývoj, jež je třeba zohlednit v posouzení:

- i) náklady spojené s návrhem prvků přístupnosti výrobku nebo služby;
  - ii) náklady vzniklé během výrobních procesů;
  - iii) náklady spojené s testováním výrobku nebo služby pro přístupnost;
  - iv) náklady spojené s vypracováním dokumentace.
-

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/883**ze dne 17. dubna 2019****o přístavních zařízeních pro příjem odpadu z lodí, kterou se mění směrnice 2010/65/EU a zrušuje směrnice 2000/59/ES****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 100 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Námořní politika Unie je zaměřena na dosažení vysokého stupně bezpečnosti a ochrany životního prostředí. Tohoto cíle lze dosáhnout dodržováním mezinárodních úmluv, kodexů a usnesení za současného zachování svobody plavby, jak je stanovena Úmluvou Organizace spojených národů o mořském právu (dále jen „UNCLOS“).
- (2) Cíl udržitelného rozvoje OSN č. 14 upozorňuje na hrozby znečištění moří a znečištění živinami, vyčerpávání zdrojů a změny klimatu, které jsou všechny způsobeny především lidskou činností. Tyto hrozby dále zvyšují tlak na environmentální systémy, jako je biologická rozmanitost a přírodní infrastruktura, a zároveň vytvářejí globální socioekonomické problémy, včetně zdravotních, bezpečnostních a finančních rizik. Unie musí chránit mořské druhy a podporovat osoby, které jsou závislé na oceánech, ať už z hlediska zaměstnání, zdrojů nebo volnočasových aktivit.
- (3) Mezinárodní úmluva o zabránění znečišťování z lodí (dále jen „úmluva MARPOL“) stanoví všeobecný zákaz vypouštění odpadu z lodí do moře, ale upravuje i podmínky, za nichž lze určité druhy odpadu do mořského prostředí vypouštět. Úmluva MARPOL požaduje, aby státy, které jsou její smluvní stranou, zajistily v přístavech odpovídající zařízení pro příjem odpadu.
- (4) Unie provádí části úmluvy MARPOL prostřednictvím směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/59/ES ⁽⁴⁾, přičemž uplatňuje přístup založený na regulaci přístavů. Cílem směrnice 2000/59/ES je sladit zájmy v oblasti hladkého provozu námořní dopravy s ochranou mořského prostředí.
- (5) V posledních dvou desetiletích úmluva MARPOL a její přílohy prošly důležitými změnami, jež zavedly přísnější normy a zákazy pro vypouštění odpadu z lodí do moře.
- (6) Příloha VI úmluvy MARPOL zavedla normy pro vypouštění nových kategorií odpadu, zejména zbytků ze systémů čištění spalin, jež sestávají z kalů a vody odvedené z recirkulace. Tyto kategorie odpadu by měly být začleněny do oblasti působnosti této směrnice.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 283, 10.8.2018, s. 61.

⁽²⁾ Úř. věst. C, 461, 21.12.2018, s. 220.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 13. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/59/ES ze dne 27. listopadu 2000 o přístavních zařízeních pro příjem lodního odpadu a zbytků lodního nákladu (Úř. věst. L 332, 28.12.2000, s. 81).

- (7) Členské státy by měly i nadále na úrovni Mezinárodní námořní organizace (dále jen „IMO“) usilovat o komplexní zohlednění environmentálních dopadů vypouštění odpadních vod z praček výfukových plynů s otevřeným cyklem, včetně opatření pro boj proti možným dopadům.
- (8) Členské státy by měly být vybízeny k přijetí náležitých opatření v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ⁽⁵⁾ zahrnujících mimo jiné zákaz vypouštění odpadních vod z praček výfukových plynů s otevřeným cyklem a některých zbytků lodního nákladu ve svých teritoriálních vodách.
- (9) Dne 1. března 2018 přijala IMO revidované konsolidované pokyny pro provozovatele a uživatele přístavních zařízení pro příjem odpadu (MEPC.1/Circ. 834/Rev.1) (dále jen „konsolidované pokyny IMO“), včetně standardních formátů pro oznámení o odpadu, potvrzení o předání odpadu a hlášení údajných nedostatků přístavních zařízení pro příjem odpadu, jakož i požadavků na hlášení týkající se přístavních zařízení pro příjem odpadu.
- (10) Navzdory tomuto vývoji v oblasti regulace stále dochází k vypouštění odpadu do moře, což s sebou přináší značné environmentální, sociální a hospodářské náklady. Je tomu tak v důsledku souběhu několika faktorů: v přístavech nejsou vždy k dispozici odpovídající přístavní zařízení pro příjem odpadu, prosazování pravidel je často nedostatečné a neexistují dostatečné pobídky pro předávání odpadu na pevnině.
- (11) Směrnice 2000/59/ES přispěla ke zvýšení objemu odpadu, který se předává do přístavních zařízení pro příjem odpadu, a to mimo jiné tím, že zajistila, aby lodě přispívaly k nákladům těchto zařízení bez ohledu na to, jak tato zařízení skutečně využívají, a jako taková se ukázala být účinným nástrojem při snižování vypouštění odpadu do moře, jak bylo konstatováno při hodnocení uvedené směrnice provedeném v rámci Programu pro účinnost a účinnost právních předpisů (dále jen „hodnocení REFIT“).
- (12) Hodnocení REFIT rovněž prokázalo, že směrnice 2000/59/ES nebyla zcela účinná v důsledku nesouladu s rámcem úmluvy MARPOL. Členské státy si kromě toho vykládaly různým způsobem klíčové pojmy v uvedené směrnici, jako například odpovídající zařízení, předběžné oznámení o odpadu, povinné předávání odpadu do přístavních zařízení pro příjem odpadu a výjimky pro lodě zajišťující pravidelnou dopravu. Hodnocení REFIT vyzvalo k větší harmonizaci těchto pojmů a k plnému sladění s úmluvou MARPOL s cílem odstranit zbytečnou administrativní zátěž pro přístavy i pro jejich uživatele.
- (13) Za účelem harmonizace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/35/ES ⁽⁶⁾ s příslušnými ustanoveními úmluvy MARPOL týkajícími se norem pro vypouštění odpadu by Komise měla posoudit vhodnost přezkumu uvedené směrnice, zejména rozšířením oblasti její působnosti.
- (14) Námořní politika Unie by měla usilovat o dosažení vysokého stupně ochrany mořského prostředí a přihlížet při tom k různorodosti mořských oblastí Unie. Měla by být založena na zásadách preventivních opatření, nápravy škod v mořském prostředí především u zdroje a na zásadě „znečišťovatel platí“.
- (15) Tato směrnice by rovněž měla pomoci uplatňování hlavních právních předpisů a zásad v oblasti životního prostředí v kontextu přístavů a nakládání s odpady z lodí. Relevantními nástroji v této souvislosti jsou zejména směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/56/ES ⁽⁷⁾ a 2008/98/ES ⁽⁸⁾.
- (16) Směrnice 2008/98/ES stanoví hlavní zásady pro nakládání s odpadem včetně zásady „znečišťovatel platí“ a hierarchie způsobů nakládání s odpady, která vyzývá přednostně k opětovnému použití a recyklaci odpadů než k jiným formám využití a odstraňování odpadů a požaduje vytvoření systémů pro tříděný sběr odpadu. Právo Unie v oblasti odpadů se nadto řídí zásadou rozšířené odpovědnosti výrobce, na jejímž základě výrobci odpovídají za dopad svých výrobků na životní prostředí v průběhu celého životního cyklu těchto výrobků. Tyto povinnosti se vztahují i na nakládání s odpadem z lodí.

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky (Úř. věst. L 327, 22.12.2000, s. 1).

⁽⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/35/ES ze dne 7. září 2005 o znečištění z lodí a o zavedení sankcí za protiprávní jednání (Úř. věst. L 255, 30.9.2005, s. 11).

⁽⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/56/ES ze dne 17. června 2008, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti mořské environmentální politiky (rámcová směrnice o strategii pro mořské prostředí) (Úř. věst. L 164, 25.6.2008, s. 19).

⁽⁸⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (Úř. věst. L 312, 22.11.2008, s. 3).

- (17) Tříděný sběr odpadu z lodí, včetně ztracených lovných zařízení, je nezbytný pro zajištění jeho dalšího využití za účelem přípravy pro opětovné použití nebo recyklaci v řetězci následného nakládání s odpady a pro zabránění tomu, aby způsoboval škody, pokud jde o mořské živočichy a rostliny a mořské prostředí. V souladu s mezinárodními normami a standardy se odpadky na palubě lodí často třídí a právo Unie by mělo zajistit, aby toto úsilí spojené s tříděním odpadu na palubě nebylo znehodnoceno neexistencí opatření pro tříděný sběr odpadu na pevnině.
- (18) Každý rok se do moří a oceánů v Unii dostane značné množství plastů. Ačkoli ve většině mořských oblastí převážná část odpadu v moři pochází z činností na pevnině, významným přispěvatelem je rovněž námořní doprava včetně odvětví rybolovu a rekreace, kde je odpad včetně plastů a ztracených lovných zařízení směřován přímo do moře.
- (19) Směrnice 2008/98/ES členské státy vyzývá, aby zastavily znečišťování moří odpadky, a přispěly tak k cíli udržitelného rozvoje OSN usilujícího o prevenci a významné snížení všech typů znečištění moří.
- (20) Ve sdělení Komise ze dne 2. prosince 2015 nazvaném „Uzavření cyklu – akční plán EU pro oběhové hospodářství“ se uznává specifická úloha, kterou v této souvislosti musí sehrát směrnice 2000/59/ES zajištěním dostupnosti odpovídajících zařízení pro příjem odpadu, jakož i stanovením správné úrovně pobídek a prosazováním předávání odpadu do zařízení na pevnině.
- (21) Jedním ze zdrojů mořského odpadu nacházejících se v moři jsou zařízení na volném moři. Z tohoto důvodu by členské státy měly přijmout náležitá opatření pro předávání odpadu ze zařízení na volném moři, která jsou provozována pod jejich vlajkou či v jejich vodách, a měly by zajistit soulad s přísnými normami pro vypouštění odpadu platnými pro zařízení na volném moři, které jsou stanoveny v úmluvě MARPOL.
- (22) Jeden z hlavních zdrojů odpadu v moři představují odpady, a zejména plastové odpady, z řek, což zahrnuje vypouštění odpadu z plavidel vnitrozemské plavby. Na tato plavidla by se proto měly vztahovat přísné normy pro vypouštění a předávání odpadu. Tato pravidla v současné době stanovuje příslušná říční komise. Na vnitrozemské přístavy se však vztahuje právo Unie o odpadech. S cílem pokračovat v úsilí o harmonizaci legislativního rámce pro unijní vnitrozemskou plavbu se Komise vyzývá, aby vyhodnotila unijní systém norem pro vypouštění a předávání odpadu vztahující se na plavidla vnitrozemské vodní plavby, který by měl zohledňovat Úmluvu o sběru, ukládání a příjmu odpadu vzniklého při plavbě na Rýně a vnitrozemských vodních cestách ze dne 9. září 1996.
- (23) Nařízení Rady (ES) č. 1224/2009⁽⁹⁾ vyžaduje, aby rybářské plavidlo plující pod vlajkou některého členského státu mělo instalováno vybavení pro vylovení ztraceného lovného zařízení z moře. V případě ztráty lovného zařízení se má velitel plavidla co nejdříve pokusit o jeho vylovení. Pokud ztracené lovné zařízení není možné vylovit, má o tom velitel rybářského plavidla do 24 hodin informovat orgány jeho členského státu vlajky. Členský stát vlajky poté musí informovat příslušný orgán dotčeného pobřežního členského státu. Sdělované informace obsahují vnější identifikační číslo a název plavidla, druh ztraceného zařízení a jeho polohu, jakož i opatření učiněná k jeho vylovení. Rybářská plavidla o délce menší než 12 metrů lze od této povinnosti osvobodit. Návrh nařízení Evropského parlamentu Rady, kterým se mění nařízení (ES) č. 1224/2009, stanoví, že hlášení rybářského plavidla se mají zaznamenávat do elektronického lodního deníku a že členské státy musí shromažďovat a zaznamenávat informace o ztracených lovných zařízeních a na požádání je předávat Komisi. Informace shromážděné o pasivně vyloveném odpadu v souladu s touto směrnicí, jež jsou k dispozici v potvrzeních o předání odpadu, by rovněž mohly být hlášeny tímto způsobem.
- (24) V souladu s mezinárodní úmluvou IMO o kontrole balastní vody a sedimentů z lodí a nakládání s nimi, která byla přijata dne 13. února 2004 a vstoupila v platnost dne 8. září 2017, jsou všechny lodě povinny provádět postupy pro nakládání s balastní vodou podle norem IMO a přístavy a terminály určené k čištění a opravě balastních nádrží musejí disponovat odpovídajícími zařízeními pro příjem sedimentů.

⁽⁹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1224/2009 ze dne 20. listopadu 2009 o zavedení kontrolního režimu Unie k zajištění dodržování pravidel společné rybářské politiky, o změně nařízení (ES) č. 847/96, (ES) č. 2371/2002, (ES) č. 811/2004, (ES) č. 768/2005, (ES) č. 2115/2005, (ES) č. 2166/2005, (ES) č. 388/2006, (ES) č. 509/2007, (ES) č. 676/2007, (ES) č. 1098/2007, (ES) č. 1300/2008 a (ES) č. 1342/2008 a o zrušení nařízení (EHS) č. 2847/93, (ES) č. 1627/94 a (ES) č. 1966/2006 (Úř. věst. L 343, 22.12.2009, s. 1).

- (25) Přístavní zařízení pro příjem odpadu je považováno za odpovídající, je-li schopno splnit potřeby lodí, jež obvykle přístav využívají, aniž by způsobovalo nepřiměřené zdržení, jak stanoví i konsolidované pokyny IMO a pokyny IMO pro zajištění odpovídajícího stavu přístavních zařízení pro příjem odpadu (usnesení MEPC.83(44)). Odpovídající úroveň se týká jednak provozních podmínek zařízení vzhledem k potřebám uživatelů, jednak řízení vlivu zařízení na životní prostředí v souladu s právem Unie v oblasti odpadu. V některých případech může být obtížné posoudit, zda přístavní zařízení pro příjem odpadu nacházející se mimo Unii tuto normu splňuje.
- (26) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009⁽¹⁰⁾ vyžaduje, aby mezinárodní odpad ze stravovacích zařízení byl odstraněn spaláním nebo zahrabáním na povolené skládce, včetně odpadu z lodí zajiřďejících do přístavů Unie, jenž mohl být ve styku s vedlejšími produkty živočišného původu na palubě. Aby tento požadavek neomezoval přípravu pro opětovné použití a recyklaci odpadu z lodí, je třeba v souladu s konsolidovanými pokyny IMO usilovat o lepší třídění odpadu tak, aby se zabránilo případné kontaminaci odpadu, např. obalů.
- (27) Podle nařízení (ES) č. 1069/2009 ve spojení s nařízením Komise (EU) č. 142/2011⁽¹¹⁾ se přeprava uvnitř Unie nepovažuje za mezinárodní přepravu a odpad ze stravovacích zařízení pocházející z této přepravy není nutné spálit. Podle mezinárodních námořních předpisů (úmluvy MARPOL a Mezinárodní úmluvy o bezpečnosti lidského života na moři (dále jen „úmluva SOLAS“) se však v případě této přepravy o mezinárodní přepravu jedná. V zájmu zajištění soudržnosti práva Unie je při vymezení rozsahu odpadu ze stravovacích zařízení vzniklého v mezinárodní přepravě podle této směrnice a nakládání s ním třeba řídit se definicemi v nařízení (ES) č. 1069/2009 ve spojení s nařízením (EU) č. 142/2011.
- (28) K zajištění odpovídající úrovně přístavních zařízení pro příjem odpadu je nezbytné vypracování, provedení a přehodnocování plánu pro příjem a zpracování odpadu na základě konzultace se všemi zúčastněnými stranami. Z praktických a organizačních důvodů mohou sousedící přístavy ve stejném zeměpisném regionu chtít vypracovat společný plán, který bude zahrnovat dostupnost přístavních zařízení pro příjem odpadu v každém z přístavů, na něž se plán bude vztahovat, a současně stanoví společný správní rámec.
- (29) Přijetí a sledování plánů pro příjem a zpracování odpadu může být problematické u malých nekomerčních přístavů, jako jsou vývaziště a přístaviště, které se vyznačují nízkým objemem dopravy, uskutečňované pouze rekreačními plavidly, nebo jsou využívány pouze během částí roku. Odpad z těchto malých přístavů se obvykle zpracovává v rámci systému pro nakládání s komunálním odpadem podle zásad stanovených ve směrnici 2008/98/ES. Aby nedošlo k přetížení místních orgánů a usnadnilo se nakládání s odpady v těchto malých přístavech, mělo by postačovat, aby byl odpad z těchto přístavů zahrnut do toku komunálního odpadu a aby se s ním odpovídajícím způsobem zacházelo, aby dotčený přístav zpřístupnil informace o příjmu odpadu uživatelům přístavu a aby vyňaté přístavy byly nahlášeny do elektronického systému s cílem umožnit alespoň minimální úroveň sledování.
- (30) Pro účinné řešení problému odpadu v moři má zásadní význam stanovení správné úrovně pobídek pro předávání odpadu, a zejména odpadu vymezeného v příloze V úmluvy MARPOL (dále jen „odpad podle přílohy V úmluvy MARPOL“), do přístavních zařízení pro příjem odpadu. Toho lze dosáhnout prostřednictvím systému úhrady nákladů, jenž vyžaduje uložení nepřímého poplatku. Tento nepřímý poplatek by měl být splatný bez ohledu na to, zda k předání odpadu došlo, či nikoli, a který by měl poskytovat právo na předání odpadu bez dalších přímých poplatků. Tento nepřímý poplatek by se měl vztahovat i na odvětví rybolovu a rekreace vzhledem k tomu, že se podílejí na výskytu odpadu v moři. Pokud ovšem loď vykládá výjimečné množství odpadu podle přílohy V úmluvy MARPOL, zejména provozního odpadu, jež přesahuje maximální vyhrazenou skladovací kapacitu uvedenou ve formuláři předběžného oznámení o předání odpadu, mělo by být možné účtovat dodatečný přímý poplatek, aby bylo zajištěno, že náklady související s příjmem takového výjimečného množství odpadu nepovedou k neúměrné zátěži pro systém přístavu pro úhradu nákladů. Tak tomu může být i v případě, že vykázaná vyhrazená skladovací kapacita je nadměrná nebo nepřiměřená.

⁽¹⁰⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 ze dne 21. října 2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a o zrušení nařízení (ES) č. 1774/2002 (nařízení o vedlejších produktech živočišného původu) (Úř. věst. L 300, 14.11.2009, s. 1).

⁽¹¹⁾ Nařízení Komise (EU) č. 142/2011 ze dne 25. února 2011, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu a získané produkty, které nejsou určeny k lidské spotřebě, a provádí směrnice Rady 97/78/ES, pokud jde o určité vzorky a předměty osvobozené od veterinárních kontrol na hranici podle uvedené směrnice (Úř. věst. L 54, 26.2.2011, s. 1).

- (31) V některých členských státech byly zavedeny systémy pro poskytování alternativního financování nákladů na shromažďování odpadu z lovných zařízení nebo pasivně vyloveného odpadu na pevnině a nakládání s ním včetně „systémů pro sběr odpadků v moři“. Tyto iniciativy by měly být vítány a členské státy by měly být vybízeny k tomu, aby systémy úhrady nákladů zavedené v souladu s touto směrnicí doplnily systémy pro sběr odpadků v moři s cílem pokrýt náklady na pasivně vylovený odpad. Tyto systémy úhrady nákladů, které jsou založeny na uplatňování 100 % nepřímého poplatku za odpad podle přílohy V úmluvy MARPOL, kromě zbytků lodního nákladu, by jako takové neměly rybářské komunity v přístavech odrazovat od účasti ve stávajících systémech pro pasivně vylovený odpad.
- (32) Poplatky uložené lodi lze snížit v případě plavidel konstruovaných, vybavených či provozovaných s cílem minimalizovat vznik odpadu, a to podle určitých kritérií, která budou vypracována na základě prováděcích pravomocí svěřených Komisi, v souladu s pokyny IMO pro provádění přílohy V úmluvy MARPOL a normami vypracovanými Mezinárodní organizací pro normalizaci. Snížení množství odpadu a jeho účinné recyklace lze primárně dosáhnout prostřednictvím účinného třídění odpadu na palubě v souladu s uvedenými pokyny a normami.
- (33) Pro pobřežní plavbu je vzhledem k typu obchodu, který se vyznačuje častými zastávkami v přístavech, stávající režim pro předávání odpadu do příslušných přístavních zařízení spojen se značnými náklady, neboť každá zastávka v přístavu je zpoplatněna. Taková plavba zároveň není dostatečně plánovaná a pravidelná, aby se na ni z těchto důvodů mohla vztahovat výjimka z placení a předávání odpadu. V zájmu omezení finanční zátěže tohoto odvětví by se měly plavidlům účtovat snížené poplatky podle typu plavby, kterou zajišťují.
- (34) Zbytky lodního nákladu po vykládce nákladu v terminálu zůstávají majetkem vlastníka nákladu a mohou mít hospodářskou hodnotu. Z tohoto důvodu by zbytky lodního nákladu neměly být zahrnuty do systémů úhrady nákladů a neměl by se na ně vztahovat nepřímý poplatek. Poplatky za předání zbytků lodního nákladu by měly být hrazeny uživatelem přístavního zařízení pro příjem odpadu za podmínek stanovených ve smluvním ujednání mezi zúčastněnými stranami nebo v jiných místních ujednáních. Zbytky lodního nákladu zahrnují rovněž zbytky ropného nebo škodlivého tekutého nákladu po čištění, na něž se vztahují normy pro vypouštění podle příloh I a II úmluvy MARPOL a jež za určitých podmínek, uvedených ve zmíněných přílohách, nemusejí být v přístavech předány, aby se zabránilo nadbytečným provozním nákladům lodí a zablokování přístavů.
- (35) Členské státy by případně prostřednictvím náležitých finančních pobídek měly podporovat předávání zbytků z výplachů nádrží obsahujících plavoucí perzistentní látky s vysokou viskozitou.
- (36) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/352 ⁽¹²⁾ zahrnuje poskytování přístavních zařízení pro příjem odpadu mezi služby v oblasti své působnosti. Stanoví pravidla týkající se transparentnosti systému účtování poplatků za využívání přístavních služeb, konzultace s uživateli přístavu a postupy řešení stížností. Tato směrnice jde nad rámec uvedeného nařízení tím, že stanoví podrobnější požadavky pro koncepci a fungování systémů úhrady nákladů pro přístavní zařízení pro příjem odpadu z lodí a transparentnost struktury nákladů.
- (37) Kromě poskytování pobídek pro předávání odpadu je mimořádně důležité účinné prosazování povinnosti předávat odpad, při němž by měl být uplatňován přístup založený na rizicích, pro nějž je třeba zavést unijní mechanismus výběru založený na posouzení rizik.
- (38) Jednou z hlavních překážek účinného prosazování povinnosti předávat odpad bylo, že členské státy si různým způsobem vykládaly a různým způsobem uplatňovaly výjimku založenou na dostatečné skladovací kapacitě. Aby nedocházelo k tomu, že uplatňování této výjimky bude oslabovat hlavní cíl směrnice, měla by být dále upřesněna, zejména pokud jde o následující přístav určení, a dále by měla být harmonizovaným způsobem, na základě společné metodiky a společných kritérií stanovena dostatečná skladovací kapacita. Je-li obtížné zjistit, zda jsou v přístavech mimo Unii k dispozici odpovídající zařízení pro příjem odpadu, je zásadní, aby příslušný orgán udělení výjimky pečlivě zvážil.

⁽¹²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/352 ze dne 15. února 2017, kterým se zřizuje rámec pro poskytování přístavních služeb a stanoví společná pravidla pro finanční transparentnost přístavů (Úř. věst. L 57, 3.3.2017, s. 1).

- (39) Je zapotřebí další harmonizace režimu výjimek pro lodě zajišťující pravidelnou dopravu s častými a pravidelnými zastávkami v přístavech, zejména vyjasnění používaných pojmů a podmínek, jimiž se udělování takových výjimek řídí. Z hodnocení REFIT a posouzení dopadů vyplynulo, že nedostatečná harmonizace podmínek a udělování výjimek vedla ke zbytečné administrativní zátěži pro lodě a přístavy.
- (40) Mělo by se usnadnit sledování a prosazování pravidel prostřednictvím systému založeného na elektronickém podávání zpráv a výměně informací. Za tímto účelem by měl být dále rozvinut stávající informační a kontrolní systém zřízený podle směrnice 2000/59/ES a měl by být dále provozován na základě stávajících elektronických datových systémů, zejména systému EU pro výměnu informací na moři (SafeSeaNet) zřízeného směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/59/ES⁽¹³⁾ a inspekční databáze (THETIS) zřízené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES⁽¹⁴⁾. Tento systém by měl rovněž obsahovat informace o přístavních zařízeních pro příjem odpadu, která jsou k dispozici v jednotlivých přístavech.
- (41) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/65/EU⁽¹⁵⁾ zjednodušuje a harmonizuje správní postupy týkající se námořní dopravy rozšířením elektronického předávání informací a zefektivněním ohlašovacích formalit. Vallettské prohlášení o prioritách námořní dopravní politiky EU do roku 2020, které Rada přijala dne 8. června 2017, vyzývá Komisi, aby navrhla vhodná opatření navazující na revizi uvedené směrnice. Ve dnech 25. října 2017 až 18. ledna 2018 Komise uspořádala veřejnou konzultaci o ohlašovacích formalitách lodí. Dne 17. května 2018 předložila Komise Evropskému parlamentu a Radě návrh nařízení, kterým se zřizuje prostředí jednotného evropského námořního portálu a zrušuje směrnice 2010/65/EU.
- (42) Úmluva MARPOL vyžaduje, aby smluvní strany měly aktuální informace o svých přístavních zařízeních pro příjem odpadu a aby tyto informace sdělovaly IMO. IMO za tímto účelem vytvořila databázi přístavních zařízení pro příjem odpadu v rámci svého globálního integrovaného systému informací o lodích (dále jen „GISIS“).
- (43) IMO ve svých konsolidovaných pokynech IMO stanovila hlášení údajných nedostatků přístavních zařízení pro příjem odpadu. Podle tohoto postupu by měla loď hlásit tyto nedostatky správním orgánům státu vlajky, které mají následně informovat IMO a stát přístavu o výskytu takových nedostatků. Stát přístavu by měl ohlášenou událost posoudit a náležitě reagovat, přičemž informuje IMO a stát vlajky, který nedostatky ohlásil. Hlášení těchto informací o údajných nedostacích přímo do systému pro informování, sledování a prosazování pravidel stanoveného v této směrnici by umožnilo přenést tyto informace následně do GISIS, čímž by členské státy jako státy vlajky a přístavu byly zproštěny povinnosti hlásit informace IMO.
- (44) Činnost podskupiny pro přístavní zařízení pro příjem odpadu, jež byla zřízena v rámci Evropského fóra pro udržitelnou lodní dopravu a která sdružuje širokou škálu odborníků v oblasti znečištění z lodí a nakládání s odpadem z lodí, byla v prosinci roku 2017 přerušena s ohledem na zahájení interinstitucionálních jednání. Jelikož tato podskupina Komisi poskytovala cenné poradenství a odborné znalosti, bylo by žádoucí zřídit podobnou odbornou skupinu pověřenou výměnou zkušeností s prováděním této směrnice.
- (45) Je důležité, aby jakékoli pokuty stanovené členskými státy byly řádně vymáhány a byly účinné, přiměřené a odrazující.
- (46) Dobré pracovní podmínky přístavního personálu pracujícího v přístavních zařízeních pro příjem odpadu mají zásadní význam pro vytvoření bezpečného, účinného a sociálně odpovědného námořního odvětví, které dokáže přilákat kvalifikované pracovníky a zajistit rovné podmínky v celé Evropě. Pro zajištění kvality služeb a ochrany pracovníků má zásadní význam počáteční a pravidelná odborná příprava zaměstnanců. Přístavní orgány a orgány přístavních zařízení pro příjem odpadu by měly zajistit, že všichni personál absolvuje nezbytnou odbornou přípravu, díky níž získá znalosti potřebné pro svou práci, přičemž zvláštní pozornost bude zaměřena na zdravotní a bezpečnostní aspekty týkající se manipulace s nebezpečnými materiály, a že požadavky na odbornou přípravu budou pravidelně aktualizovány, aby dokázaly reagovat na výzvy technologických inovací.

⁽¹³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/59/ES ze dne 27. června 2002, kterou se stanoví kontrolní a informační systém Společenství pro provoz plavidel a kterou se zrušuje směrnice Rady 93/75/EHS (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/59/ES ze dne 27. června 2002, kterou se stanoví kontrolní a informační systém Společenství pro provoz plavidel a kterou se zrušuje směrnice Rady 93/75/EHS (Úř. věst. L 208, 5.8.2002, s. 10).

⁽¹⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES ze dne 23. dubna 2009 o státní přístavní inspekci (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/16/ES ze dne 23. dubna 2009 o státní přístavní inspekci (Úř. věst. L 131, 28.5.2009, s. 57).

⁽¹⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/65/EU ze dne 20. října 2010 o ohlašovacích formalitách lodí připlouvajících do přístavů členských států nebo odplouvajících z nich a o zrušení směrnice 2002/6/ES (Úř. věst. L 283, 29.10.2010, s. 1).

- (47) Pravomoci svěřené Komisi k provádění směrnice 2000/59/ES by měly být aktualizovány v souladu se Smlouvou o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“).
- (48) Na Komisi by měla být přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o: změny příloh této směrnice a aktualizace odkazů na mezinárodní nástroje v míře nezbytné k uvedení do souladu s právem Unie nebo za účelem zohlednění vývoje na mezinárodní úrovni, zejména na úrovni IMO; změny příloh této směrnice, je-li to nezbytné pro lepší provádění a sledování opatření zavedených touto směrnicí, týkajících se zejména účinného oznamování a předávání odpadu a náležitého uplatňování výjimek; a změny této směrnice za výjimečných okolností, je-li to řádně odůvodněno příslušnou analýzou Komise, s cílem odvrátit vážnou a nepřijatelnou hrozbu pro mořské prostředí a v rozsahu nezbytném pro odvrácení takové hrozby, aby se v případě potřeby zabránilo uplatňování změn těchto mezinárodních nástrojů pro účely této směrnice. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby uvedené konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽¹⁶⁾. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (49) Komisi by měly být svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o: stanovení metod výpočtu dostatečné vyhrazené skladovací kapacity; vypracování společných kritérií, na jejichž základě se pro účely sníženého poplatku ukládaného lodím za odpad bude uznávat, že konstrukce, vybavení a provoz lodě vykazují produkci sníženého množství odpadu a udržitelné a environmentálně šetrné nakládání s ním; vymezení metodik pro monitorovací údaje o objemu a množství pasivně vyloveného odpadu a formátu jejich ohlašování; a podrobné prvky unijního mechanismu výběru založeného na posouzení rizik. Tyto prováděcí pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁽¹⁷⁾.
- (50) Jelikož cíle této směrnice, totiž ochrany mořského prostředí před vypouštěním odpadu do moře, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej, z důvodu rozsahu opatření, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (51) Pro Unii jsou příznačné regionální rozdíly na úrovni přístavů, jak bylo též prokázáno v posouzení územního dopadu vypracovaném Komisí. Přístavy se liší zeměpisnou polohou, velikostí, správním uspořádáním a vlastnictvím a jsou charakterizovány typem lodí, které do nich obvykle připlouvají. Systémy pro nakládání s odpadem kromě toho odrážejí rozdíly na úrovni obcí a v infrastruktuře pro následné nakládání s odpadem.
- (52) Podle článku 349 Smlouvy o fungování EU se musí přihlížet ke zvláštnímu charakteru nejbližších regionů Unie, totiž Guadeloupu, Francouzské Guyany, Martiniku, Mayotte, Réunionu, Svatého Martina, Azor, Madeiry a Kanárských ostrovů. Aby byla zajištěna odpovídající a dostupná přístavní zařízení pro příjem odpadu, může být vhodné, aby členské státy zpřístupnily provozovatelům přístavních zařízení pro příjem odpadu nebo přístavním orgánům v uvedených regionech Unie regionální provozní podporu pro řešení dopadů trvalých znevýhodnění uvedených v článku 349 Smlouvy o fungování EU. Na regionální provozní podporu, kterou členské státy v této souvislosti zpřístupňují, se nevztahuje oznamovací povinnost stanovená v čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, pokud v době, kdy byla udělena, splňuje podmínky stanovené nařízením Komise (EU) č. 651/2014⁽¹⁸⁾, přijatým podle nařízení Rady (ES) č. 994/98⁽¹⁹⁾.
- (53) Směrnice 2000/59/ES by proto měla být zrušena,

⁽¹⁶⁾ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽¹⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁸⁾ Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (Úř. věst. L 187, 26.6.2014, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst. L 142, 14.5.1998, s. 1).

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Oddíl 1

Obecná ustanovení

Článek 1

Předmět

Cílem této směrnice je chránit mořské prostředí před nepříznivými účinky vypouštění odpadu z lodí, jež používají přístavy v Unii, a současně zajistit hladký provoz námořní dopravy prostřednictvím zlepšování dostupnosti a využívání odpovídajících přístavních zařízení pro příjem odpadu a předávání odpadu do těchto zařízení.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „lodí“ námořní plavidlo jakéhokoliv typu provozované v mořském prostředí, včetně rybářských plavidel, rekreačních plavidel, lodí na podvodních křídlech, vznášedel, ponořujících se plavidel a plovoucích zařízení;
- 2) „úmluvou MARPOL“ Mezinárodní úmluva o zabránění znečišťování z lodí v platném znění;
- 3) „odpadem z lodí“ veškerý odpad včetně zbytků lodního nákladu, který se vytváří během provozu lodi nebo během nakládky, vykládky či čištění a který spadá do oblasti působnosti příloh I, II, IV, V a VI úmluvy MARPOL, jakož i pasivně vylovený odpad;
- 4) „pasivně vyloveným odpadem“ odpad zachycený v sítích během rybolovných činností;
- 5) „zbytky lodního nákladu“ zbytky jakéhokoli materiálu, které zůstanou na palubě nebo v podpalubí lodi nebo v nákladních prostorách či nádržích po nakládce a vykládce, včetně přebytků z nakládky a vykládky či rozlítí, ať již v suchém nebo mokřém stavu nebo nerozpuštěné v mycí vodě, s výjimkou prachu z nákladu, který zůstane na palubě po zametání, či prachu na vnějších plochách lodi;
- 6) „přístavním zařízením pro příjem odpadu“ pevné, plovoucí nebo pohyblivé zařízení, které je schopné zajišťovat službu přijímání odpadu z lodí;
- 7) „rybářským plavidlem“ loď vybavená nebo využívaná k lovu ryb nebo jiných živých mořských zdrojů pro obchodní účely;
- 8) „rekreačním plavidlem“ loď jakéhokoliv typu s délkou trupu 2,5 metru nebo větší, bez ohledu na způsob pohonu, určená pro sportovní nebo rekreační účely, která neslouží pro obchodní účely;
- 9) „přístavem“ místo nebo zeměpisná oblast vybavená takovými úpravami nebo zařízeními, jež jsou určeny především pro umožnění přistávání lodí, včetně oblasti kotviště spadající do jurisdikce přístavu;
- 10) „dostatečnou skladovací kapacitou“ dostatek kapacity pro skladování odpadu na lodi od okamžiku vyplutí až do následujícího přístavu určení, včetně odpadu, který pravděpodobně vznikne během plavby;

- 11) „pravidelnou dopravou“ provoz na základě zveřejněného nebo plánovaného seznamu časů odplutí a příplutí mezi určenými přístavy nebo opakované přeplavby, jež představují uznaný časový plán;
- 12) „pravidelnými zastávkami v přístavu“ opakované plavby stejné lodě podle neměnného vzoru mezi určenými přístavy nebo série plaveb z a do jednoho a téhož přístavu bez mezipřistání;
- 13) „častými zastávkami v přístavu“ příplutí lodě do jednoho a téhož přístavu, které se uskutečňuje nejméně jednou za čtrnáct dní;
- 14) „GISIS“ globální integrovaný systém informací o lodích zřízený IMO;
- 15) „zpracováním“ využití nebo odstranění, zahrnující i přípravu před využitím nebo odstraněním;
- 16) „nepřímým poplatkem“ poplatek placený za poskytnutí služeb přístavních zařízení pro příjem odpadu bez ohledu na to, zda k předání odpadu z lodí skutečně došlo.

„Odpad z lodí“ uvedený v bodu 3 se považuje za odpad ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice 2008/98/ES.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na:

- a) všechny lodě bez ohledu na to, pod jakou vlajkou plují, směřující do přístavu členského státu nebo v něm provozované, s výjimkou lodí poskytujících přístavní služby ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení (EU) 2017/352 a veškerých válečných lodí, pomocných válečných plavidel či jiných lodí v majetku státu nebo jím provozovaných a využívaných dočasně pouze pro vládní neobchodní účely;
- b) všechny přístavy členských států, které běžně využívají lodě, na které se vztahuje písmeno a).

Pro účely této směrnice a s cílem zabránit nepřiměřenému zdržení lodí mohou členské státy rozhodnout, že pro účely uplatňování článků 6, 7 a 8 vyloučí ze svých přístavů kotviště.

2. Členské státy přijmou taková opatření, která v případech, kdy je to přiměřeně možné, zajistí, aby lodě, jež nespádají do oblasti působnosti této směrnice, předávaly svůj odpad způsobem odpovídajícím této směrnici.

3. Členské státy, které nemají žádné přístavy ani lodě plující pod jejich vlajkou, jež spadají do oblasti působnosti této směrnice, se mohou odchýlit od ustanovení této směrnice s výjimkou povinnosti stanovené ve třetím pododstavci tohoto odstavce.

Členské státy, které nemají přístavy spadající do oblasti působnosti této směrnice, se mohou odchýlit od ustanovení této směrnice určených pouze pro přístavy.

Členské státy, které hodlají využívat odchylky stanovené v tomto odstavci, sdělí Komisi nejpozději dne 28. června 2021, zda jsou příslušné podmínky splněny, a informují poté každoročně Komisi o veškerých případných následných změnách. Dokud tyto členské státy tuto směrnici neprovedou, nesmějí mít žádné přístavy spadající do oblasti působnosti této směrnice a nesmějí umožnit lodím a plavidlům spadajícím do oblasti působnosti této směrnice, aby pluly pod jejich vlajkou.

Oddíl 2

Poskytování odpovídajících přístavních zařízení pro příjem odpadu

Článek 4

Přístavní zařízení pro příjem odpadu

1. Členské státy zajistí dostupnost přístavních zařízení pro příjem odpadu, která splňují potřeby lodí obvykle využívajících přístav, aniž by docházelo k jejich nepřiměřenému zdržení.
2. Členské státy zajistí, aby:
  - a) přístavní zařízení pro příjem odpadu byla schopna přijímat všechny druhy a množství odpadu z lodí obvykle využívajících daný přístav s ohledem na:
    - i) provozní potřeby uživatelů přístavu,
    - ii) velikost a zeměpisnou polohu přístavu,
    - iii) typ lodí připlouvajících do přístavu a
    - iv) výjimky uvedené v článku 9;
  - b) formality a praktické aspekty týkající se využívání přístavních zařízení pro příjem odpadu byly jednoduché a rychlé, aby nedocházelo k nepřiměřenému zdržení lodí;
  - c) poplatky účtované za předávání odpadu neodrazovaly loď od využívání přístavních zařízení pro příjem odpadu; a
  - d) přístavní zařízení pro příjem odpadu umožňovala nakládat s odpadem z lodí způsobem šetrným k životnímu prostředí v souladu se směrnicí 2008/98/ES a dalšími příslušnými unijními a vnitrostátními právními předpisy o odpadech.

Pro účely prvního pododstavce písm. d) členské státy zajistí tříděný sběr s cílem usnadnit opětovné použití a recyklaci odpadu z lodí v přístavech, jak je požadováno v právu Unie o odpadech, zejména ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES⁽²⁰⁾, směrnici 2008/98/ES a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU⁽²¹⁾. K usnadnění tohoto procesu mohou přístavní zařízení pro příjem odpadu provádět sběr jednotlivých kategorií odpadu v souladu s kategoriemi odpadu vymezenými v úmluvě MARPOL a při zohlednění zásad této úmluvy.

První pododstavec písm. d) se použije, aniž jsou dotčeny přísnější požadavky zavedené nařízením (ES) č. 1069/2009 pro nakládání s odpadem ze stravovacích zařízení vzniklým v mezinárodní přepravě.

3. Členské státy jakožto státy vlajky použijí formuláře a postupy IMO, aby údajné nedostatky přístavních zařízení pro příjem odpadu oznámily IMO i orgánům státu přístavu.

Členské státy jakožto státy přístavu vyšetří všechny nahlášené případy údajných nedostatků a použijí formuláře a postupy IMO, aby výsledek šetření oznámily IMO i ohlašujícímu státu vlajky.

4. Dotčené přístavní orgány, nebo pokud tak nečiní, příslušné orgány zajistí, aby byly činnosti předání nebo příjmu odpadu prováděny za dostatečných bezpečnostních opatření s cílem zabránit ohrožení osob a životního prostředí v přístavech, na něž se vztahuje tato směrnice.

5. Členské státy zajistí, aby všechny strany účastníci se předávání nebo příjmu odpadu z lodí mohly požadovat náhradu škody způsobené nepřiměřeným zdržením.

⁽²⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS (Úř. věst. L 266, 26.9.2006, s. 1).

⁽²¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ) (Úř. věst. L 197, 24.7.2012, s. 38).

Článek 5

Plány pro příjem a zpracování odpadu

1. Členské státy zajistí, aby po průběžných konzultacích se zúčastněnými stranami, včetně zejména s uživateli přístavu nebo jejich zástupci, případně s příslušnými místními orgány, provozovateli přístavních zařízení pro příjem odpadu, organizacemi plnícími povinnosti rozšířené odpovědnosti výrobce a zástupci občanské společnosti, byl pro každý přístav zaveden a prováděn odpovídající plán pro příjem a zpracování odpadu. Tyto konzultace by měly probíhat jak během přípravy návrhu plánu pro příjem a zpracování odpadu, tak po jeho přijetí, zejména pokud došlo k významným změnám v souvislosti s požadavky článků 4, 6 a 7.

Podrobné požadavky na vytvoření plánu pro příjem a zpracování odpadu jsou stanoveny v příloze 1.

2. Členské státy zajistí, aby provozovatelům lodí byly jasně sděleny následující informace z plánu pro příjem a zpracování odpadu týkající se dostupnosti odpovídajících přístavních zařízení pro příjem odpadu v jejich přístavech a struktury nákladů a aby tyto informace byly zpřístupněny a byly snadno dostupné v některém z úředních jazyků členského státu, v němž se přístav nachází, a ve vhodných případech v některém jazyce používaném na mezinárodní úrovni:

- a) umístění přístavních zařízení pro příjem odpadu pro každé přístaviště, případně včetně jejich provozní doby;
- b) seznam odpadů z lodí, se kterými přístav běžně nakládá;
- c) seznam kontaktních míst, provozovatelů přístavních zařízení pro příjem odpadu a nabízených služeb;
- d) popis postupů předávání odpadu;
- e) popis systémů úhrady nákladů, v příslušných případech včetně systémů nakládání s odpady a jejich financování uvedených v příloze 4.

Informace uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce se rovněž zpřístupní elektronicky a aktualizují v části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13.

3. Plány pro příjem a zpracování odpadu lze z důvodů efektivity vypracovat společně pro dva nebo více sousedících přístavů v témže zeměpisném regionu s náležitým zapojením každého přístavu, jsou-li určeny potřeby a dostupnost přístavních zařízení pro příjem odpadu pro každý přístav.

4. Členské státy vyhodnotí a schválí plán pro příjem a zpracování odpadu a zajistí, aby byl podroben opětovnému schválení nejméně každých pět let po schválení či opětovném schválení a vždy, když dojde k významnějším změnám v provozu přístavu. Tyto změny mohou spočívat mimo jiné v strukturálních změnách provozu v přístavu, rozvoji nové infrastruktury, změnách v poptávce po přístavních zařízeních pro příjem odpadu a v jejich poskytování a nových technikách zpracování odpadu na palubě.

Členské státy sledují provádění plánu pro příjem a zpracování odpadu ze strany přístavu. Pokud během pětiletého období uvedeného v prvním pododstavci nedošlo k žádným významným změnám, může opětovné schválení spočívat v potvrzení stávajících plánů.

5. Malé přístavy, které nejsou využívány pro obchodní činnost a vyznačují se příležitostnou dopravou nebo nízkým objemem dopravy uskutečňované pouze rekreačními plavidly, mohou být z oblasti působnosti odstavců 1 až 4 vyňaty, pokud jsou jejich přístavní zařízení pro příjem odpadu začleněna do systému nakládání s odpady spravovaného příslušnou obcí nebo jejím jménem a členské státy, v nichž se tyto přístavy nacházejí, zajistí, aby byly informace o systému nakládání s odpady zpřístupněny uživatelům těchto přístavů.

Členské státy, v nichž se tyto přístavy nacházejí, sdělí název a polohu těchto přístavů elektronicky do části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13.

Oddíl 3

Předávání odpadu z lodí

Článek 6

Předběžné oznámení o odpadu

1. Provozovatel, zástupce nebo velitel lodi spadající do oblasti působnosti směrnice 2002/59/ES, jež směřuje do přístavu v Unii, pravdivě a přesně vyplní formulář uvedený v příloze 2 této směrnice (dále jen „předběžné oznámení o odpadu“) a oznámí informace v něm uvedené orgánu nebo subjektu určenému k tomuto účelu členským státem, ve kterém se přístav nachází:

- a) nejpozději 24 hodin před příplutím, je-li znám přístav určení;
- b) jakmile je znám přístav určení, je-li tato informace známa méně než 24 hodin před příplutím; nebo
- c) nejpozději při vyplutí z předchozího přístavu, je-li délka plavby kratší než 24 hodin.

2. Informace z předběžného oznámení o odpadu se elektronicky nahlásí do části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13 této směrnice v souladu se směrnicí 2002/59/ES a směrnicí 2010/65/EU.

3. Informace z předběžného oznámení o odpadu musí být k dispozici na palubě, pokud možno v elektronické podobě, alespoň do následujícího přístavu určení a na žádost jsou zpřístupněny příslušným orgánům členských států.

4. Členské státy zajistí prověření informací oznámených podle tohoto článku a jejich bezodkladné předání příslušným donucovacím orgánům.

Článek 7

Předávání odpadu z lodí

1. Velitel lodi využívající přístav Unie předá před opuštěním tohoto přístavu veškerý odpad této lodi, který je na palubě, přístavnímu zařízení pro příjem odpadu v souladu s příslušnými normami úmluvy MARPOL pro vypouštění odpadu.

2. Po předání provozovatel přístavního zařízení pro příjem odpadu nebo orgán přístavu, ve kterém byl odpad předán, pravdivě a přesně vyplní formulář uvedený v příloze 3 (dále jen „potvrzení o předání odpadu“) a bez zbytečného odkladu vydá a poskytne veliteli lodi potvrzení o předání odpadu.

Požadavek stanovený v prvním pododstavci se nepoužije v malých přístavech se zařízeními bez obsluhy ani v malých odlehlých přístavech pod podmínkou, že členský stát, ve kterém se takové přístavy nachází, název a polohu těchto přístavů elektronicky nahlásí do části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13.

3. Provozovatel, zástupce nebo velitel lodi, jež spadá do oblasti působnosti směrnice 2002/59/ES, před vyplutím nebo okamžitě po obdržení potvrzení o předání odpadu nahlásí elektronicky informace obsažené v tomto potvrzení do části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13 této směrnice v souladu se směrnicemi 2002/59/ES a 2010/65/EU.

Informace obsažené v potvrzení o předání odpadu jsou k dispozici na palubě lodi po dobu alespoň dvou let a v náležitých případech společně s příslušnými knihami záznamů o manipulaci s ropnými látkami, záznamů o nákladu a záznamů o odpadcích nebo plánem likvidace odpadků a orgánům členských států se na požádání zpřístupní.

4. Aniž jsou dotčena ustanovení odstavce 1, může loď pokračovat do následujícího přístavu určení, aniž by předala odpad, pokud:

- a) z informací poskytnutých v souladu s přílohami 2 a 3 vyplývá, že je na lodi dostatečná vyhrazená skladovací kapacita pro veškerý odpad, který vznikl a vznikne během plánované plavby do následujícího přístavu určení;
- b) z informací dostupných na palubě lodí mimo oblast působnosti směrnice 2002/59/ES vyplývá, že je na lodi dostatečná vyhrazená skladovací kapacita pro veškerý odpad, který vznikl a vznikne během plánované plavby do následujícího přístavu určení; nebo
- c) loď připlouvá do kotviště pouze na dobu kratší než 24 hodin nebo za nepříznivých povětrnostních podmínek, pokud tato oblast nebyla vyloučena podle čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce.

Pro zajištění jednotných podmínek pro uplatňování výjimky uvedené v prvním pododstavci písm. a) a b), přijme Komise prováděcí akty, kterými stanoví metody, jež mají být použity pro výpočet dostatečné vyhrazené skladovací kapacity. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 20 odst. 2.

5. Členský stát požaduje, aby loď před vyplutím z přístavu předala veškerý svůj odpad:
  - a) pokud na základě dostupných informací, včetně informací dostupných elektronicky v části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13 nebo v GISIS, nelze stanovit, že v následujícím přístavu určení jsou k dispozici odpovídající přístavní zařízení pro příjem odpadu; nebo
  - b) není-li následující přístav určení znám.
6. Odstavec 4 se použije, aniž jsou dotčeny přísnější požadavky pro lodě přijaté v souladu s mezinárodním právem.

Článek 8

Systémy úhrady nákladů

1. Členské státy zajistí uhrazení nákladů na provoz přístavních zařízení pro příjem a zpracování odpadu z lodí, jiného než zbytků lodního nákladu, z poplatků vybíraných od lodí. Tyto náklady zahrnují položky uvedené v příloze 4.
2. Systém úhrady nákladů nesmí lodě motivovat k tomu, aby vypouštěly odpad do moře. Za tímto účelem členské státy při koncipování a provozování systémů úhrady nákladů v přístavech uplatní všechny tyto zásady:
  - a) lodě hradí nepřímý poplatek bez ohledu na to, zda byl odpad přístavnímu zařízení pro příjem odpadu předán či nikoli;
  - b) nepřímý poplatek pokrývá:
    - i) nepřímé administrativní náklady;
    - ii) významnou část přímých provozních nákladů určených v příloze 4, jež představuje alespoň 30 % celkových přímých nákladů na skutečné předání odpadu v předcházejícím roce, přičemž zohlednit lze rovněž náklady spojené s očekávaným objemem dopravy v nadcházejícím roce;
  - c) s cílem poskytnout co největší pobídku pro předávání odpadu podle přílohy V úmluvy MARPOL, jiného než zbytků lodního nákladu, neúčtují se za tento odpad žádné přímé poplatky, aby se zajistilo právo na předání bez jakýchkoli dalších poplatků založených na objemu předaného odpadu, vyjma případu, kdy objem předaného odpadu přesahuje maximální vyhrazenou skladovací kapacitu uvedenou ve formuláři obsaženém v příloze 2 této směrnice; tento režim, včetně práva na předání, se vztahuje i na pasivně vylovený odpad;
  - d) s cílem zabránit tomu, aby náklady na sběr a zpracování pasivně vyloveného odpadu nesli výhradně uživatelé přístavu, uhradí tyto náklady v příslušných případech členské státy z příjmů získaných z alternativních systémů financování, včetně ze systémů nakládání s odpady a z dostupných unijních, vnitrostátních či regionálních finančních prostředků;
  - e) s cílem podpořit předávání zbytků z výplachů nádrží obsahujících plovoucí perzistentní látky s vysokou viskozitou mohou členské státy poskytnout pro jejich předávání náležitě finanční pobídky;
  - f) nepřímý poplatek nezahrnuje odpad ze systémů čištění spalin, u něhož jsou náklady hrazeny podle druhů a množství předaného odpadu.
3. Pokud existuje část nákladů neuhrazená z nepřímého poplatku, je hrazena podle druhů a množství odpadu, který loď skutečně předá.

4. Poplatky se mohou lišit podle:

- a) kategorie, typu a velikosti lodě;
- b) toho, jestli jsou služby lodím poskytovány mimo obvyklou provozní dobu přístavu; nebo
- c) nebezpečnosti odpadu.

5. Poplatky se sníží podle:

- a) typu obchodní činnosti, kterou loď vykonává, zejména pokud jde o loď zajišťující pobřežní plavbu;
- b) toho, zda konstrukce, vybavení a provoz lodě vykazují produkci menšího množství odpadu a udržitelné a environmentálně šetrné nakládání s ním.

Komise do 28. června 2020 přijme prováděcí akty, kterými stanoví kritéria pro určení toho, že loď splňuje požadavky stanovené v prvním pododstavci písm. b), pokud jde o nakládání s odpadem na palubě. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 20 odst. 2.

6. Za účelem zajištění spravedlivých, transparentních, snadno identifikovatelných a nediskriminačních poplatků odrážejících náklady na zařízení a dostupné, popřípadě využití služby se uživateli přístavu v plánu pro příjem a zpracování odpadu zpřístupní informace o výši poplatků a základu, podle kterého se vypočítávají, v některém z úředních jazyků členského státu, kde se přístav nachází, a ve vhodných případech v některém jazyce používaném na mezinárodní úrovni.

7. Členské státy zajistí shromažďování monitorovacích údajů o objemu a množství pasivně vyloveného odpadu a jejich ohlašování Komisi. Komise do 31. prosince 2022 a následně každé dva roky na základě těchto monitorovacích údajů zveřejní zprávu.

Komise přijme prováděcí akty pro účely vymezení metodik pro monitorovací údaje a formátu ohlašování. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 20 odst. 2.

Článek 9

Výjimky

1. Členské státy mohou osvobodit loď vplouvající do jejich přístavů od povinností podle článku 6, čl. 7 odst. 1 a článku 8 (dále jen „výjimka“), existují-li dostatečné důkazy, že jsou splněny tyto podmínky:

- a) loď zajišťuje pravidelnou dopravu s častými a pravidelnými zastávkami v přístavech;
- b) existuje ujednání zajišťující předávání odpadu a placení poplatků v přístavu na trase lodi, které:
  - i) je doloženo podepsanou smlouvou s přístavem nebo smluvní stranou v odvětví odpadu a potvrzeními o předání odpadu;
  - ii) bylo oznámeno všem přístavům na trase lodi a
  - iii) bylo akceptováno přístavem, v němž dochází k předání odpadu a placení poplatku, což může být přístav Unie či jiný přístav, u kterého lze na základě informací ohlášených elektronicky do části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13 a do GISIS stanovit, že v něm jsou k dispozici odpovídající zařízení.
- c) výjimka nemá negativní dopad na námořní bezpečnost, zdraví, životní nebo pracovní podmínky na lodi či mořské prostředí.

2. Je-li udělena výjimka, členský stát, ve kterém se daný přístav nachází, vydá osvědčení o udělení výjimky ve formátu stanoveném v příloze 5, v němž potvrdí, že loď splňuje nezbytné podmínky a požadavky pro uplatnění výjimky, a stanoví trvání výjimky.

3. Informace z osvědčení o udělení výjimky nahlásí členské státy elektronicky do části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13.

4. Členské státy zajistí účinné sledování a prosazování ujednání o předávání a placení platných pro lodě, jimž byla udělena výjimka, připlouvající do jejich přístavů.

5. Bez ohledu na udělenou výjimku loď nepokračuje do následujícího přístavu určení, nemá-li k dispozici dostatečnou vyhrazenou skladovací kapacitu pro veškerý odpad, který vznikl a vznikne během její plánované plavby do následujícího přístavu určení.

Oddíl 4

Vymáhání

Článek 10

Inspekce

Členské státy zajistí, aby jakákoliv loď mohla být podrobena inspekci, a to i namátkové, za účelem ověření, zda je v souladu s touto směrnicí.

Článek 11

Inspekční závazky

1. Každý členský stát provádí inspekce lodí vplouvajících do jeho přístavů v míře odpovídající alespoň 15 % z celkového počtu jednotlivých lodí vplouvajících ročně do jeho přístavů.

Celkový počet jednotlivých lodí připlouvajících do členského státu se vypočte jako průměr počtu jednotlivých lodí za předcházející tři roky, jak byl nahlášen prostřednictvím části systému pro informování, sledování a prosazování pravidel uvedené v článku 13.

2. Členské státy dodržují odstavec 1 tohoto článku výběrem lodí na základě unijního mechanismu výběru založeného na posouzení rizik.

V zájmu zajištění harmonizace inspekcí a jednotných podmínek pro výběr lodí pro inspekci přijme Komise prováděcí akty, kterými stanoví podrobné prvky unijního mechanismu výběru založeného na posouzení rizik. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 20 odst. 2.

3. Členské státy stanoví postupy pro inspekce lodí mimo oblast působnosti směrnice 2002/59/ES, aby zajistily soulad s touto směrnicí, je-li to proveditelné.

Členské státy mohou při stanovování těchto postupů zohlednit unijní mechanismus výběru založený na posouzení rizik uvedený v odstavci 2.

4. Není-li orgán členského státu spokojen s výsledky inspekce, zajistí, aniž je dotčeno uplatňování sankcí podle článku 16, aby loď neopustila přístav, dokud nepředá svůj odpad přístavnímu zařízení pro příjem odpadu v souladu s článkem 7.

Článek 12

Systém pro informování, sledování a prosazování pravidel

Provádění a prosazování této směrnice je usnadněno elektronickým podáváním zpráv a výměnou informací mezi členskými státy v souladu s články 13 a 14.

Článek 13

Ohlašování a výměna informací

1. Ohlašování a výměna informací jsou založeny na systému Unie pro výměnu informací na moři (dále jen „SafeSeaNet“) podle čl. 22a odst. 3 a přílohy III směrnice 2002/59/ES.
2. Členské státy zajistí, aby byly elektronicky a v přiměřené lhůtě v souladu se směrnicí 2010/65/EU ohlášeny tyto informace:
  - a) informace o skutečném čase příplutí a odplutí každé lodě spadající do oblasti působnosti směrnice 2002/59/ES, která vplouvá do přístavu Unie, společně s identifikací dotčeného přístavu;
  - b) informace z předběžného oznámení o odpadu uvedené v příloze 2;
  - c) informace z potvrzení o předání odpadu uvedené v příloze 3;
  - d) informace z osvědčení o udělení výjimky uvedené v příloze 5.
3. Členské státy zajistí, aby informace uvedené v čl. 5 odst. 2 byly elektronicky zpřístupněny prostřednictvím SafeSeaNet.

Článek 14

Záznamy o inspekcích

1. Komise zřídí, udržuje a aktualizuje inspekční databázi, k níž jsou připojeny všechny členské státy a která obsahuje všechny informace nezbytné pro uplatňování systému inspekcí stanoveného touto směrnicí (dále jen „inspekční databáze“). Inspekční databáze je založena na inspekční databázi podle článku 24 směrnice 2009/16/ES a má funkce podobné funkcím uvedené databáze.
2. Členské státy zajistí, aby informace o inspekcích provedených podle této směrnice, včetně informací týkajících se nesouladu a vydaných zákazů vyplutí, byly neprodleně zaneseny do inspekční databáze, jakmile:
  - a) byla dokončena zpráva o inspekcí;
  - b) byl zrušen zákaz vyplutí; nebo
  - c) byla udělena výjimka.
3. Komise zajistí, aby bylo možné získávat z inspekční databáze jakékoli relevantní údaje nahlášené členskými státy pro účely sledování provádění této směrnice.

Komise zajistí, aby inspekční databáze poskytovala informace pro potřeby unijního mechanismu výběru založeného na posouzení rizik uvedeného v čl. 11 odst. 2.

Komise pravidelně přezkoumává inspekční databázi s cílem sledovat provádění této směrnice a poukáže na případné pochybnosti týkající se komplexního provádění s cílem podnítit přijetí nápravných opatření.

4. Členské státy mají k informacím zaznamenaným v inspekční databázi kdykoli přístup.

Článek 15

Odborná příprava personálu

Přístavní orgány a orgány přístavních zařízení pro příjem odpadu zajistí, aby jejich personál absolvoval nezbytnou odbornou přípravu, díky níž získá znalosti potřebné pro svou práci v oblasti nakládání s odpady, přičemž zvláštní pozornost musí být věnována zdravotním a bezpečnostním aspektům týkajícím se manipulace s nebezpečnými materiály, a aby požadavky na odbornou přípravu byly pravidelně aktualizovány a tak v nich bylo reagováno na výzvy technologických inovací.

Článek 16

Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

Oddíl 5

Závěrečná ustanovení

Článek 17

Výměna zkušeností

Komise organizuje výměnu zkušeností mezi vnitrostátními orgány a odborníky z členských států, včetně odborníků ze soukromého sektoru, občanské společnosti a odborových svazů, týkající se uplatňování této směrnice v přístavech Unie.

Článek 18

Postup provádění změn

1. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 19, pokud jde o změny příloh této směrnice a odkazů na nástroje IMO v této směrnici v míře nezbytné k uvedení do souladu s právem Unie nebo za účelem zohlednění vývoje na mezinárodní úrovni, zejména na úrovni IMO.
2. Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 19, pokud jde o změny příloh, je-li to nezbytné pro lepší provádění a sledování opatření zavedených touto směrnicí, a zejména opatření stanovených v článcích 6, 7 a 9 této směrnice, aby se zajistilo účinné oznamování a předávání odpadu a náležité uplatňování výjimek.
3. Za výjimečných okolností, je-li to řádně odůvodněno příslušnou analýzou Komise, a s cílem odvrátit vážnou a nepřijatelnou hrozbu pro mořské prostředí, je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci podle článku 19, jimiž se mění tato směrnice v rozsahu nezbytném pro odvrácení takové hrozby, s cílem neuplatňovat pro účely této směrnice určitou změnu úmluvy MARPOL.
4. Akt v přenesené pravomoci podle tohoto článku musí být přijat alespoň tři měsíce před uplynutím lhůty, která je mezinárodně stanovena pro konkludentní souhlas se změnou úmluvy MARPOL, nebo před plánovaným datem vstupu uvedené změny v platnost.

V době před vstupem aktu v přenesené pravomoci v platnost se členské státy zdrží jakékoli iniciativy, která by měla uvedenou změnu začlenit do vnitrostátního práva nebo která by měla uplatnit změnu dotčeného mezinárodního nástroje.

Článek 19

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 18 odst. 1, 2 a 3 je svěřena Komisi na dobu pěti let od 27. června 2019. Komise vyhotoví zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodloužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomocí uvedených v čl. 18 odst. 1, 2 a 3 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.

4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 18 odst. 1, 2 a 3 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 20

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro námořní bezpečnost a zabránění znečištění z lodí (COSS) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2099/2002⁽²²⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 21

Změna směrnice 2010/65/EU

V části A přílohy směrnice 2010/65/EU se bod 4 nahrazuje tímto:

„4. Oznámení o odpadu z lodí, včetně zbytků lodního nákladu

Články 6, 7 a 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/883 ze dne 17. dubna 2019 o přístavních zařízeních pro příjem odpadu z lodí, kterou se mění směrnice 2010/65/EU a zrušuje směrnice 2000/59/ES (Úř. věst. L 151, 7.6.2019, s. 116)“.

Článek 22

Zrušení

Směrnice 2000/59/ES se zrušuje.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici.

Článek 23

Přezkum

1. Komise provede hodnocení této směrnice a jeho výsledky předá Evropskému parlamentu a Radě nejpozději 28. června 2026. Do hodnocení se zahrne rovněž zpráva uvádějící osvědčené postupy, pokud jde o předcházení vzniku odpadů a nakládání s nimi na palubách lodí.
2. V kontextu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1625⁽²³⁾ Komise při příštím přezkumu mandátu Evropské agentury pro námořní bezpečnost (EMSA) posoudí rovněž to, zda by této agentuře neměly být svěřeny dodatečné pravomoci pro účely prosazování této směrnice.

⁽²²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2099/2002 ze dne 5. listopadu 2002, kterým se zřizuje Výbor pro námořní bezpečnost a zabránění znečištění z lodí (COSS) a kterým se mění nařízení o námořní bezpečnosti a zabránění znečištění z lodí (Úř. věst. L 324, 29.11.2002, s. 1).

⁽²³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1625 ze dne 14. září 2016, kterým se mění nařízení (ES) č. 1406/2002, kterým se zřizuje Evropská agentura pro námořní bezpečnost (Úř. věst. L 251, 16.9.2016, s. 77).

Článek 24**Provedení**

1. Členské státy do 28. června 2021 uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 25**Vstup v platnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 26**Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA

PŘÍLOHA 1

POŽADAVKY NA PLÁNY PRO PŘÍJEM A ZPRACOVÁNÍ ODPADU

Plány pro příjem a zpracování odpadu zahrnují všechny druhy odpadu z lodí, které do přístavu obvykle připlouvají, a vypracují se v závislosti na velikosti přístavu a typech lodí, které do něj připlouvají.

Plány pro příjem a zpracování odpadu musí obsahovat tyto prvky:

- a) posouzení potřeby přístavních zařízení pro příjem odpadu s ohledem na potřeby lodí obvykle připlouvajících do přístavu;
- b) popis druhu a kapacity přístavních zařízení pro příjem odpadu;
- c) popis postupů pro příjem a sběr odpadu z lodí;
- d) popis systému úhrady nákladů;
- e) popis postupu hlášení údajných nedostatků přístavních zařízení pro příjem odpadu;
- f) popis postupu pro průběžné konzultace s uživateli přístavu, smluvními stranami v odvětví odpadu, provozovateli terminálu a dalšími zúčastněnými stranami a
- g) přehled druhu a množství odpadu přijatého z lodí a zpracovaného v zařízeních.

Plány pro příjem a zpracování odpadu mohou obsahovat:

- a) přehled příslušných vnitrostátních právních předpisů a postupů a formalit týkajících se předávání odpadu do přístavních zařízení pro příjem odpadu;
- b) identifikaci kontaktního místa v přístavu;
- c) popis zařízení a procesů předběžného zpracování pro konkrétní toky odpadu v přístavu, pokud existují;
- d) popis metod zaznamenávání skutečného využití přístavních zařízení pro příjem odpadu;
- e) popis metod zaznamenávání množství odpadu předaného z lodí;
- f) popis toho, jak jsou v přístavu řízeny jednotlivé toky odpadu.

Postupy příjmu, sběru, skladování, zpracování a odstraňování by měly být ve všech směrech ve shodě se systémem environmentálního řízení, který je vhodný pro postupné snižování dopadu těchto činností na životní prostředí. Tato shoda se předpokládá, jsou-li tyto postupy v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1221/2009 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1221/2009 ze dne 25. listopadu 2009 o dobrovolné účasti organizací v systému Společenství pro environmentální řízení podniků a audit (EMAS) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 761/2001, rozhodnutí Komise 2001/681/ES a 2006/193/ES (Úř. věst. L 342, 22.12.2009, s. 1).

PŘÍLOHA 2

STANDARDNÍ FORMÁT FORMULÁŘE PŘEDBĚŽNÉHO OZNÁMENÍ O PŘEDÁNÍ ODPADU DO PŘÍSTAVNÍHO ZAŘÍZENÍ PRO PŘÍJEM ODPADU

Oznámení o předání odpadu do: (vyplňte název přístavu určený podle článku 6 směrnice (EU) 2019/883)

Tento formulář by se měl uchovávat na palubě plavidla společně s příslušnými knihami záznamů o manipulaci s ropnými látkami, záznamů o nákladu, záznamů o odpadcích nebo plánů pro nakládání s odpady podle požadavků úmluvy MARPOL.

1. ÚDAJE O LODI

1.1. Jméno lodi:	1.5. Vlastník nebo provozovatel:			
1.2. Číslo IMO:	1.6. Volací znak nebo čísla:			
	Číslo MMSI (Maritime Mobile Service Identity):			
1.3. Hrubá prostornost:	1.7. Stát vlajky:			
1.4. Typ lodi:	☐ Ropný tanker	☐ Chemický tanker	☐ Lod' převážející volně ložený náklad	☐ Kontejnerová lod'
	☐ Jiná nákladní lod'	☐ Osobní lod'	☐ Lod' typu ro-ro	☐ Jiná (uved'te)

2. ÚDAJE O PŘÍSTAVU A PLAVBĚ

2.1. Název místa/terminálu:	2.6. Poslední přístav, kde byl předán odpad:
2.2. Datum a čas příplutí:	2.7. Datum posledního předání:
2.3. Datum a čas odplutí:	2.8. Příští přístav předání:
2.4. Poslední předcházející přístav a země:	2.9. Osoba podávající tento formulář (není-li to velitel):
2.5. Příští přístav a země (je-li známo):	

3. DRUH A MNOŽSTVÍ ODPADU A SKLADOVACÍ KAPACITA

Druh	Předávaný odpad (v m ³)	Maximální vyhrazená skladovací kapacita (v m ³)	Množství odpadu ponechaného na palubě (v m ³)	Přístav, kde bude předán zbytek odpadu	Odhadované množství odpadu vytvořeného mezi oznámením a zastávkou v příštím přístavu (v m ³)
Příloha I úmluvy MARPOL – ropné látky					
Ropnými látkami znečištěná stoková voda					
Ropné zbytky (kal)					
Ropnými látkami znečištěné výplachy z nádrží					
Znečištěná balastní voda					

Druh	Předávaný odpad (v m ³)	Maximální vyhrazená skladovací kapacita (v m ³)	Množství odpadu ponechaného na palubě (v m ³)	Přístav, kde bude předán zbytek odpadu	Odhadované množství odpadu vytvořeného mezi oznámením a zastávkou v příštím přístavu (v m ³)
Inkrustace a kal z čištění nádrží					
Jiné (uveďte)					
Příloha II úmluvy MARPOL – ŠKODLIVÉ KAPALNÉ LÁTKY (1)					
Látky kategorie X					
Látky kategorie Y					
Látky kategorie Z					
Jiné látky					
Příloha IV úmluvy MARPOL – odpadní vody					
Příloha V úmluvy MARPOL – odpad					
A. Plasty					
B. Potravinový odpad					
C. Domácí odpad (např. výrobky z papíru, hadry, sklo, kov, lahve, nádobí atd.)					
D. Olej na vaření					
E. Popel ze spalování					
F. Provozní odpad					
G. Těla mrtvých zvířat					
H. Lovné zařízení					
I. Elektronický odpad					

(1) Uveďte oficiální přepravní pojmenování dotčené škodlivé kapalné látky.

Druh	Předávaný odpad (v m ³)	Maximální vyhrazená skladovací kapacita (v m ³)	Množství odpadu ponechaného na palubě (v m ³)	Přístav, kde bude předán zbytek odpadu	Odhadované množství odpadu vytvořeného mezi oznámením a zastávkou v příštím přístavu (v m ³)
J. Zbytky lodního nákladu ⁽¹⁾ (škodlivého pro mořské prostředí)					
K. Zbytky lodního nákladu ⁽²⁾ (neškodlivého pro mořské prostředí)					
Příloha VI úmluvy MARPOL – znečištění ovzduší					
Látky poškozující ozonovou vrstvu a zařízení, jež tyto látky obsahují ⁽³⁾					
Zbytky ze systému čištění spalin					

Jiný odpad, který není zahrnut v úmluvě MARPOL					
Pasivně vylovený odpad					

Poznámky

1. Tyto informace budou použity pro účely státní přístavní inspekce a další kontrolní účely.
2. Tento formulář se nevyplňuje, pokud se na loď vztahuje výjimka v souladu s článkem 9 směrnice (EU) 2019/883

⁽¹⁾ Možno odhadem; uveďte oficiální přepravní pojmenování suchého nákladu.
⁽²⁾ Možno odhadem; uveďte oficiální přepravní pojmenování suchého nákladu.
⁽³⁾ Vyplyvající z běžné údržby prováděné na lodi.

PŘÍLOHA 3

STANDARDNÍ FORMÁT POTVRZENÍ O PŘEDÁNÍ ODPADU

Tento formulář poskytne určený zástupce přístavního zařízení pro příjem odpadu veliteli lodi, která předala odpad v souladu s článkem 7 směrnice (EU) 2019/883.

Tento formulář se uchovává na palubě plavidla společně s příslušnými knihami záznamů o manipulaci s ropnými látkami, záznamů o nákladu, záznamů o odpadcích nebo plánů pro nakládání s odpady podle požadavků úmluvy MARPOL.

1. ÚDAJE O PŘÍSTAVNÍM ZARÍZENÍ PRO PŘÍJEM ODPADU A O PŘÍSTAVU

1.1. Název místa/terminálu:	
1.2. Poskytovatel(é) přístavního zařízení pro příjem odpadu	
1.3. Poskytovatel(é) zařízení pro zpracování odpadu, pokud se liší od výše uvedeného:	
1.4. Datum a čas předání odpadů z:	do:

2. ÚDAJE O LODI

2.1. Jméno lodi:	2.5. Vlastník nebo provozovatel:
2.2. Číslo IMO:	2.6. Volací znak nebo čísla: Číslo MMSI (Maritime Mobile Service Identity):
2.3. Hrubá prostornost:	2.7. Stát vlajky:
2.4. Typ lodi: ☐ Ropný tanker ☐ Chemický tanker ☐ Lod' převážející volně ložený náklad ☐ Kontejnerová lod'	
☐ Jiná nákladní lod' ☐ Osobní lod' ☐ Lod' typu ro-ro ☐ Jiný (upřesněte)	

3. DRUH A MNOŽSTVÍ PŘIJATÉHO ODPADU

Příloha I úmluvy MARPOL – ropné látky	Množství (v m ³)	Příloha V úmluvy MARPOL – odpad	Množství (v m ³)
Ropnými látkami znečištěná stoková voda		A. Plasty	
Ropné zbytky (kal)		B. Potravinový odpad	
Ropnými látkami znečištěné výplachy z nádrží		C. Domácí odpad (např. výrobky z papíru, hadry, sklo, kov, lahve, nádobí atd.)	
Znečištěná balastní voda		D. Olej na vaření	
Inkrustace a kal z čištění nádrží		E. Popel ze spalování	
Jiné (uved'te)		F. Provozní odpad	
Příloha II úmluvy MARPOL – škodlivé kapalné látky	Množství (v m ³)/název (1)	G. Těla mrtvých zvířat	
Látky kategorie X		H. Lovné zařízení	

Látky kategorie Y		I. Elektronický odpad	
		J. Zbytky lodního nákladu (2) (škodlivého pro mořské prostředí)	
		K. Zbytky lodního nákladu (2) (neškodlivého pro mořské prostředí)	
		Příloha VI úmluvy MARPOL – znečištění ovzduší	Množství (v m ³)
Látky kategorie Z		Látky poškozující ozonovou vrstvu a zařízení, jež tyto látky obsahují	
Jiné látky		Zbytky ze systému čištění spalin	
Příloha IV úmluvy MARPOL – odpadní vody	Množství (v m ³)	Jiný odpad, který není zahrnut v úmluvě MARPOL	Množství (v m ³)
		Pasivně vylovený odpad	

(1) Uved'te oficiální přepravní pojmenování dotčené škodlivé kapalné látky.

(2) Uved'te oficiální přepravní pojmenování suchého nákladu.

PŘÍLOHA 4

KATEGORIE NÁKLADŮ A ČISTÝCH PŘÍJMŮ SOUVISEJÍCÍCH S PROVOZEM A SPRÁVOU PŘÍSTAVNÍHO ZAŘÍZENÍ PRO PŘÍJEM ODPADU

Přímé náklady	Nepřímé náklady	Čisté příjmy
Přímé provozní náklady, které vznikají ze skutečného předání odpadu z lodí, včetně níže uvedených nákladových položek.	Nepřímé administrativní náklady, které vznikají ze správy systému v přístavu, včetně níže uvedených nákladových položek.	Čisté příjmy ze systémů pro nakládání s odpady a dostupného vnitrostátního/regionálního financování, včetně níže uvedených příjmových položek.
<ul style="list-style-type: none"> — Poskytování infrastruktury přístavních zařízení pro příjem odpadu, včetně kontejnerů, nádrží, nástrojů pro zpracování, nákladních člunů, nákladních automobilů, zařízení pro příjem a pro zpracování odpadu — Koncese na pronájem lokality (je-li to relevantní), případně na pronájem vybavení nezbytného pro fungování přístavních zařízení pro příjem odpadu — Vlastní provoz přístavních zařízení pro příjem odpadu: sběr odpadu z lodí, přeprava odpadu z přístavních zařízení pro příjem odpadu ke konečnému zpracování, údržba a čištění přístavních zařízení pro příjem odpadu, náklady na zaměstnance, včetně přesčasů, dodávky elektřiny, rozbor odpadu a pojištění — Příprava pro opětovné použití, recyklaci nebo odstranění odpadu z lodí, včetně odděleného sběru odpadu — Administrativní činnost: fakturace, vystavování lodi potvrzení o předání odpadu, podávání zpráv 	<ul style="list-style-type: none"> — Vypracování a schválení plánu pro příjem a zpracování odpadu, včetně případných auditů tohoto plánu a jeho provádění — Aktualizace plánu pro příjem a zpracování odpadu, případně včetně mzdových nákladů a nákladů na poradenství — Organizace konzultačních postupů pro (opětovné) hodnocení plánu pro příjem a zpracování odpadu — Správa systémů oznamování a úhrady nákladů, včetně uplatňování snížených poplatků pro „ekologické lodě“, poskytování systémů IT na úrovni přístavu, statistická analýza a související náklady na pracovní sílu — Organizace zadávacích řízení na poskytování přístavních zařízení pro příjem odpadu, jakož i vydávání nezbytných povolení pro poskytování přístavních zařízení pro příjem odpadu v přístavech — Sdělování informací uživatelům přístavu prostřednictvím distribuce letáků a umístování nápisů a plakátů v přístavu nebo zveřejnění těchto informací na internetových stránkách přístavu a elektronické předávání informací požadované v článku 5 — Správa systémů pro nakládání s odpady: systémy rozšířené odpovědnosti výrobce, recyklace a žádosti o vnitrostátní/regionální financování a příslušné provádění — Jiné administrativní náklady: náklady na sledování výjimek a elektronické oznamování informací požadovaných v článku 9 	<ul style="list-style-type: none"> — Čisté finanční výnosy ze systémů rozšířené odpovědnosti výrobce — Jiné čisté příjmy ze systémů pro nakládání s odpady, jako je například recyklace; — Financování z Evropského námořního a rybářského fondu (ENRF) — Jiné finanční prostředky nebo dotace dostupné pro přístavy za účelem nakládání s odpady a provozování rybolovné činnosti

PŘÍLOHA 5

OSVĚDČENÍ O UDĚLENÍ VÝJIMKY PODLE ČLÁNKU 9, POKUD JDE O POŽADAVKY PODLE ČLÁNKU 6,
ČL. 7 ODS. 1 A ČLÁNKU 8 SMĚRNICE (EU) 2019/883 V PŘÍSTAVU (PŘÍSTAVECH) [UVEĎTE PŘÍSTAV]
V [UVEĎTE ČLENSKÝ STÁT] ⁽¹⁾

Jméno lodi	Volací znak nebo čísla	Stát vlajky
[vložte název lodí]	[vložte číslo IMO]	[vložte název státu vlajky]

provozuje pravidelnou dopravu s častými a pravidelnými zastávkami v následujícím přístavu (následujících přístavech), který (které) se nachází v [uved'te členský stát], podle plavebního řádu nebo předem stanovené trasy:

[ ]

a nejméně jednou za čtrnáct dní zastavuje v těchto přístavech:

[ ]

a uzavřela ujednání zajišťující uhrazení poplatků a předání odpadu do přístavu nebo třetí straně v přístavu:

[ ]

a je tudíž v souladu s [uved'te příslušné ustanovení vnitrostátních právních předpisů dané země], [osvobozena od požadavků na:

- povinné předávání lodního odpadu,
- předběžné oznámení o odpadu a
- placení povinného poplatku v následujícím přístavu (následujících přístavech):

Toto osvědčení je platné do [vložte datum], pokud se důvody pro vydání tohoto osvědčení před tímto datem nezmění.

Místo a datum

.....
Jméno
Funkce

⁽¹⁾ Nehodící se škrtněte.

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/884**ze dne 17. dubna 2019,****kterou se mění rámcové rozhodnutí Rady 2009/315/SVV, pokud jde o výměnu informací o státních příslušnících třetích zemí a o Evropský informační systém rejstříků trestů (ECRIS), a nahrazuje rozhodnutí Rady 2009/316/SVV**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 82 odst. 1 druhý pododstavec písm. d) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Unie si stanovila za cíl poskytovat svým občanům prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob. Tohoto cíle by mělo být dosaženo mimo jiné vhodnými opatřeními pro předcházení trestné činnosti, včetně organizované trestné činnosti a terorismu, a pro její potírání.
- (2) Tento cíl vyžaduje, aby informace týkající se odsouzení vydaných v členských státech byly zohledňovány i mimo odsuzující členský stát jak při novém trestním řízení, jak stanoví rámcové rozhodnutí Rady 2008/675/SVV ⁽²⁾, tak za účelem předcházení dalším trestným činům.
- (3) Předpokladem tohoto cíle je výměna informací z rejstříků trestů mezi příslušnými orgány členských států. Taková výměna informací je organizována a usnadňována podle pravidel stanovených v rámcovém rozhodnutí Rady 2009/315/SVV ⁽³⁾ a prostřednictvím Evropského informačního systému rejstříků trestů (ECRIS), který byl zřízen rozhodnutím Rady 2009/316/SVV ⁽⁴⁾.
- (4) Stávající právní rámec ECRIS však dostatečně nezohledňuje zvláštní aspekty žádostí týkajících se státních příslušníků třetích zemí. Ačkoli je již možné vyměňovat si informace o státních příslušnících třetích zemí prostřednictvím ECRIS, neexistuje společný unijní postup či mechanismus, jak tuto výměnu účinně, rychle a přesně provádět.
- (5) Informace o státních příslušnících třetích zemí se v Unii neshromažďují stejně jako u státních příslušníků členských států, totiž v členském státě jejich státní příslušnosti, ale uchovávají se pouze v členských státech, kde bylo vydáno odsouzení. Celkový přehled trestní minulosti určitého státního příslušníka třetí země lze proto zjistit pouze tak, že se o tyto informace požádají všechny členské státy.
- (6) Takové plošné žádosti však představují nepřiměřenou administrativní zátěž pro všechny členské státy, včetně těch, které o dotčeném státním příslušníku třetí země nemají žádné informace. V praxi tato zátěž členské státy odrazuje od toho, aby žádaly jiné členské státy o informace o státních příslušnících třetích zemí, což výměnu informací mezi nimi vážně ztěžuje, neboť to omezuje jejich přístup k informacím z rejstříků trestů na informace uložené v jejich vnitrostátním rejstříku. V důsledku toho stoupá riziko, že výměna informací mezi členskými státy bude neefektivní a neúplná.

⁽¹⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 12. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 9. dubna 2019.

⁽²⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/675/SVV ze dne 24. července 2008 o zohledňování odsouzení v členských státech Evropské unie při novém trestním řízení (Úř. věst. L 220, 15.8.2008, s. 32).

⁽³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/315/SVV ze dne 26. února 2009 o organizaci a obsahu výměny informací z rejstříku trestů mezi členskými státy (Úř. věst. L 93, 7.4.2009, s. 23).

⁽⁴⁾ Rozhodnutí Rady 2009/316/SVV ze dne 6. dubna 2009 o zřízení Evropského informačního systému rejstříků trestů (ECRIS) podle článku 11 rámcového rozhodnutí 2009/315/SVV (Úř. věst. L 93, 7.4.2009, s. 33).

- (7) V zájmu zlepšení situace Komise předložila návrh, který vedl k přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/816 ⁽⁵⁾, jež na úrovni Unie vytváří centralizovaný systém obsahující osobní údaje odsouzených státních příslušníků třetích zemí umožňující určit členské státy, které mají informace o jejich předchozích odsouzeních (ECRIS-TCN).
- (8) ECRIS-TCN umožní ústřednímu orgánu členského státu neprodleně a účinně zjistit, ve kterých jiných členských státech se uchovávají informace z rejstříku trestů o státním příslušníku třetí země, aby se existující rámec ECRIS mohl použít pro vyžádání informací z rejstříků trestů od těchto členských států v souladu s rámcovým rozhodnutím 2009/315/SVV.
- (9) Výměna informací o odsouzeních v trestním řízení má význam v rámci strategií boje proti trestné činnosti a potírání terorismu. Pokud by členské státy využívaly plného potenciálu ECRIS, napomohlo by to reakci trestního soudnictví na radikalizaci vedoucí k terorismu a násilnému extremismu.
- (10) Aby se zvýšila užitečnost výměny informací o odsouzeních a zákazech činnosti z důvodu odsouzení za sexuálně motivované trestné činy spáchané na dětech, uložila směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ⁽⁶⁾ členským státům povinnost přijmout nezbytná opatření, která mají zajistit, aby při náboru osoby na pracovní místo, jehož náplň zahrnuje přímý a pravidelný kontakt s dětmi, byly postupy stanovenými v rámcovém rozhodnutí 2009/315/SVV předány informace o případných odsouzeních dotčené osoby za sexuálně motivované trestné činy spáchané na dětech zaznamenaných do rejstříků trestů nebo o jakýchkoli zákazech činnosti vyplývajících z těchto odsouzení. Tento mechanismus má za cíl zajistit, aby osoba odsouzená za sexuálně motivovaný trestný čin spáchaný na dětech nemohla takové odsouzení nebo zákaz činnosti skrývat s cílem vykonávat profesionální činnost zahrnující přímý a pravidelný kontakt s dětmi v jiném členském státě.
- (11) Cílem této směrnice je provést v rámcovém rozhodnutí 2009/315/SVV potřebné změny a umožnit tak účinnou výměnu informací o odsouzeních státních příslušníků třetích zemí prostřednictvím ECRIS. Tato směrnice ukládá členským státům povinnost přijmout nezbytná opatření k zajištění toho, aby k odsouzením byly připojovány informace o státní příslušnosti nebo státních příslušnostech odsouzené osoby, mají-li členské státy tyto informace k dispozici. Zavádí rovněž postupy pro odpověď na žádosti o informace, zajišťuje, aby byl výpis z rejstříku trestů, o nějž požádá státní příslušník třetí země, doplněn o informace z jiných členských států, a stanoví technické změny, jež jsou nezbytné k fungování systému výměny informací.
- (12) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ⁽⁷⁾ by se měla vztahovat na zpracování osobních údajů příslušnými vnitrostátními orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ⁽⁸⁾ by se mělo vztahovat na zpracování osobních údajů vnitrostátními orgány, pokud takové zpracování nespadá do oblasti působnosti směrnice (EU) 2016/680.
- (13) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení rámcového rozhodnutí 2009/315/SVV by do něj měly být začleněny zásady rozhodnutí 2009/316/SVV a Komisi by měly být svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽⁹⁾.

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/816 ze dne 17. dubna 2019, kterým se zřizuje centralizovaný systém pro identifikaci členských států, jež mají informace o odsouzeních státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti (ECRIS-TCN), na doplnění Evropského informačního systému rejstříků trestů, a kterým se mění nařízení (EU) 2018/1726 (Úř. věst. L 135, 22.5.2019, s. 1).

⁽⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV (Úř. věst. L 335, 17.12.2011, s. 1).

⁽⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (14) Společnou komunikační infrastrukturou používanou k výměně informací z rejstříků trestů by měly být zabezpečené transevropské služby pro telematiku mezi správními orgány (sTESTA), jejich další generace nebo jiné alternativní zabezpečené sítě.
- (15) Aniž je vyloučena možnost využít v souladu s platnými pravidly finanční programy Unie, každý členský stát by měl nést vlastní náklady související s prováděním, správou, používáním a údržbou své databáze rejstříků trestů a s prováděním, správou, používáním a údržbou technických úprav nezbytných k využívání ECRIS.
- (16) Tato směrnice ctí základní práva a svobody zakotvené především v Listině základních práv Evropské unie, včetně práva na ochranu osobních údajů, práva na soudní a správní ochranu, zásady rovnosti před zákonem, práva na spravedlivý proces, presumpce nevinny a obecného zákazu diskriminace. Tato směrnice by měla být provedena v souladu s těmito právy a zásadami.
- (17) Jelikož cíle této směrnice, totiž umožnění rychlé a účinné výměny přesných informací z rejstříků trestů týkajících se státních příslušníků třetích zemí, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej může být zavedením společných pravidel lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (18) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (19) V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného k Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (20) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 oznámilo Spojené království své přání účastnit se přijímání a používání této směrnice.
- (21) V souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001⁽¹⁰⁾ byl konzultován evropský inspektor ochrany údajů a dne 13. dubna 2016 vydal stanovisko⁽¹¹⁾.
- (22) Rámcové rozhodnutí 2009/315/SVV by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Změny rámcového rozhodnutí 2009/315/SVV

Rámcové rozhodnutí 2009/315/SVV se mění takto:

- 1) Článek 1 se nahrazuje tímto:

„Článek 1

Předmět

Toto rámcové rozhodnutí

- a) určuje podmínky, za nichž odsuzující členský stát sdílí s jinými členskými státy informace o odsouzenících;

⁽¹⁰⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽¹¹⁾ Úř. věst. C 186, 25.5.2016, s. 7.

- b) stanoví povinnosti odsuzujícího členského státu a členského státu, jehož je odsouzený státním příslušníkem, a upřesňuje metody, jimiž je třeba se řídit při odpovědi na žádost o informace z rejstříků trestů;
- c) zřizuje decentralizovaný systém informačních technologií k výměně informací o odsouzeních založený na databázích rejstříků trestů každého členského státu – Evropský informační systém rejstříků trestů (ECRIS).“

2) V článku 2 se doplňují nová písmena, která znějí:

- „d) „odsuzujícím členským státem“ členský stát, v němž je vydáno odsouzení;
- e) „státním příslušníkem třetí země“ osoba, jež není občanem Unie ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, nebo osoba bez státní příslušnosti či osoba, jejíž státní příslušnost není známa;
- f) „údaji o otiscích prstů“ údaje o plochých a valených otiscích každého prstu dané osoby;
- g) „zobrazením obličeje“ digitální zobrazení obličeje dané osoby;
- h) „referenčním provedením ECRIS“ software vyvinutý Komisí a zpřístupněný členským státům pro výměnu informací z rejstříků trestů prostřednictvím ECRIS.“

3) V článku 4 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Každý odsuzující členský stát přijme veškerá nezbytná opatření s cílem zajistit, aby k odsouzením vydaným na jeho území byly připojovány informace o státní příslušnosti nebo státních příslušnostech odsouzeného, je-li státním příslušníkem jiného členského státu, nebo státním příslušníkem třetí země. Není-li státní příslušnost odsouzeného známa, nebo je-li osobou bez státní příslušnosti, uvede se tato skutečnost v rejstříku trestů.“

4) Článek 6 se mění takto:

a) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. Žádá-li státní příslušník některého členského státu o informace z rejstříku trestů týkající se jeho osoby ústřední orgán jiného členského státu, podá tento ústřední orgán žádost o informace a související údaje z rejstříků trestů ústřednímu orgánu členského státu, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, a zahrne tyto informace a související údaje do výpisu, který dotčené osobě vystaví.“;

b) vkládá se nový odstavec, který zní:

„3a. Žádá-li státní příslušník třetí země o informace z rejstříku trestů týkající se jeho osoby ústřední orgán členského státu, podá tento ústřední orgán žádost o informace a související údaje z rejstříků trestů pouze ústředním orgánům členských států, které mají informace z rejstříků trestů dotčené osoby, a zahrne tyto informace a související údaje do výpisu, který dotčené osobě vystaví.“

5) Článek 7 se mění takto:

a) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Pokud jsou požadovány informace z rejstříků trestů o odsouzeních vydaných vůči státnímu příslušníku členského státu podle článku 6 od ústředního orgánu jiného členského státu, než je členský stát, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, předá dožádaný členský stát tyto informace v rozsahu stanoveném v článku 13 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních.“;

b) vkládá se nový odstavec, který zní:

„4a. Pokud jsou požadovány informace z rejstříků trestů o odsouzeních vydaných vůči státnímu příslušníku třetí země podle článku 6 pro účely trestního řízení, předá dožádaný členský stát informace o všech odsouzeních vydaných v dožádaném členském státě a zaznamenaných do rejstříků trestů a o všech odsouzeních vydaných ve třetích zemích a následně předaných dožádanému členskému státu a zanesených do rejstříků trestů.

Požadují-li se takové informace k jakýmkoli jiným účelům než pro účely trestního řízení, použije se odpovídajícím způsobem odstavec 2 tohoto článku.“

6) V článku 8 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Odpovědi na žádosti podle čl. 6 odst. 2, 3 a 3a se zasílají do dvaceti pracovních dnů ode dne obdržení žádosti.“

7) Článek 9 se mění takto:

a) v odstavci 1 se slova „podle čl. 7 odst. 1 a 4“ nahrazují slovy „podle čl. 7 odst. 1, 4 a 4a“;

b) v odstavci 2 se slova „podle čl. 7 odst. 2 a 4“ nahrazují slovy „podle čl. 7 odst. 2, 4 a 4a“;

c) v odstavci 3 se slova „podle čl. 7 odst. 1, 2 a 4“ nahrazují slovy „podle čl. 7 odst. 1, 2, 4 a 4a“.

8) Článek 11 se mění takto:

a) v odst. 1 prvním pododstavci písm. c) se doplňuje nový bod, který zní:

„iv) zobrazení obličeje.“;

b) odstavce 3 až 7 se nahrazují tímto:

„3. Ústřední orgány členských států předávají následující informace elektronicky za použití ECRIS a standardizovaného formátu v souladu s normami, jež budou stanoveny prováděcími akty:

a) informace uvedené v článku 4;

b) žádosti uvedené v článku 6;

c) odpovědi uvedené v článku 7 a

d) další relevantní informace.

4. Není-li způsob předávání uvedený v odstavci 3 dostupný, předávají ústřední orgány členských států veškeré informace uvedené v odstavci 3 jakýmkoli způsobem umožňujícím vytvořit písemný záznam za podmínek, jež ústřednímu orgánu přijímajícího členského státu umožní ověřit pravost informací, a zohlední přitom zabezpečení předávání.

Není-li způsob předávání uvedený v odstavci 3 dostupný po delší dobu, dotčený členský stát o tom uvědomí ostatní členské státy a Komisi.

5. Každý členský stát provede technické úpravy nezbytné k tomu, aby mohl používat standardizovaný formát a elektronicky předávat dalším členským státům prostřednictvím ECRIS všechny informace uvedené v odstavci 3. Každý členský stát oznámí Komisi datum, od kterého je schopen takto informace předávat.“

9) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 11a

Evropský informační systém rejstříků trestů (ECRIS)

1. V zájmu elektronické výměny informací z rejstříků trestů v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím se zřizuje decentralizovaný systém informačních technologií založený na databázích rejstříků trestů každého členského státu – Evropský informační systém rejstříků trestů (ECRIS). Skládá se z těchto prvků:

a) referenční provedení ECRIS;

b) společná komunikační infrastruktura mezi ústředními orgány, která poskytuje šifrovanou síť.

K zajištění důvěrnosti a nedotknutelnosti údajů z rejstříků trestů předávaných jiným členským státům se uplatní vhodná technická a organizační opatření s přihlédnutím ke stavu techniky, nákladům na provedení a rizikům spojeným se zpracováním informací.

2. Všechny údaje z rejstříků trestů se uchovávají výhradně v databázích vedených členskými státy.

3. Ústřední orgány členských států nemají přímý přístup k databázím rejstříků trestů jiných členských států.

4. Odpovědnost za referenční provedení ECRIS a provoz databází uchovávajících, zasílajících a přijímajících informace z rejstříků trestů nesou dotčené členské státy. Agentura Evropské unie pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (agentura eu-LISA), zřízená nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1726 (*), poskytne členským státům podporu v souladu se svými úkoly vymezenými v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/816 (**).

5. Za provoz společné komunikační infrastruktury odpovídá Komise. Tato infrastruktura musí splňovat nezbytné bezpečnostní požadavky a zcela vyhovovat potřebám ECRIS.

6. Agentura eu-LISA zajišťuje, dále rozvíjí a udržuje referenční provedení ECRIS.

7. Každý členský stát nese vlastní náklady související s prováděním, správou, používáním a údržbou své databáze rejstříků trestů a s instalací a používáním referenčního provedení ECRIS.

Komise nese náklady související s prováděním, správou, používáním, údržbou a budoucím vývojem společné komunikační infrastruktury.

8. Členské státy, které využívají svůj vnitrostátní software provedení ECRIS v souladu s čl. 4 odst. 4 až 8 nařízení (EU) 2019/816, mohou nadále používat svůj vnitrostátní software k provedení ECRIS namísto referenčního provedení ECRIS za předpokladu, že splňují všechny podmínky stanovené v uvedených odstavcích.

Článek 11b

Prováděcí akty

1. Komise v prováděcích aktech stanoví:

a) standardizovaný formát podle čl. 11 odst. 3, také ohledně informací o trestných činech, za něž bylo vydáno odsouzení, a informací o obsahu odsouzení;

b) pravidla pro technické provedení ECRIS a výměnu údajů o otiscích prstů;

- c) jakékoliv další technické způsoby organizování a usnadnění výměny informací o odsouzeních mezi ústředními orgány členských států, včetně:
- i) způsobů, jak usnadnit porozumění, a automatického překladu předávaných informací;
  - ii) způsobů, jimiž mohou být informace elektronicky vyměňovány, zejména pokud jde o použitelné technické specifikace a případně všechny použitelné postupy výměny informací.
2. Prováděcí akty uvedené v odstavci 1 tohoto článku se přijímají přezkumným postupem podle čl. 12a odst. 2.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1726 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (eu-LISA) a o změně nařízení (ES) č. 1987/2006 a rozhodnutí Rady 2007/533/SVV a zrušení nařízení (EU) č. 1077/2011 (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 99).

(**) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/816 ze dne 17. dubna 2019, kterým se zřizuje centralizovaný systém pro identifikaci členských států, jež mají informace o odsouzeních státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti (ECRIS-TCN), na doplnění Evropského informačního systému rejstříků trestů, a kterým se mění nařízení (EU) 2018/1726 (Úř. věst. L 135, 22.5.2019, s. 1).“

10) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 12a

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.“

11) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 13a

Zprávy Komise a přezkum

1. Do 29. června 2023 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí. Zpráva posoudí, v jakém rozsahu členské státy přijaly nezbytná opatření, aby splnily požadavky tohoto rámcového rozhodnutí, včetně jeho technického provedení.
2. Ke zprávě se v případě potřeby připojí příslušné legislativní návrhy.
3. Komise pravidelně zveřejňuje zprávu o výměně informací získaných z rejstříků trestů prostřednictvím ECRIS a o využívání ECRIS-TCN, která vychází především ze statistických údajů poskytnutých agenturou eu-LISA a členskými státy v souladu s nařízením (EU) 2019/816. Tato zpráva se poprvé zveřejní jeden rok po předložení zprávy podle odstavce 1.
4. Zpráva Komise uvedená v odstavci 3 zahrnuje zejména úroveň výměny informací mezi členskými státy, včetně výměny informací týkajících se státních příslušníků třetích zemí, jakož i účel žádostí a jejich příslušný počet, včetně žádostí podaných za jiným účelem, než je trestní řízení, jako jsou prověření spolehlivosti a žádosti dotčených osob o informace o jejich vlastních záznamech v rejstříku trestů.“

Článek 2**Nahrazení rozhodnutí 2009/316/SVV**

Rozhodnutí 2009/316/SVV se nahrazuje, pokud jde o členské státy, jež jsou vázány touto směrnicí, aniž jsou dotčeny povinnosti těchto členských států ohledně lhůty pro provedení uvedeného rozhodnutí.

Článek 3**Provedení ve vnitrostátním právu**

1. Členské státy do 28. června 2022 uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnicí nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na rozhodnutí nahrazené touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnicí. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

3. Členské státy provedou technické úpravy podle čl. 11 odst. 5 rámcového rozhodnutí 2009/315/SVV ve znění této směrnice do 28. června 2022.

Článek 4**Vstup v platnost a použitelnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 2 se použije ode dne 28. června 2022.

Článek 5**Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne 17. dubna 2019.

Za Evropský parlament

předseda

A. TAJANI

Za Radu

předseda

G. CIAMBA

ISSN 1977-0626 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5074 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCSEMBURSKO

CS